

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

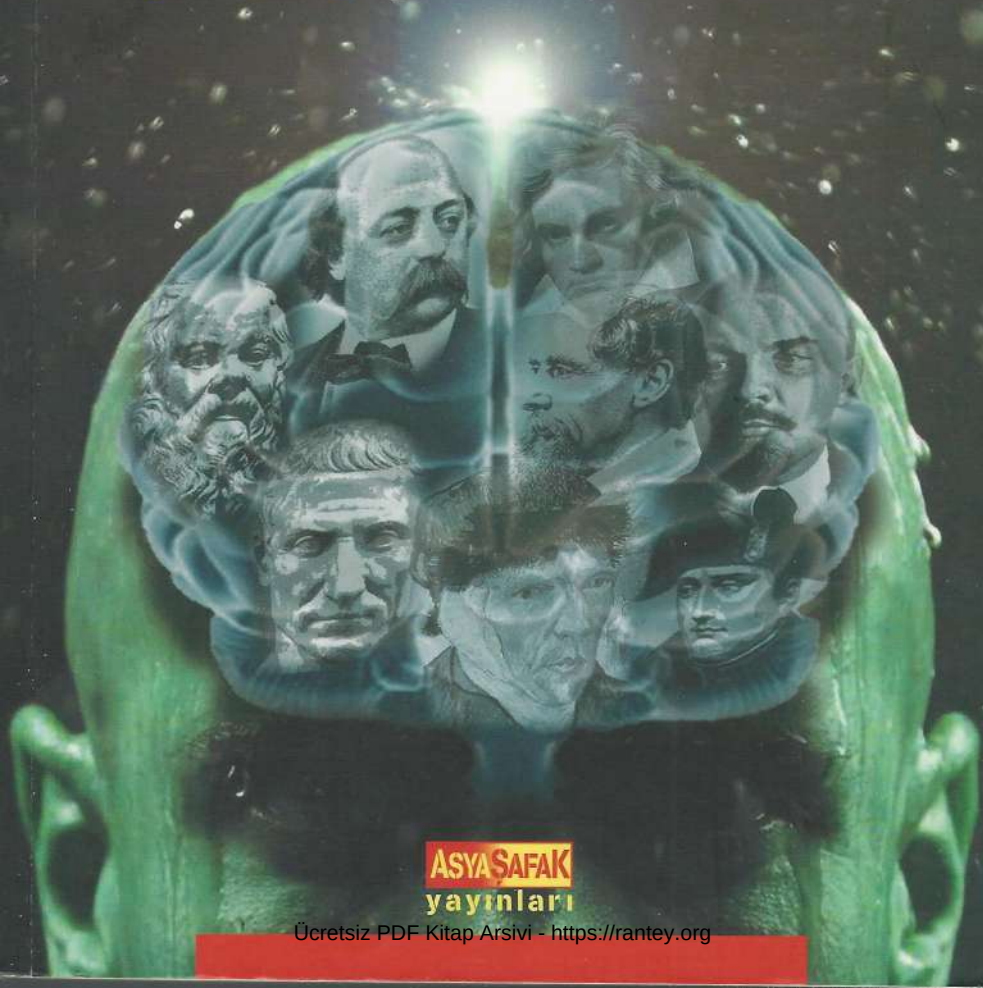
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YILMAZ DİKBAŞ

Saralı Ünlüler

Epilepsi ve Deha

ASYAŞAFAK
yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YILMAZ DİKBAŞ
Saralı Ünlüler
Epilepsi ve Deha

ASYA SAFAK
yayınları

AsyaŞafak Yayınları: 13
Araştırma-İnceleme : 10

ISBN 987 - 975 - 9159 - 12 - 2

Yılmaz Dikbaş : Saralı Ünlüler / Epilepsi ve Deha
Yayın Yönetmeni : İsmet Arslan
Kapak : Mehmet Özalp
Kapak, Film Çıkışı : Seval Grafik
Baskı - Cilt : Kayhan Matbaası

Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C Blok
No: 244 Topkapı / İstanbul Tel: 0212 612 31 85

Birinci Baskı : Eylül 2008

© Yayın Hakkı, Berfin Basın Yayın ve Tic. Ltd. Şti. / © Yılmaz Dikbaş
(AsyaŞafak Yayınları, Berfin Basın Yayın ve Tic. Ltd. Şti.nindir.)

BERFİN BASIN YAYIN VE TİC. LTD. ŞTİ.

Cağaloğlu Yokuşu, Evren Han, No: 29 / 62

Cağaloğlu 34112 / İstanbul

Tel: (0.212) 513 79 00 - **Fax:** (0.212) 512 37 20

www.berfin.net e-posta: berfin@berfin.net

YILMAZ DİKBAŞ

S aralı Ü nlüler

Epilepsi ve Deha

ASYA SAFAK
yayınları

YILMAZ DİKBAŞ

Yılmaz Dikbaş, 3 Mart 1942 Zonguldak doğumlu.

İstanbul Erkek Lisesi’den sonra Sümerbank’ın yurtdışı burs sınavını kazanarak İngiltere’ye gitti.

London University North Western Polytechnic’i ve Leeds Üniversitesi’ni bitirerek Tekstil ve Kimya Yüksek Mühendisi oldu.

Yurda döndükten sonra Sümerbank’ın Bursa’daki Merinos Yünlü Sanayi Müessesesi’nde ve daha sonra özel sektörde yönetici görevlerinde bulundu.

Sümerbank’ta, özel sektörde ve kendi kurduğu şirketinde yatırım projeleri ve anahtar-teslim projeler üretti.

Son on yıldır, TMMOB Kimya Mühendisleri Odası’nın Antalya İl Temsilciliği’ni yürütmektedir.

Yazarın Daha Önce Yayınlanmış Eserleri:

- Deniz Bitti, Gençlik Basımevi, Antalya, Mart, 1995.
- Özelleştirme Sömürgeleştirme, Kaynak Yayınları, İstanbul, Temmuz 1997.
- En Büyük Sorun Enflasyon mu? Gençlik Basımevi, Antalya, Mart 1999.
- Özelleştirme Yalanları, Gençlik Basımevi, Antalya, Haziran 1999.
- Amerika’nın Irak Yalanları, Toplumsal Dönüşüm Yayınları. İstanbul, Eylül 2002.
- Gönüllü Devşirmeler, Toplumsal Dönüşüm Yayınları, İstanbul, Eylül 2002.
- Satılık Vatan, AsyaŞafak Yayınları, 2. Baskı, İstanbul, Ekim 2005.
- İsrail’in Nükleer Silah Cephaneliği, AsyaŞafak Yayınları, İstanbul, Nisan 2006.
- Avrupa Birliği-Tabuta Çakılan Son Çivi, AsyaŞafak Yayınları, 5. Baskı, İstanbul, Nisan 2007.
- Gaflet Dalalet Hıyanet, AsyaŞafak Yayınları, 5. Baskı, İstanbul, Şubat 2008.

Çevirileri:

- Beyaz Geceler, Dostoyevski, Hareket Yayınları, İstanbul Temmuz 1969.
- Hikâyeler, Anton Çehov, Hareket Yayınları, İstanbul, Kasım 1970

İÇİND EKİLER

ÖNSÖZ	9
-------------	---

1. BÖLÜM	13
Epilepsi Nedir	15
Epilepsinin Tarihçesi	16
Sınıflandırma	22
Teşhis	23
Tetikleyiciler	23
Epilepsi Ne Kadar Yaygın	24
Nöbet Türleri	25
Epileptik Olmayan Nöbetler	27
Çocuklarda Epilepsi	28
Hayvanlarda Epilepsi	30
Epilepsi Hastası Doktorlar	32
Epilepsi ve Spor	34
Epilepsi ve Taşıt Sürücülüğü	35
Epilepsi Tedavisi	39
Nöbet Sırasında Yapılacaklar	39
İlaç Tedavisi	41
Epilepsi İlaçlarının Yan Etkisi: İntihar	42
Ameliyatla Tedavi	44
Diğer Tedavi Yöntemleri	45

2. BÖLÜM: ÜNLÜ EPİLEPSİ ARAŞTIRMACILARI ...	47
Atreya	53
Hipokrat	54
Galen	63
Prof. Dr. Jean-Martin Charcot	67
Prof. Dr. John Hughlings Jackson	69
Sir Dr. William Richard Gowers	78
Prof. Dr. Hans Berger	78
Prof. Dr. Wilder Penfield	80
Prof. Dr. H. Houston Merritt	83
Prof. Dr. Herbert Henri Jasper	83
Prof. Dr. Steven C. Schachter	85

3. BÖLÜM: EPİLEPSİ İLE BAĞLANTILI OLDUĞU SÖYLENEN OLGULAR	89
Epilepsi ve Şizofreni	91
Epilepsi ve Histeri	91
Epilepsi ve Orgazm	96
İdrar ve Dışkı Çıkarma Kontrolü ve Epilepsi	100
Epilepsi ve Cezai Ehliyet	101
Epilepsi ve Müzik	109
 4. BÖLÜM: DÜNYA EDEBİYATINDA EPİLEPSİ KONUSU.	111
William Shakespeare	114
George Eliot	114
Fyodor Dostoyevski	115
Thomas Mann	116
Margiad Evans	117
Christa Wolf	119
Amos Oz	120
İsabel Allende	120
Joaquim Maria Machado de Assis	121
Ernesto Dalgas	122
Tryggve Andersen	122
Monika Maron	122
Andreas Burnier	123
Susan Hawthorne	123
Herbjorg Wassmo	123
Richard Pollak	123
Rosita Steenbeek	123
Thomas Pynchon	124
Thom Jones	124
Margarte Gibson	125
Alfred Tennyson	125
Kenzaburo Ōe	126
Klaus Merz	126
Muriel Spark	126
Siri Hustvedt	127
George Sand	127
Johannes Vilhelm Jensen	128
Karen Blixen	128
Bernard McLaverty	129
Mary Jo Putney	129
Walker Percy	130

Michael Crichton	131
Brigitte Kronaver	131
Ken Kesey	131
Ingeborg Drewitz	131
Wilkie Collins	131
Moşe Yakov Ben-Gavriyel	131
Margaret Frazer	131
Laura Restrepo	131
Hubert Fichte	132
Margaret Atwood	132
Rona Jaffe	132
Kurt Vonnegut	132
Ralf Rothmann	132
Elsa Morante	132
Timothy Findley	132
Bulat Okujava	133
Mark Salzman	133
Raymond Chandler	133
Samuel Beckett	133
João Guimraes Rosa	134
Libuse Monikova	134
Richard Muir	134
Hakan Nesser	134
Leena Lander	134

5. BÖLÜM: EPİLEPSİ VE CİNSELLİK 135

Epilepsi ve Eşcinsellik	140
Eski Yunan'da Eşcinsellik	141
Eski Roma'da Eşcinsellik	147
Eşcinsellik ve Alman Nazi Partisi	160

6. BÖLÜM: SARALI ÜNLÜLER 179

Lenin	183
Sokrat	185
Napolyon Bonapart	186
Beethoven	189
Van Gogh	190
Sezar	192
Büyük İskender	193
Papa IX. Pius	194
Dostoyevski	194
Gustave Flaubert	197

Aziz Paul	199
Lewis Carroll	200
Bjornstjerne Bjornson	201
IV Michael Paphlagonian	202
Jan Dark	202
Rudi Dutschke	202
Emanuel Swedenborg	203
Daniel Tammet	204
Graham Greene	206
Prens John	206
Charles Dickens	207
Thom Jones	207
Alfred Lord Tennyson	208
Stephen Knight	209
Lionel Blue	209
Bud Abbott	210
Danny Glover	210
Hugo Weaving	211
Martha Parke Custis	211
İda McKinley	211
Dr. Neil Abercrombie	212
Tony Coelho	212
Jimmy Reed	213
Lindsey Buckingham	213
Grover Cleveland Alexander	214
Tony Greig	214
Terry Marsh	215
Florence Griffith Joyner	215
Wally Lewis	215
Paul Wade	216
Maggie Mc Eleny	217
Joaquim Maria Machado de Assis	217
Minakata Kumagusu	217
Jean Clemens	218
Karen Armstrong	218

7. BÖLÜM: YALÇIN KÜÇÜK'ÜN KİTABI 219

8. BÖLÜM: RECEP TAYYİP ERDOĞAN SARALI MI? . . 253

SONSÖZ 265

EKLER 269

KAYNAKÇA 291

ÖNSÖZ

Dört ay önce şu kitabı okudum, yazarı adına utanç duydum.

“Yalçın Küçük Mediko-Politik EPİLEPSİ İLE ORGAZM”

Prof. Dr. Yalçın Küçük’ün bu kitabı, aslında epilepsi hastalığıyla doğrudan ilgili değil.

Recep Tayyip Erdoğan’la ilgili.

Yalçın Küçük, Recep Tayyip Erdoğan’ın değil başbakan, sıradan bir kamu görevlisi dahi olamayacağını iddia ediyor.

Bu iddiasını, saygın bir bilim adamına yaraşır bir yöntemle kanıtlaması gerekirken, bilimsellikten çok uzak, dolaylı ve dolambaçlı, saptırma, karalama, dedikodu ve yalanlarla dolu bir yol izliyor.

Önce, hiçbir tıbbi belge, kanıt ya da tanık göstermeden, Recep Tayyip Erdoğan’ın saralı olduğunu ısrarla iddia ediyor.

Bununla kalsa neyse.

Epilepsi hastalığını bir saldırı aracı olarak kullanıp, Recep Tayyip Erdoğan’ı vurayım derken, sayıları Türkiye’de yüzbinleri aşan, dünyada onlarca milyonu bulan saralılara, hakaret amacıyla kullandığı şu nitelemeleri yapıştiriyor:

Köle, küstah, homoseksüel, sodomist, kişiliği çökmüş, çürük, şehvet düşkün, sodomizasyon meraklısı, donuna i..r ve altına s...r, histerik, yobaz, kriminal, dejenere, kirli, tu-

tarsız, küfürbaz, ahlâksız, agresif, iradesi çok zayıf yaratık, paraya ve hırsızlığa eğilimli.

Yalçın Küçük'ün, Türkiye'de yüzbinlerce, dünyada onmilyonlarca epilepsi hastasına, hiçbir bilimsel kanıta dayanmadan insafsızca ve ahlâksızca saldırıp hakaretler yağdırmasına önce bir insan, sonra da bir araştırmacı yazar olarak sessiz kalamadım. Bilimsel bilgilere ve tarihi belgelere dayanarak, epilepsi ile ilgili, elinizdeki bu kitabı yazdım.

Birinci Bölüm'de, epilepsinin genel bir tanımını yaptım, kısaca tarihçesini yazdım.

Sara nöbeti türlerini ve tedavisini ana hatlarıyla verdim.

İkinci Bölüm'de, Milattan Önce (M.Ö.) yaşamış Hintli Atreya'dan başlayarak, günümüze kadar epilepsiye araştırmış dünyaca ünlü bilim adamlarının çalışmalarını kısaca anlattım. Epilepsi ile ilgili bilgilerimizi yalnız Hipokrat'a (M.Ö. 460-M.Ö.370) ve Galen'e (M.S.131-201) dayandırmanın eksikliklerini, yanlışlıklarını ve sakıncalarını vurguladım. Epilepsi; şizofreni, histeri ve orgazm ile ilişkilendirilmek istenmiştir.

Üçüncü Bölüm'de, bu görüşleri irdeledim.

Epilepsi denilince, edebiyat dünyasında, bazılarının aklına sadece ünlü Rus yazar Dostoyevski gelmektedir. Oysa Dostoyevski, romanlarında saralı karakterleri kullanan ne ilk ne de tek yazardır.

Dördüncü Bölüm'de, bunu gösterdikten sonra, yapıtlarında saralı karakterler bulunan, dördü Nobel Edebiyat Ödülü kazanmış elli üç yazarı kısaca tanıttım.

Beşinci Bölüm'de, epilepsi ile eşcinsellik arasında hiçbir tür bağ bulunmadığını gösterebilmek için; Eski Yunan'da ve Eski Roma'da eşcinselliği inceledim. Bugüne kadar pek az konu edilmiş, Alman Nazi Partisi'nin eşcinsel yaşantısını yazdım.

Altıncı Bölüm'de, dünyaca ünlü saralıdan kırk beşinin yaşam öyküsünü kısaca yazdım.

Epilepsi ile deha arasında bir tür bağlantı olduğu görüşlerini güçlendiren bu yaşam öykülerinde, Yalçın Küçük'ün tüm saralıları damgalamak amacıyla kullandığı;

köle, küstah, sodomist, çürük, kişiliği çökmüş, şehvet düşkünlü, sodomizasyon meraklısı, yobaz, kriminal, dejenere, kirli, tutarsız, donuna i...r ve altına s...r, küfürbaz, ahlâksız, agresif, iradesi çok zayıf yaratık, paraya ve hırsızlığa eğilimli...

niteliklerin bulunmadığını gösterdim.

Yedinci Bölüm'de, Yalçın Küçük'ün 'Epilepsi ile Orgazm' adlı kitabına otopsi yaptım. Yazdıklarının tamamına yakınının abartı, saptırma, yanlış, dedikodu, iftira ve düpedüz yalan olduğunu çok sağlam belgelere dayanarak kanıtladım.

Sekizinci Bölüm'de, Recep Tayyip Erdoğan'ın saralı olup olmadığı sorusuna cevap ararken, sadece eldeki somut bilgi ve tıbbi verilerden yararlandım.

Yılmaz Dikbaş

14 Temmuz 2008, Antalya

BİRİNCİ BÖLÜM

EPILEPSİ

Epilepsi Nedir

Epilepsi, sık görülen ve süreklilik gösteren önemli bir sinir sistemi bozukluğudur.¹

Epilepsi, ortada bir neden olmaksızın, durup dururken ortaya çıkan nöbetlerle kendini gösterir.²

Bu nöbetlere dilimizde ‘sara nöbetleri’ denilmektedir. Bu nöbetler ya gelip geçicidir, ya da beyindeki olağandışı elektriklenmenin göstergesidir.³

Günümüz dünyasında, yaşamında en az bir kez epilepsi nöbeti geçirmiş 50 milyon kişi bulunmaktadır.⁴

Epilepsi, İngiltere’de en yaygın ciddi bir sinir sistemi bozukluğu olarak her 131 kişide 1 kişiyi yakalamaktadır.⁵

ABD’de 2,5 milyon epilepsi hastası bulunmaktadır. Yalnız Florida eyaletinde 360.000 saralı bulunmaktadır.⁶

-
- 1 Commission on Epidemiology and Prognosis, International League Against Epilepsy, 1993
 - 2 W. Blume, E. Mizrahi, C. Tassinari, W. Van Emde Boas, J. Engel, “Glossary of Descriptive terminology for ictal semiology”, *Epilepsia* 42, 2001
 - 3 R. Fisher, W. Van Emde Boas, W. Blume, C. Elger, P. Genton, P. Lee, J. Engel, “Epileptik Seizures and Epilepsy: Definitions proposed by the International League Against Epilepsy (ILAE) and The International Bureau for Epilepsy (IBE)”, 2005
 - 4 World Health Organization, “Epilepsy: aetiology, epidemiology and prognosis”, 14.06.2007
 - 5 Advice on Epilepsy, Wiltshire.co.uk
 - 6 Epilepsy, [Miami Herald.com](http://Miami.Herald.com)

ABD’de her yıl, 15 yaşından küçük 450.000 çocuk epilepsiye yakalanmaktadır. Bunların 350.000’i öğrencidir.⁷

Epilepsi, çeşitli ilaçlar ve fiziksel yöntemlerle denetim altında tutulabilmekte, çok şiddetli durumlarda beyin ameliyatına başvurulmakta ancak kökten tedavi edilememektedir.

Epilepsinin her türü yaşam boyunca sürmez, bazı türleri sadece çocukluk dönemlerinde görülür.

Epilepsi, tek başına bir sinir sistemi bozukluğu olarak anlaşılmamalıdır. Bir dizi tıbbi belirtinin ve hem çok yaygın hem de çok farklı göstergelerin birleşimi olarak görülmeli, tüm bunların beyinde oluşan olağandışı elektriklenmeden kaynaklandığı bilinmelidir.

Epilepsinin Tarihçesi

Epilepsi hastalığı, insanlık tarihinin başından beri var olmuştur. Epilepsi, hekimlerin en çok ilgilendiği hastalıkların başında gelmiş, epilepsi ile ilgili hep yoğun tartışmalar yaşanmıştır.

Epilepsi hakkında kapsamlı ilk yazılı belge, Hint bilgelerinin M.Ö. 1000 yıllarında yazmış olduğu, ‘Hayat Bilgisi’ anlamına gelen ‘Ayurveda’da bulunmaktadır. Bu belgede epilepsiye yaklaşım biçimi, günümüzün modern yaklaşımına çok benzemektedir. Ayurveda ve ünlü Hint bilgini Atreya hakkında, kitabımın ileri ki sayfalarında ayrıntılı bilgi verilmektedir.

Batılı tarihçiler, Ayurveda’yı ve Atreya’yı görmezlikten gelmişler, epilepsi hakkında ilk yazılı belgeyi, ‘Tıbbın Babası’ unvanını verdikleri Hipokrat’ın yazmış olduğunu savunmuşlardır. Batı’nın her dediğini ve yazdığını tartışmasız kabul eden Türk tarih yazarları da, aynı söylemleri tekrarlamışlardır.

7 Advances In Treatment of Epilepsy, Medical News Today, 04.07.2007

Avrupalılar ilk çağlarda epilepsiye ‘Kutsal Hastalık’ demişlerdir. Çünkü bazı sara hastalarının nöbet sırasında gördüklerini söyledikleri görüntülerin, tanrılar tarafından gönderildiğine inanmışlardır. Bunun yanında, sara nöbetlerini, insan bedenine şeytanın girmesi olarak yorumlayanlar da bulunmuştur.

Avrupalılar, yalnız ilk çağlarda değil, Aydınlanma Çağında bile, sara hastalarını kötü ruhlu yaratıklar olarak damgalamışlar, toplumun dışına atmışlar, hatta hapse koymuşlardır.

Modern sinirbilimin doğduğu yer olarak bilinen Fransa’nın Salpetriere kentindeki hastanede, seçkin sinirbilim adamı Prof. Dr. Jean-Martin Charcot, epilepsi hastalarını, zihinsel engelliler, ileri frengililer ve ağır suçlu akıl hastalarıyla aynı koğuşta görünce çok şaşırılmış, çok üzülmüştür.

Hipokrat’a gelinceye kadar, Avrupalılar epilepsinin kutsal bir hastalık olduğuna inandıklarından, Eski Yunanlı Hipokrat (M.Ö. 460- M.Ö. 375) epilepsi hakkında yazdığı kitaba ‘Kutsal Hastalık Hakkında’ adını vermiştir.

Hipokrat bu kitabında şunları yazıyor:

“Epilepsi, kutsal bir hastalık sanılmaktadır. Oysa bu hastalığın diğer hastalıklardan daha kutsal, daha dinsel hiçbir yönü yoktur. Bu hastalık beyinden kaynaklanmaktadır.

Epilepsi hastalığı şöyle oluşmaktadır: Beyinde oluşan balgam, damarlardan aşağı akmaya başlayınca hasta konuşamaz olur, ağzından köpükler gelir, elleri kasılır, gözleri donuklaşır, duyar-sızlaşır ve bazı durumlarda bağırsaklar istemsiz olarak dışkı boşaltır. Hasta bütün bunlara katlanmak zorundadır, ta ki soğuk balgam, ılık kana akıncaya kadar.”

Hipokrat’ın bu yazdıklarındaki doğrular şunlardır:

- Epilepsi doğal bir hastalıktır, ‘kutsal’ değildir.
- Sara nöbetlerinin kaynağı beyindir.

Tıbbın Babası Hipokrat’ın şu yargısı **yanlıştır**:

- Epilepsi nöbetine, beyindeki balgam fazlalığı neden olur.

Günümüzün modern tıbbi tartışmasız ortaya koymuştur; epilepsi nöbetleri beyinde oluşan aşırı elektriklenme nedeniyle ortaya çıkmaktadır.

Hristiyan dininin kutsal kitabı İncil’de de epilepsiye yer verilmiştir.

İncil’in Mark Bab’ının 9:14-29 bölümlerinde, sara nöbeti geçiren bir çocuğun nasıl iyileştirildiği, ‘İçine Kötü Ruh Girmiş Bir Çocuğun İyileştirilmesi’ başlığı altında şöyle anlatılır:⁸

“When they came to the other disciples, they saw a large crowd around them and the teachers of the law arguing with them. As soon as all the people saw Jesus, they were overwhelmed with wonder and ran to greet him.

- ‘What are you arguing with them about’ he asked.

A man in the crowd answered:

- ‘Teacher, I brought you my son, who is possessed by a spirit that has robbed him of speech. Whenever it seizes him, it throws him to the ground. He foams at the mouth, gnashes his teeth and becomes rigid. I asked your disciples to drive out the spirit, but they could not.

- ‘O unbelieving generation’ Jesus replied. ‘how long shall I stay with you? How long shall I put up with you? Bring the boy to me.’ So they brought him. When the spirit saw Jesus, it immediately threw the boy into convulsion. He fell to the ground and rolled around, foaming at the mouth. Jesus asked the boy’s father: ‘How long has he been like this?’

‘From childhood’ he answered. ‘it has often thrown him into fire or water to kill him. But if you can do anything, take pity on us and help us.’

‘If you can?’ said Jesus, ‘Everything is possible for him who believes.’

Immediately the boy’s father exclaimed, ‘I do believe, help me overcome my unbelief!’

⁸ The Bible, New International Version, Third Edition, 1977, sayfa: 1025

When Jesus saw that a crowd was running to the scene, he rebuked the evil spirit, he said:

'I command you, come out of him and never enter again.'

The spirit shrieked, convulsed him violently and came out.

The boy looked so much like a corpse that many said,

'He's dead.'

But Jesus took him by the hand and lift him to his feet, and he stood up.

After Jesus had gone indoors, his disciples asked him privately,

'Why couldn't we drive it out?'

He replied,

'This kind can come out only by prayer.'

Türkçesi:

Diğer havarilerin yanına geldiklerinde, çevrelerini büyük bir kalabalığın sarmış olduğunu ve güvenlik güçleriyle tartıştıklarını gördüler.

İsa'yı görür görmez hayranlıktan kendilerinden geçtiler ve onu karşılamak üzere koşuştular.

'Onlarla ne hakkında tartışıyorsunuz' diye İsa sordu.

Kalabalığın içinden bir adam cevap verdi:

'Hoca, bir ruhun eline geçirdiği ve konuşma yeteneğini elinden aldığı oğlumu sana getirdim. Bu ruh, ne zaman oğlumu yakalarsa, onu yere fırlatıyor. Oğlumun ağzından köpükler geliyor, dişlerini gıcırdatıyor ve bedeni sertleşiyor. Havarilerinden bu ruhu oğlumun içinden çekip çıkarmalarını istedim, ama yapamadılar.

'Ey inanmayanlar' diyerek İsa cevap vermeye başladı. 'Ben sizlerle ne kadar süre kalacağım? Sizlere daha ne kadar katlanacağım? Çocuğu bana getirin.'

Bunun üzerine çocuğu İsa'ya getirdiler. Ruh, İsa'yı görür görmez çocuğu kıvrandırmaya başladı. Çocuk yere düştü ve yuvarlandı, ağzından köpükler geldi.

İsa, çocuğun babasına sordu:

'Bu çocuk ne zamandan beridir böyle?'

'Çocukluğundan beri' diye cevap veren baba, sözlerini sürdürdü:

‘Ruh, oğlumu öldürmek istiyor, sık sık sık onu ateşe ya da suyun içine fırlatıyor. Eğer herhangi bir şey yapabilirseniz, bize acıyın ve yardım edin.’

‘Eğer bir şey yapabilirsem mi?’ diye karşılık verdi İsa. ‘İnanan bir kimse için her şey olanaklıdır.’

Çocuğun babası hemen haykırdı: ‘Gerçekten inanıyorum; inançsızlığımı yenmede bana yardım et!’

Kalabalığın kendilerine doğru koştuğunu gören İsa, kötü ruhu azarladı ve şöyle dedi:

‘Sana emrediyorum, bu çocuğun içinden çık ve bir daha sakın girme.’

Ruh bir çığlık attı, çocuğu şiddetle kıvrandırdı ve dışarı çıktı.

Çoğu kişi çocuğun tıpkı bir cesede benzediğini söyledi, ‘Çocuk ölmüş’ yorumunu yaptı.

Ama İsa, çocuğun elinden tuttu, çekip ayağa kaldırdı ve çocuk ayağa kalktı.

İsa kalabalıktan ayrılıp kapalı bir yere girdikten sonra, havari-leri ona özel olarak sordular:

‘Biz niçin ruhu dışarıya çıkartamadık?’

İsa cevap verdi:

‘Bu tür ruh, ancak dua edilerek dışarıya çıkartılabilir.’

Hiz. İsa’dan 1.000 yıl önce Hintli bilgeler ‘Hayat Bilgisi’ anlamına gelen ‘Ayurveda’ adlı kitapta epilepsinin beyinden kaynaklandığını saptıyor ve sara nöbetlerinin günümüzdeki tanımlarına çok benzer tanımlarını yapıyor, bitkisel ilaçlara dayanan tedavi yöntemleri öneriyorlar. Hintli bilgelerin en ünlüsü Atreya’nın M.Ö. 1000-500 yılları arasında yaşamış olduğu tahmin ediliyor.

Atreya’dan 500 yıl sonra, yani Hiz. İsa doğmadan 500 yıl önce, Eski Yunan hekimi Hipokrat da epilepsinin bir kutsal hastalık olmadığını, beyinden kaynaklandığını yazıyor.

Ama tüm bu tarihi bilgi ve belgelere rağmen Hiz. İsa, kutsal kitap İncil’de yazıldığına göre, epilepsiyi kötü ruhların insan bedenine girmesi biçiminde tanımlayıp tedavi ediyor.

Çok düşündürücüdür, başta Atreya olmak üzere Hintli bilgele-
rin ve onlardan sonra da Eski Yunanlı Hipokrat'ın çok doğru
olarak saptadığı, epilepsinin kutsal bir hastalık olmadığı, kötü
ruhlarla bir bağlantısı bulunmadığı tanımı, Avrupadaki halklar
tarafından benimsenmemiş, Hristiyanlığın kutsal kitabı İn-
cil'deki öğretisi kabul görmüştür. Bu bağnazlığın, Avrupa'da Ay-
dınlanma Çağında bile sürmüş olması şaşırtıcıdır.

1494 yılında, Papa'nın buyruğu ile iki Dominikalı rahip, 'Cadı
Avı El Kitabı' adlı bir kitap yazmışlar, sara nöbeti geçiren her
kadını cadı olarak göstermişlerdir. Bu kitap saralı kadınların
yargılanmasına, işkence edilmesine neden olmuş, cadı olarak
damgalanan 200.000'den fazla saralı kadın öldürülmüştür.

Epilepsi nöbetlerinin yanlış anlaşılıp yanlış nitelenmesi 19. yüz-
yılın başına kadar sürmüştür. Amerika ve Avrupa'da, epilepsi
hastaları ve sinirsel-ruhsal bozuklukları olan kişiler akıl hasta-
nelerine kapatılmış, ancak bu iki grup birbirlerinden ayrı konul-
muş, çünkü epilepsi hastalığının bulaşıcı olduğuna inanılmıştır.
ABD'de saralı hastaların evlenmesi, çocuk sahibi olması yasak-
lanmıştır. ABD'nin bazı eyaletlerinde, epilepsi hastalarının kısı-
sırlaştırılması öngörülmüştür.

Günümüz Tanzanya'sında, diğer Afrika ülkelerinin çoğunda ol-
duğu gibi, epilepsi kötü ruhların insan bedenini ele geçirmesi
olarak tanımlanmakta, büyücülük ve zehirlenmeyle ilişkilendi-
rilmekte ve epilepsinin bulaşıcı olduğuna inanılmaktadır.⁹

Epilepsinin modern tıp yöntemleriyle çözümlenmesine 1800'lü
yılların ortasında başlanmıştır. O zamandan günümüze kadar
epilepsi konusunda uzmanlaşmış, buluşlarıyla büyük katkılar
sağlamış dünyaca ünlü tıp bilim adamları şunlardır:

Prof. Dr. Jean-Martin Charcot, Prof. Dr. John Hughlings Jack-
son, Sir Dr. William Richard Gowers, Prof. Dr. Hans Berger,

9 "Some religious aspects of epilepsy in traditional cultures", Database Syst.
Rev., 08.10.2006

Prof. Dr. Wilder Penfield, Prof. Dr. H. Houston Merritt
Prof. Dr. Herbert Henri Jesper ve Prof. Dr. Steven C. Schachter.
Bu dünyaca ünlü tıp bilim adamlarının epilepsi ile ilgili çalışmalarının kısa bir özetini kitabın ikinci bölümünde bulacaksınız.

Sınıflandırma

Epilepsi türleri, farklı nedenlere göre beş sınıfa ayrılmaktadır.

1. Rahatsızlığı doğuran ilk nedene göre sınıflandırma.
(Buna tıp dilinde ‘etiology’ deniliyor).
2. Ortaya çıkan nöbetlerin izlenmesi ve gözlenmesine dayalı sınıflandırma.
(Buna tıp dilinde ‘semiology’ deniliyor).
3. Sara nöbetinin kaynaklandığı beyindeki bölgeye göre sınıflandırma.
4. Birbirinden farklı, tanımlanabilir tıbbi belirtilere göre sınıflandırma.
5. Nöbetleri tetikleyen olaylara göre sınıflandırma.

Teşhis

Epilepsi teşhisi, yani sara tanımı konulabilmesi için önkoşul, nöbetlerin ortada bir neden olmaksızın durup dururken ortaya çıkmış olması ve tekrarlanmasıdır.

Teşhis konulurken genellikle izlenen yol, saralı olduğu sanılan kişinin geçmişteki sağlık durumunun incelenmesidir. Bu nedenle kişinin EEG, beyin MRI (Manyetik Resonans İmaj), SPECT (Tek Foton Yayan Bilgisayarlı Tomografi) ve PET (positron Emisyon Tomografi) çekilmekte, nöbetin ilk nedeni araştırılmakta ya da epilepsinin tıbbi belirtisi sınıflandırılmaya çalışılmaktadır.

Ancak uygulanan bu yöntem, ilk teşhisi koymada yeterli değildir.

Epilepsi teşhisinde en doğru ve en sağlıklı yöntem, epilepsinin Video-EEG ile uzun süreli izlenip gözlenmesidir. Ancak bu yöntem hem pahalıya mal olmaktadır hem de çok az hastane bu tür bir olanağa sahiptir. Ayrıca, bu yöntemle teşhiste, hasta uzun süre EEG aygıtına bağlı tutulmakta, bu durum da hastaya ek bir rahatsızlık vermektedir.

Özünde epilepsiyle ilgisi olmayan bazı kasılma ve çırpınmalar ya da sara nöbetine benzer göstergeler, diğer birçok hastalığın belirtisi olarak da ortaya çıkabilmektedir. İşte, aslında sara nöbeti olmayan bu nöbetleri sara nöbetlerinden ayırt etmek zor olup, yanlış teşhislere neden olabilmektedirler.

Güvenilir bir epilepsi teşhisi için, nöbetlerin ve tıbbi belirtilerin tam bir sınıflandırılması gerekmektedir.¹⁰

Tetikleyiciler

Bir epilepsi nöbetinin, ortada hiçbir neden olmaksızın ortaya çıkmış olması şarttır. Ancak nöbetlerin bazılarında bir tetikleyici bulunabilmektedir.

Alkol ya da uyuşturucu tüketimi sonucu ortaya çıkan nöbetler ya da başın yaralanması sonucunda görülen nöbetler, epilepsinin varlığını kanıtlamazlar.

Epilepsinin çoğu türünde görülen nöbetler, birden ve beklenmeyen zamanlarda ortaya çıkarlar. Bununla beraber, bazı epilepsi türlerinde, normal yaşamın bazı normal olayları sara nöbetinin tetikleyicisi olabilmektedir. Örneğin, başın üzerine sıcak su dökülmesi, aşırı serinleme ve çok parıldayan ya da sürekli yanıp sönen ışıklar, tetikleyici olabilmektedir.

Çok parıldayan ya da sürekli yanıp sönen ışığın tetiklediği nöbetlerle ortaya çıkan epilepsi türüne, ‘ışığa duyarlı’ epilepsi denilmektedir.

10 C. P. Panayiotopoulos and M. Koutroumanidis, “The significance of the syndromic diagnosis of the epilepsies”, National Society for Epilepsy, September 2005

Saralılar ve sade vatandaşların bazıları, tüm saralılar ışığa karşı aşırı duyarlı olduğunu sanarak yanılmaktadırlar. Saralılardan sadece yüzde 2-14'ü sürekli yanıp sönen ışığa karşı duyarlıdırlar. Bu oran genel nüfusta sadece yüzde 0,3-3'tür. Kaldı ki, ışığa karşı duyarlı olanların büyük çoğunluğu yaşamlarında epileptik nöbet geçirmemişlerdir.

Bazı çevresel etkenler ve durumlar, bazı saralılarda nöbet geçirme olasılığını artırmaktadır. Örneğin, yorgunluk ve uykusuzluk, hastalık, kabız, kadınlarda aybaşı durumu, gerginlik ve kaygı, alkol tüketimi ve çok derin bunalım.

Epilepsi Ne Kadar Yaygın

Epilepsi, önemli sinir hastalıkları arasında en sık görülenidir.¹¹ Gençlerde görülen epilepsi, çoğunlukla kalıtım (genetik), doğuştan var olma ve çocuğun büyüme ve gelişme koşulları ile bağlantılıdır.

Epilepsiye neden olan beyin tümörleri daha çok 40 yaşından sonra ortaya çıkmaktadır. Başa ağır darbe alma sonucu ortaya çıkan merkezi sinir sistemi hastalıkları herhangi bir yaşta görülebilir.

Dünyada yaklaşık her 100 kişiden 1 kişide epilepsi görülmektedir. Dünyada yaklaşık her 100 kişiden 5 kişi, yaşamlarının bir döneminde, ateşsiz nöbet geçirmiştir.

Çoğunlukla beş yaşından küçük çocuklarda görülen, halk arasında 'havale' diye adlandırılan yüksek ateşli nöbetler, epilepsi nöbetleri değildir, sara hastalığına neden olmazlar.

Kalkınmış ülkelerde her yıl, yaklaşık olarak her 100.000 kişiden 40-70 kişi epilepsiye yakalanmaktadır. Bu oran, yarı kal-

11 D. Hirtz, D. J. Thurman, K. Gwinn-Hardy, M. Mohamed, A. R. Chaudhuri, R. Zalutsky, "How common are the 'common' neurologic disorders?", *Neurology* 68, 30.01.2007

kınmış ya da yoksul ülkelerde yaklaşık olarak her 100.000 kişide 100-190 kişidir.

Son otuz yılda kalkınmış ülkelerde epilepsili çocuk oranında azalma, ama yetişkinlerde bir artma gözlenmiş, bunun nedeni tam olarak anlaşılamamıştır.¹²

İçekapanık çocuklarda epilepsi oranının şaşırtıcı düzeyde yüksek olduğu saptanmıştır. Merkezi sinir sistemindeki sorunlardan bağımsız olarak, içekapanık çocuklarda epilepsi tehlikesi artmaktadır.¹³

Nöbet Türleri

Bir sinir sistemi bozukluğu olan epilepsinin en önemli göstergesi, durup dururken ortaya çıkan nöbetlerdir. Sara nöbetleri denilen bu nöbetlerin kaynağı, beyinde oluşan olağandışı elektriklenmedir.

Sara nöbetleri hastanın vücut hareketlerinde ve genel algılamasında kısa süreli değişikliklere neden olur. Tat alma, koklama ya da işitme duyularını olumsuz etkiler.

Bazı kişiler yaşamlarında sadece bir kez nöbet geçirmiş olabilirler. Tek bir nöbet, kişinin sara hastası olduğu anlamına gelmez. Epilepside nöbetler tekrarlanır.

Nöbet türleri önce iki ana gruba ayrılır:

1. Kısmi Nöbetler

Bu tür nöbetlerin kaynağı, beynin sadece bir bölümüdür.

2. Genel Nöbetler

Bu tür nöbetlerin kaynağı beyinde sadece bir noktada yoğunlaşmış olmayıp, beynin tamamına yayılmış haldedir.

12 J. W. Sander, "The epidemiology of epilepsy revisited", Curr Opin Neurol 16, 2003

13 P. M. Levisohn, "The autism-epilepsy connection", Epilepsy 48, 2007

Kısmi Nöbetler

Bilincin (şuurun) etkilenme boyutuna göre kısmi nöbetler üçe ayrılır:

1. Basit Kısmi Nöbetler

Bu tür nöbetler beynin sadece küçük bir bölümünü etkiler. Çoğunlukla nöbetler birkaç saniyeden fazla sürmez. Hastanın bilinci etkilenmez. Bazen hasta, sadece olağan olmayan duygular hisseder.

2. Karmaşık Kısmi Nöbetler

Bu tür nöbetlerin kaynağı, beynin genişçe bir bölümüdür. Nöbet, hastanın boş gözlerle çevresine bakmasıyla başlar. Nöbet geçiren hasta, bilincini kaybeder. Bazen konuşamaz olur, garip davranır ya da bazı hareketleri ve sözcükleri tekrarlar. Nöbet sonunda hasta şaşkındır, nöbet süresinde olanları hatırlamaz.

3. İkinci Derecede Genel Nöbetler

Eğer bir nöbet, basit ya da karmaşık kısmi nöbet olarak başlayıp beynin tamamına yayılırsa, buna ikinci derecede genel nöbet denilir. Beynin tamamı etkilendiğinden hasta bilincini kaybeder. Kollarda, bacaklarda sarsılma, titreme ve çırpınmalar görülür.

Genel Nöbetler

Nöbete neden olan beyindeki aşırı elektriklenme eğer beynin tamamına birden hemen yayılırsa, hastanın bir genel nöbet geçirdiği söylenir.

Genel nöbet türleri şunlardır:

1. Şiddetli Sara Nöbetleri

‘Tonik-Klonik’ ya da ‘Grand Mal’ diye adlandırılan bu tür nöbet iki aşamada gelişir. Nöbet, genel olarak hastanın bir çığlık atmasıyla başlar. Hasta yere düşer, vücut katılaşıp. Nöbetin bu ilk aşamasına, ‘tonik aşama’ denilir. Daha sonra kasların sarsıldığı, nefes almanın yavaş-

ladığı ya da kısa bir süre durduğu ve hastanın derisinin renginin değiştiği gözlemlenir. Nöbetin bu ikinci aşamasına, ‘klonik aşama’ denilir.

Tonik-Klonik nöbet geçiren hasta, sidiktorbası ya da bağırsak kontrolünü kaybedebilir. Bu nöbet genellikle 1-2 dakika sürer. Nöbet sonrası hasta, şaşkın ve yorgundur.

2. Hafif Sara Nöbetleri

‘Absence Nöbet’ ya da ‘Petit Mal’ olarak da bilinen bu tür nöbetler daha çok çocuklarda görülmektedir.

Hasta, bir süre etrafa boş gözlerle, donmuş gibi bakar, kısa bir süre bilincini kaybeder. Gözlerini hızla kırptırdığı, sanki ağzında bir şeyi çiğniyormuş gibi yaptığı gözlemlenir. Bu tür nöbetler, kasılma ya da çarpınma görülmez.

Nöbet, 5-30 saniye sürer.

3. Kasların Sarsılıp Titrediğı Sara Nöbetleri

Tıp dilinde ‘Miyoklinik Nöbet’ denilen bu tür nöbetlerde, vücudun bir ya da bir grup kası, şok verilmiş gibi şiddetle sarsılıp titrer. Bu tür nöbet, vücudun her iki yanında, aynı anda, normal olmayan hareketlere neden olur.

4. Düşme Nöbetleri

Bu tür nöbete, ‘Atonik Nöbet’ de denilmektedir. Bu tür nöbete yakalanan hastanın kasları birden güç yitirir. Gözkapakları düşebilir. Baş öne sarkar ve dengesini kaybeden hasta yere düşer. Kişi genellikle bilinçlidir.

Epileptik Olmayan Nöbetler

Görünümü epilepsi nöbetlerine benzediğı halde epilepsiyle ilgisi olmayan nöbetler vardır, bunlara epileptik olmayan nöbetler denilir. Bu iki tür nöbet arasında çok önemli temel bir farklılık vardır. Epilepsi nöbetleri, beyinde olağanüstü düzeyde elektrik yükünün oluşmasıyla ortaya çıkar. Oysa epileptik olmayan nöbetlerin beyindeki elektriklenmeyle ilgisi yoktur.

Bu iki nöbet türünü birbirinden ayırmak çok güçtür.

Epileptik olmayan bir nöbet geçiren kişi, tıpkı epilepsi nöbetlerinde olduğu gibi, yere düşüp kendisini incitebilir, vücudunda kıvrılmalar ve kasılmalar olabilir ve idrarını kaçırabilir.

Her iki nöbet türü de, birden ve önceden bir uyarı vermeden gerçekleşir.

Epileptik olmayan nöbetler iki gruba ayrılmaktadır:

1. Fiziksel Nedenlere Bağlı Olanlar

Kalp ritmi bozukluğu, tansiyonun ani düşüşü ya da ‘hipoglisemi’ denilen kan şekerinin çok düşmesi bu nedenler arasındadır.

2. Ruhsal Nedenlere Bağlı Olanlar

Bu nedenlerin başlıcaları şunlardır: Bir kişinin çok yakınının ölümü, boşanma, özellikle çocukluk döneminde yaşanmış olan fiziksel ya da cinsel saldırı, işyerinde ya da ailede baskı ve parasal sorunlar.

Geçmişte, epileptik olmayan nöbetlere ‘sahte nöbet’ ya da ‘histeri nöbeti’ denilmiş, bazı kişilerin dikkatleri üzerlerine çekebilmek amacıyla bu tür nöbetleri yarattıkları, uydurup rol yaptıkları kabul edilmiştir. Oysa artık biliniyor ki, epileptik olmayan nöbetler uydurma değildir, bu nöbetleri geçirenler samimiyetsiz kişiler değildir.

Epilepsi nöbetleriyle epileptik olmayan nöbetlerin ayrımını sadece uzman hekimler yapabilir.

Epileptik olmayan nöbetlerin zamanında ve doğru olarak teşhisi çok önemlidir, ancak bu yolla kendilerine gerekli tedavi uygulanabilir.

Çocuklarda Epilepsi

Çoğunlukla çocuklarda görülen bir nöbetle gelen bir epilepsi türü bulunmaktadır. Nöbet, ani bilinç kaybı ve çevreye boş gözlerle bakışla başlar. Başlamasıyla bitmesi sadece birkaç saniye

sürer. Bazen kişinin gözlerini kırıştırdığı ya da sanki bir şey yiyormuş gibi çiğneme hareketi yaptığı görülebilir. İşte böylesi bir nöbetle gelen epilepsiye, Çocukluk Epilepsisi denilmektedir. Önceleri bu tür epilepsi, ‘petit mal’ olarak anılmaktaydı. Çocuklarda görülen epilepsinin yüzde 10-12’sinin Çocukluk Epilepsisi türü olduğu saptanmıştır.

Okulda ders yaparken, arkadaşlarıyla oyun oynarken, bisiklete binerken bir çocuğun bu tür bir nöbet geçirdiğini ve bunun günde 200 kez tekrarlanabileceğini göz önünde tutacak olursak, karşılaşılan sorunun ciddiyetini anlayabiliriz.¹⁴

Çocukluk Epilepsisi nöbeti geçiren bir çocuk, çoğunlukla yaşamış olduğu deneyimin farkında değildir. En fazla 10 saniye süren bu tür bir nöbet günde 1-50 kez tekrarlanır.¹⁵

Çocukluk Epilepsisi, çocuk ergenlik çağına ulaştığında, kendiliğinden yok olmaktadır.

Bilim adamları yaptıkları araştırmalar sonucunda, Çocukluk Epilepsisine neden olan etkeni ortaya çıkardılar. Değişime uğramış bir gen, Çocukluk Epilepsisine neden olmaktadır. Bulgular, ‘American Journal of Human Genetics’ adlı derginin 29 Mayıs 2008 tarihli sayısında yayınlandı. Prof. Dr. Richard W. Olsen, üzerinde araştırmalar yaptıkları Çocukluk Epilepsisi hastalarının yüzde 8’inde, değişime (mutasyon) uğramış geni saptamış olduklarını bildirdi. Bu bulgu, Çocukluk Epilepsisinin ergenlik çağından sonra, garip bir biçimde kaybolup gitmesini de açıklamaktadır.

Rasmussen Belirtisi

Çocukluk çağında ortaya çıkan, ender görülen, çoğunlukla 3-11 yaşındaki çocukları vuran bir epilepsi türü bulunmakta, bu tür epilepsinin tıbbi belirtilerine ‘Rasmussen Belirtisi’ denilmektedir.

14 “Researchers identify genetic cause for a type of childhood epilepsy”, Science Centric, 30.05.2008

15 Dr. Kristina Chew, “genetic Cause for Child Absence Epilepsy Identified”, Autism Vox, 02.06.2008

Bu tür epilepsinin nedenleri bilinmemekte, ama beynin bir yarımküresinde iltihaplanmaya ve şişmeye neden olduğu açıkça görülmektedir.¹⁶ İltihaplanma, beyindeki sinir hücrelerinin çalışmasını bozmakta, bu da nöbetlere neden olmaktadır.

Nöbetler çok sık tekrarlanır, bir günde birçok kez görülür. Bazen nöbetler süreklilik de kazanabilir. Beynin en çok etkilenen bölgeleri, ön lop ve şakak altı loblarıdır.

Çoğu nöbetlerde, kollarda ve bacaklarda ritmik sıçramalar ortaya çıkar.

Nöbetlerin ilaçlarla denetlenmesi genellikle çok zordur. Bu nöbetleri geçiren bir çocuğun, birkaç ay sonra, vücudunun bir yanı zayıflar. Nöbetler sürdükçe zayıflama daha da kötüleşir. Bu tür nöbetleri geçiren bir çocuğun birkaç ay ya da birkaç yıl sonra çekilen MRI’nda anormallikler görülür. Beyindeki iltihaplanmanın neden olduğu sinir hücrelerindeki yaralanmanın kalıcı olduğu açıkça anlaşılır.

Bu tür bir epilepsiye yakalanmış bir gencin tedavisi, beynin bir bölümünün, özellikle şakak altı lobunun ameliyatla alınmasıyla sağlanabilir. Bazen beynin bir tarafının tamamıyla alınması gerekebilir. Bir süre sonra, çoğunlukla birkaç yıl sonra, beyindeki iltihaplanma süreci kendiliğinden durabilir. Ancak zarar görmüş sinir hücreleri kötü çalışmalarını sürdürür. Sonuç olarak, epilepsi devam edebilir ama, bu aşamada denetim altına alabilme şansı daha yüksektir.

Eğer iltihaplanma beynin tamamına yayılmışsa, bu durumdaki çocuklarda öğrenme güçlükleri ortaya çıkar.

Hayvanlarda Epilepsi

Epilepsi yalnız insanlarda değil, hayvanlarda da görülmektedir. Hayvanlarda epilepsinin göstergesi, kendiliğinden oluşan ve sık sık tekrar eden nöbetlerdir.

16 Dr. Richard Appleton, Dr. Rachel Kneen, Dr. Stewart Macleod, “Rasmussen Syndrome”, Alder Hey Children’s Hospital, Liverpool, Mayıs 2008.

Köpeklerde görülen epilepsi çoğunlukla genetikdir, yani kalıtsaldır.

Genel köpek nüfusunun yaklaşık yüzde 0,5-5,7'sinde epilepsi görülmektedir.¹⁷ Bazı cinslerde, örneğin Belçika çoban köpeği türünde bu oran daha yüksek olabilir.

Teşhis

Köpeklerde nöbet türüne göre üç tip epilepsi teşhis edilmektedir.¹⁸

1. Reaktif Nöbetler
Düşük kan şekeri ya da böbrek ve karaciğer yetmezliğinden kaynaklanmaktadır.
2. İkincil Nöbetler
Beyin tümörü, felç ya da bir travma neden olmaktadır.
3. Birincil Nöbetler
Bilinen bir nedeni yoktur.
Bir araştırmaya göre, 1-3 yaşındaki köpeklerde görülen epilepsi türleri ya ikincil ya da reaktif, birincil değildir.¹⁹

Nöbet geçiren köpek bir veterinere götürülür. Köpeği fiziksel ve sinirsel muayeneden geçiren veteriner şu testleri yapar: Kan sayımı, serum kimyası profili, idrar testi, safra testi ve tiroid bezi testi.

Tedavi

Epilepsi hastası köpeğe verilen ilaçlar arasında şunlar vardır: Fenobarbital, fenitoin, potasyum bromid, lavetiraketam, zonisamid ve diyazepam.

Kedilerde Epilepsi

Kedilerde daha çok 'Kısmi Karmaşık Nöbetler' görülür, genel kasılmalara rastlanmaz.

17 Wiersma A. Ayleard, "Canine Epilepsy", 06.08.2007

18 M. Peterson, "Inherited epilepsy can be devastating in dogs", Health-research Epilepsy, 1995

19 M. Podell, "Seizure classification in dogs from non-referral based populion", 1995

Nöbete yakalanan kedi, ya garip hareketler gösterir ya da tamamen hareketsizleşip sessizleşir, yüzünde tikler oluşur ya da ağzından bol miktarda salya akar.

Epilepsi Hastası Doktorlar

Dünyanın her ülkesinde epilepsi hastası doktorlar görev yapmaktadırlar.

Hastanelerde ve özel muayenahanelerde çalışan saralı uzman doktorlar, hastalarına muayene ve ameliyat öncesi kendilerinin epilepsi hastası olduklarını açıklamak zorunda mıdır?

Saralı uzman doktorların yapacağı muayene ve ameliyatlara güvenilebilir mi?

Epilepsi hastası olduğu bilinen bir uzman doktorun çalışmasına izin verilmeli midir?

İşte tüm bu soruların cevabı, Kanada’da yaşanan ve sonra mahkemeye yansıyan tıbbi bir olayla verilmiş oldu.²⁰

Bayan Halkyard, Kanada’da bir hastanede rahim ameliyatı geçirdi. Ameliyatı kadın hastalıkları ve doğum uzmanı Opr. Dr. Mathew gerçekleştirdi. Ameliyat sonrası Bayan Halkyard, akciğerlerine giden damarlarda kan pıhtılaşması sonucu öldü.

Bayan Halkyard’ın kocası, Op. Dr. Mathew’den davacı oldu, mahkemeye verdi. Davalı doktorun ameliyatta ihmalkâr davrandığını ve epilepsi hastası olduğunu gizleyerek hastanın ameliyat öncesi vermiş olduğu yazılı onayı çiğnemiş olduğunu iddia ederek maddi ve manevi tazminat talebinde bulundu.

Davaya bakan mahkemenin yargıcı J. Lewis, ameliyatla ilgili tüm tıbbi kanıtları inceledikten sonra, davalı Opr. Dr. Mathew’un yapılan ameliyatta uyulması gereken tüm tıbbi koşulları

20 Brenda J. Johnson, “Recent Decisions: Must Doctors Disclose Their Own Personal Risk Factors?- Halkyard v. Mathew”, Health Law Review. Canada, Haziran 2001

yerine getirdiğine, ameliyatta hiçbir ihmalin bulunmadığına karar verdi ve açılmış olan davayı reddetti.

Davayı kaybeden Bayan Halkyard'ın kocası, kararı temyiz etti.

Kanada Alberta Temyiz Mahkemesi davayı görüştü. Üç yargıçtan oluşan temyiz mahkemesi, davacının temyiz talebini reddetti ve ilk mahkemenin vermiş olduğu kararı onadı.

Bu davanın bizi ilgilendiren yanı, davalı Opr. Dr. Mathew'un bir sara hastası olmasıydı.

Davacı, uzman doktorun epilepsi hastası olduğunu hastadan sakladığını iddia etmiş, böyle bir durumdaki doktorun ameliyat yapamayacağını söylemiş, ameliyat öncesi hastasından yazılı onay alırken, kendisinin saralı olduğunu söylemeyerek hasta-doktor arasındaki güveni çiğnediğini vurgulayarak maddi ve manevi tazminat talep etmişti.

Hem ilk mahkemenin yargıçı J. Lewis hem de temyiz mahkemesinin yargıçları bu iddiaları şöyle yanıtlamışlardı:

Ameliyatı yapan Opr. Dr. Mathew, bir epilepsi hastasıydı ama, onu tedavi eden hekimlerce, hastalığın ilaçlarla denetim altında tutulduğu kanıtlanmıştı. Öyleyse, hastalığı denetim altında tutulan saralı bir doktorun çalışmasını engelleyecek bir neden yoktu ortada. Kaldı ki, ameliyat sırasında Opr. Dr. Mathew bir epilepsi nöbeti de geçirmemişti. Öyleyse ameliyat, hiçbir düzensizlik, hiçbir olağandışılık ve hiçbir aykırılık yaşanmadan kusursuz gerçekleşmişti.

Opr. Dr. Mathew'un bir epilepsi hastası olduğunu, ameliyat öncesi hastaya bildirmemiş olması, onun bu gerçeği hastasından sakladığı anlamına gelemezdi. Doktorun, kendi sağlık durumunu hastasından gizlediğini gösterir bir kanıt bulunmamaktaydı, dolayısıyla ortada bir kandırma ya da aldatmanın varlığından söz edilemezdi.

Temyiz mahkemesinin gerekçeli kararında şöyle denilmekteydi: *“Davalı doktorun hastaya, ameliyat öncesi, kendisinin bir epilepsi hastası olduğunu söylemesi durumunda bile, hastanın*

ameliyatı onaylamayacağı görüşünü destekleyen hiçbir kanıt bulunamamıştır.

Başka bir cerrah tarafından yapılmış olsaydı bile, davalı Opr. Dr. Mathew'un yaptığı ameliyatın sonucundan başka bir tablonun ortaya çıkacağının hiçbir tıbbi kanıtı yoktur."

Gerekçeli kararın bir diğer bölümünde şunlar yazılıdır:

"Bir doktorun kendi sağlık sorunlarını hastasına anlatmamış olması, eğer o sağlık sorunları hastaya zarar vermemişse, Kanada yasalarına göre doktora sorumluluk yüklemes."

Kanada Alberta Temyiz Mahkemesi'nin vermiş olduğu karardan çıkarılacak çok ciddi dersler vardır.

Epilepsi hastası bir kişi, eğer nöbetleri ilaç tedavisiyle denetim altında tutulabiliyorsa, o kişi kendi uzmanlık alanında rahatça çalışabilir, insanlara kendi uzmanlık dalında rahatça hizmet verebilir.

Bir saralıyı, 'çürük' nitelemesiyle damgalayıp toplum dışına itmenin hiçbir insancıl yanı olmadığı gibi, yasal bir dayanağı da yoktur.

Epilepsi ve Spor

Geçmişte, epilepsi hastalarının fiziksel etkinliklere katılmaları, spor yapmaları doğru bulunmaz, engellenirdi. Spor yapmanın, sara nöbetine neden olacağı ya da nöbetleri sıklaştıracığı sanılırdı. Oysa günümüzde, epilepsi hastalarının fiziksel etkinliklere katılması, spor yapması önerilmektedir.

Tıbbi araştırmalar, spor yapan epilepsi hastalarında sara nöbeti sıklığının azaldığını kanıtlamıştır.²¹

Epilepsi hastaları için güvenli olan futbol, basketbol, hokey ve Amerikan futbolunun, sara nöbeti tetiklediği görülmemiştir.

21 Dr. Gregory M. Howard, Dr. Monika Radlof and Dr. Thomas L. Sevier, "Epilepsy and Sports Participation", Current Sports Medicine Reports, 2004

Eğer bir epilepsi hastasının nöbetleri ilaç tedavisiyle denetim altına alınmışsa, doğrudan gözetim altında su sporları yapması ve yüzmesinde bir sakınca görülmemektedir.

Dikkatli bir gözetim ve denetim altında, epilepsi hastaları yer jimnastiği yapabilmekte, ata binebilmektedirler.

Spor, bir epilepsi hastasının yalnız nöbetlerini denetim altına almakla kalmıyor, hastanın ruh sağlığı ve yaşam kalitesini de yükseltiyor.²²

Epilepsi ve Taşıt Sürücülüğü

Epilepsi hastalarının taşıt araçlarını sürebilmesi çoğu ülkelerde türlü kısıtlamalara bağlanmıştır. Ama dünyada, epilepsi hastalarına sürücü ehliyeti verilmez diye bir kural yoktur.

Avrupa Birliği'ndeki Koşullar

Avrupa Birliği'ne danışmanlık yapan 'Avrupa Birliği Sürücü Ehliyeti Komitesi', 2004-2005 sürecinde altı kez toplanıp çalışarak 'İkinci Avrupa Çalışma Grubu'nun Epilepsi ve Sürücü Ehliyeti Üzerine Çalışması' adlı kapsamlı bir rapor hazırladı.²³

Bu rapora göre, dünya nüfusunun en az yüzde 4'ü en az bir kez epilepsi nöbeti yaşamaktadır. Yetişkinlerde, her 1.000 kişide 4-10 kişi epilepsi hastasıdır. Avrupa Birliği bu veriyi, her 1.000 kişide 6 kişi olarak kabul etmiştir.

Bu epilepsi hastalarının çok önemli bir bölümü sürücü ehliyetine sahiptir.

Epilepsi hastalarına hayatta kendileri için en önemli şeyin ne olduğu sorulmuş; sara nöbetlerinden kurtulmayı birinci sıraya

22 Sanjiv K. Sahoo and Nathan B. Fountain, "Epilepsy in football players and other land-based contact or collision sport athletes", Department of Neurology, University of Virginia School of Medicine, VA, USA, Eylül 2004

23 Driving License Committee of the European Union, "A report of the Second European Working Group on Epilepsy and Driving", Final Report, 03.04.2005

koyan çoğunluk, ikinci en önemli şey olarak bir sürücü ehliyeti-ne sahip olmaktır, demiştir. Epilepsi hastalarındaki bu tutku, sinirbilim hekimleri (nörolog) tarafından çok iyi bilinmektedir.

Sık sık nöbet geçirdikleri halde araba kullananların ciddi bir tehlike yarattıkları doğrudur, ama ilaç tedavisi gören ve yasal kısıtlamalara uyan saralı sürücülerin trafikte olumsuzluklara neden olmadıkları da bilinmektedir.

Avrupa Birliğinde ehliyetler iki gruba ayrılmaktadır:

Grup I: Motorsiklet ve otomobil ehliyetleri.

Grup II: Kamyon, otobüs ve TIR ehliyetleri.

Bir epilepsi hastası, Grup I sürücü ehliyeti nasıl alabilir?

Önce resmi bir tıbbi makam tarafından genel muayeneden geçirilir. Tüm tıbbi testler yapılır. Resmi makam; hastanın bilinç düzeyinden, klinik bulgulardan ve uygulanmakta olan tedavi yönteminden tatmin olursa ve hastanın en az son iki yıl nöbet geçirmemiş olduğunu saptarsa, hastanın Grup I sürücü ehliyeti almasına izin verir. Sık sık nöbet geçiren, ani bilinç kayıpları yaşayan epilepsi hastalarına GRUP II sürücü ehliyeti verilmez.

Bir Avrupa Birliği üyesi olan Belçika’da, sürücü ehliyeti alabilmesi için bir sara hastasının son iki yıl nöbet geçirmemiş olması önkoşul olduğu halde, bir grup sinirbilim hekiminin tahminlerine göre, hem de ilk nöbetten hemen sonra bile epilepsi hastalarının yüzde 70’inin araba sürdükleri belirlenmiştir.

Epilepsi hastaları arasında yapılan bir anketten, sık sık nöbet geçirdikleri halde, Avrupa’daki saralıların üçte birinin her gün araba kullandıkları anlaşılmıştır.

İngiltere’deki Koşullar

Bir epilepsi hastası sürücü ehliyeti almak için başvuruda bulunduğu, saralı olduğunu bildirmekle sorumludur.²⁴

24 UK Driver and Vehicle Licensing Agency Guide to the Current Medical Standards of Fitness to Drive

Bir epilepsi hastasının sara nöbetleri sürer ya da son altı ay içinde görmekte olduğu tedavide bir değişiklik olursa, hastanın sürücü ehliyeti iptal edilebilir.²⁵

Bir epilepsi doktoru, denetim altına alınamamış sara nöbetleri geçiren bir hastasının araba sürdüğünü görür ya da öğrenirse, önce hastasını uyarır, onu sorumlu davranmaya çağırır. Eğer hastası tutumunu değiştirmezse, doktor olarak etmiş olduğu gizlilik yeminini bozarak ilgili makamları durumdan haberdar eder.

İngiltere’de bir epilepsi hastası, şu koşulları yerine getirirse; motosiklet, otomobil ve en fazla sekiz yolcu taşıyan araç için sürücü ehliyeti alabilir:²⁶ Son bir yılda sara nöbeti geçirmemiş ya da son üç yılda sadece uykuda nöbet geçirmiş olmak, bir sürücü olarak trafikte insanlara karşı bir tehlike oluşturmayaacağına ‘Sürücü Belgesi Resmi Komisyonu’nu inandırmak.

İngiltere’de kamyon, otobüs ve TIR sürücü belgesi almak isteyen epilepsi hastaları, daha ileri koşulları sağlamak zorundadırlar: Halihazırda otomobil sürücü ehliyetine sahip olmak, son on yılda epilepsi tedavisinde kullanılan ilaçlardan almamış olmak, ‘Sürücü Belgesi Resmi komisyonu’ tarafından belirlenen bir uzman doktordan onay almak.

İngiltere’de tarım çiftliklerinde kullanılan taşıt araçları için sürücü ehliyeti istenmediğinden, bu tür yerlerde çalışan epilepsi hastalarının da sürücü ehliyetine ihtiyaçları yoktur.

Amerika Birleşik Devletleri’ndeki Koşullar

ABD’de epilepsi hastaları, eğer nöbetleri tedaviyle denetim altına alınmış ve bulundukları eyaletin sürücü ehliyeti alma koşullarını yerine getirmişlerse, taşıt araçlarını kullanabilirler. Bir sara hastasının sürücü ehliyeti alabilmesi için ne kadar bir süre

25 UK Epilepsy Action, “Driving and Epilepsy-I’ve had a seizure. What should I do?”, www.epilepsy.org.uk

26 “Driving and Epilepsy”, Epilepsy Information, 10.07.2007

nöbet geçirmemiş olması, eyaletlere göre farklı olup bu süre üç ay ile bir yıl arasında değişmektedir.²⁷

ABD'nin 50 eyaletinin çoğunda, sürücü ehliyeti olan bir saralının, sağlık durumundaki olası bir kötüleşmeyi kendisinin doğrudan ilgili makama bildirip ehliyetini iptal ettirmesi beklenir. California dahil bazı eyaletlerde ise, epilepsi hastasının doktorunun ilgili makamı bilgilendirmesi istenir. Doktorun vereceği rapora göre, ya hastanın sürücü ehliyeti iptal edilir ya da kullanımına bazı kısıtlamalar konulur.

ABD'de her yıl ortalama 44.000 sürücü trafik kazalarında ölmektedir.

Baltimor'daki Johns Hopkins Üniversitesi Tıp Fakültesi ve Maryland Üniversitesi uzmanları, epilepsi hastalarının neden olduğu ölümlü trafik kazası sayısını saptamak üzere, ABD'de 1995-1997 yılları arasındaki tüm trafik kazalarının sonuçlarını incelediler.

Yapılan incelemeler, 1995-1997 sürecinde, yılda 86 sürücünün epilepsi nöbeti geçirme sonucu trafik kazası yapıp öldüğünü ortaya çıkardı.²⁸

Aynı süreçte, yılda 44.000 sürücünün trafik kazası sonucu ölmüş olduğu göz önünde tutulursa, bunlardan sadece 86'sının epilepsi hastası olması, epilepsili sürücülerin genelde bir trafik sorunu yaratmadıklarını ortaya koymaktadır.

Yapılan araştırma, ölümle biten trafik kazalarında en büyük sorunun alkollü sürücülerden kaynaklandığını göstermiştir. Ölümle sonuçlanan kazaların yüzde 31'inde sürücülerin alkollü olduğu görülmüş, sarhoş araba sürmenin yılda 13.400 ölüme neden olduğu anlaşılmıştır.

27 "Can you drive an automobile if you have epilepsy", Epilepsy Foundation

28 Miranda Hitti, "Epilepsy Causes Few fatal Car Accidents-Alcohol, Driver Error Are Much More Deadly, Says Survey", Epilepsy health Centre, 27.09.2004

Epilepsi Tedavisi

Epilepsinin tedavisinde kullanılan ilaçlar doktorlar tarafından reçeteye verilir. Sinir hastalıkları doktorları, sinir hastalıkları cerrahları da epilepsi hastalarına sıkça yardım ederler.

Bazı durumlarda, beyinden çıkıp göğüs bölgesindeki organlara yayılan bir çift sinirden (vagus siniri) birinin altına bir uyarıcı yerleştirilerek epilepsi denetim altına alınmaya çalışılır.

Bazı epilepsi hastalarına özel diyet uygulanmasında yarar görülür.

Nöbet Sırasında Yapılacaklar

Şiddetli sara nöbetlerinde alınması gereken ilk doğru ve acil önlem, hastanın kendi kendisini yaralamasına engel olmak, bu amaçla hastayı keskin kenarlı araç ve gereçlerden uzaklaştırmaktır.

Yere düşmüş, nöbet geçirmekte olan hastanın başının altına yumuşak bir destek konulmalı ve hasta dikkatlice yan yatırılmalı, ağzından köpükler geldiği sırada boğulması önlenmelidir. Bu durumda hasta düzgün nefes alıp verebilir, boğulma tehlikesinden uzaklaşır.

Eğer hasta kusmaya başlarsa, kusmuğun hastanın ağzından serbestçe akmasına izin verilmelidir.

Eğer bir nöbet beş dakikadan fazla sürer, ya da nöbetler ‘dalga dalga’ birbiri ardından gelirse, hasta çok acele bir hastanenin acil servisine götürülmelidir. Uzun süren nöbetler tehlikeli olup bir hastanede acil bakım gerektirir.

Nöbet geçirmekte olan bir hastanın ağzına hiç kimse hiçbir şey sokmamalıdır. Böylesi bir girişim ya hastayı, ya da o girişimi yapan kişiyi yaralayabilir.

Yaygın inancın tam tersine, bir hastanın nöbet sırasında dilini yutması mümkün değildir. Ama nöbet sırasında ağzına sert bir cisim sokulmaya çalışılan hastanın kendi dilini ısırması mümkündür!

‘Basit Kısmi Nöbetler’de ve ‘Karmaşık Kısmi Nöbetler’de, hastada vücut kasılmaları ve çırpınmalar görülmez. Ancak hasta bilinçsiz ve bunalımlı olabilir, ya da hayal görebilir. İşte bu durumdaki hasta yatıştırılmaya çalışılmalı, incitmeden tehlikeli ortamdan uzaklaştırılmalıdır.

‘Karmaşık Kısmi Nöbet’ geçiren hasta, bilinçsizdir. Onu bu durumdan çıkarmaya çalışılmamalı, nöbetin kendi doğal sürecini tamamlaması beklenmelidir.

Nöbet sonunda hasta, ya derin bir uykuya dalar ya da nerede bulunduğunu, kendisine neler olduğunu, henüz bir nöbetten yeni çıktığını anlayamaz konumdadır. Çünkü ‘Karmaşık Kısmi Nöbet’ sonunda hastanın hafıza kaybı göstermesi doğaldır.

Nöbet sonrasında hastanın yorgun ve şaşkın oluşu doğal karşılanmalıdır. Çok sık görülür, nöbetten hemen sonra hastalar, nöbet geçirmiş olduklarının farkında olmazlar. İşte bu aşamada hastanın bir yakını hastanın hemen yanında bulunmalı, onu rahatlatmalı, her şeyin yolunda olduğunu söylemeli ve elden geldiğince doğal davranmalıdır.

Epilepsi hastalarının nöbet sırasında sidiktorbası ya da bağırsak kontrolünü kaybetmesi ender görülür. (Seldom during seizures do people lose bladder or bowel control).

Çoğu saralı, nöbetten sonra birkaç saat derin bir uykuya dalar. Bu durum özellikle ‘Tonik-Klonik’ adı verilen ‘Şiddetli Sara Nöbeti’ geçirenlerde görülür.

Saralıların yüzde 50’sinin baş ağrısı çektiği bilinmektedir. Bu tür baş ağrısı migrene çok benzer ve bu nedenle de migren tedavisinde kullanılan ilaçlar verilir.

Nöbet sırasında saralının bir yakınının hastanın yanında bulunması çok yararlıdır. Bu kişi, nöbetin süresini ve şiddetini bir kenara yazmalıdır. Nöbet sırasında saralının hareketlerini not etmesi de yararlı olacaktır. Örneğin, saralı sağına mı yoksa soluna mı kıvrılmaktadır, gözlerini sürekli kırıştırırmakta mıdır, anla-

şılmayan saçma sapan sözcükler söylemekte midir, ya da giysilerini çekiştirmekte midir? Gözlenip not edilecek her tür davranış, sinir hastalıkları doktoruna iletildiğinde, geçirilmiş olan nöbetin türünü teşhiste doktora büyük yardım sağlamış olacaktır.

İlaç Tedavisi

Epilepsi hastalarına verilen ilaçlar, düzenli olarak hergün alınan ilaçlar olup, ya nöbetleri tamamen ortadan kaldırmaya ya da nöbetlerin tekrarlanma sıklığını azaltmaya yöneliktir. Bu ilaçlara, ‘kasılma-çırpınma karşıtı’ ilaç ya da ‘epilepsi karşıtı’ (anti-epileptik) ilaç adları verilmektedir.

Tüm bu ilaçların yan etkileri bulunmaktadır. Bir saralının bu yan etkilerle karşılaşp karşılaşmayacağını ya da ne düzeyde etkileneceğini önceden tahmin etmek mümkün değildir. Kaldı ki, çok para kazanmaktan başka amacı olmayan ABD’nin ve Avrupa’nın dev ilaç üreticileri, ürettikleri epilepsi ilaçlarının yan etkilerinin en önemlilerini gizlemişler, hastaların öğrenmesini istememişlerdir.

Bazı saralıları epilepsi ilaçları rahatlatmaktadır. Eğer bu sağlanamazsa, ya ilacın miktarı artırılmakta ya da hastaya ek olarak ikinci bir ilaç daha verilmektedir. Genel uygulamada, nöbet kontrol altına alınana kadar ilaç miktarı artırılır. Herhangi bir yan tesir ortaya çıktığında, üst sınıra ulaşıldığı kabul edilir.

İki ayrı tür ilaç alan sara hastalarının yüzde 83’ünde, ilaçlardan biri yavaş yavaş azaltılıp sonunda tedavi tek ilaca indirgendiğinde, nöbet sıklığında bir artış gözlenmemiştir. Tek ilaçla tedavi gören saralılarda yan etkilerin de azaldığı saptanmıştır.²⁹

Eğer bir epilepsi hastasının nöbetleri, iki ya da üç farklı ilaçla bile kontrol altına alınamıyorsa, o hastanın epilepsisine, ‘tıbben ilaca dayanaklı’ denilmektedir.

29 D. Schmidt, “reduction of two-drug therapy in intractable epilepsy”, Epilepsia 24, Haziran 1983

Nöbet gelmesini engellemek, ya da nöbet sıklığını azaltmak amacıyla verilen ilaçların başlıcaları şunlardır: Tegretol, Frisium, Klonopin, Zarontin, Felbatol, Ceerebyx, Neurontin, Lamictal, Keppra, Trileptal, Luminal, Dilantin, Lyrica, Mysoline, Epilim, Gabitril, Topamax, Depakote, Epival, Depakene, Convulex, Sabril ve Zone gran.

Epilepsi nöbetini durdurma ya da şiddetini azaltma amacıyla şu ilaçlar verilmektedir: Valium, Ativan.

Tıbben ilaca dayanıklı epilepsi tedavisinde ise şu ilaçlar kullanılmaktadır: Paral, Versed ve Nembutal.

Yakın zamana kadar, kasılmaları ve çırpınmaları önlemek için Bromürler kullanılmaktaydı. Ancak çok az yarar sağlayan ve zehirleyici etkisi olan bu tür ilaçlar artık insanlarda kullanılmamaktadır.³⁰

Sara hastalarının birçoğu, esrarın (marihuana) epilepsi tedavisinde etkili olduğunu görmüştür. 2003 yılında yapılan bir araştırmada, sara hastaları arasında esrar kullananların oranının, sara hastası olmayanlar arasında esrar kullananlarınkinin iki katı olduğunu ortaya koymuştur.³¹

Epilepsi İlaçlarının Yan Etkileri: İntihar

İlaç Üreticileri ve Besin ve İlaç Genel Müdürlüğü (FDA), epilepsi ilaçlarının hastalarda ‘**intihara girişim riski**’ yaratıp yaratmadığını tartışmaya açmıştır.³²

Epilepsi ilaçlarının hastalarda yan etki olarak, intihar eğilimini artırıp artırmadığını ortaya çıkarma amacıyla FDA, 2005 yılında geniş bir araştırma başlatmıştı. 2008 yılına kadar süren bu

30 Dr. D. V. Clommons, “Seizure Disorders in Dogs and Cats”, The Neurology Service at the VMTH, University of Florida’s Veterinary Medical Teaching Hospital, 29.03.2006

31 www.epilepsy.com/node/481932

32 Jacob Goldstein, “FDA Mulls Suicide Warning for Epilepsy Drugs”, Wall Street Journal, 04.06.2008

araştırmada, epilepsi hastası 200 denek üzerinde, laboratuvar ortamında, 11 anti-epileptik ilacın etkileri ölçüldü. Ayrıca, ilaç kullanan 28.000 epilepsi hastasının da durumları çok yakından izlendi. FDA'nın açıklamalarına göre, anti-epileptik ilaç kullanan her 1.000 hastadan 4,3'ü, ya intihar etmeyi düşündü, ya da intihar girişiminde bulundu.³³

Bu sonuçlardan sonra FDA, epilepsi hastalarının kullandığı ilaçların üzerine, yan etki olarak, **'DİKKAT: İntihar eğilimini artırılabilir'** uyarısının yapıştırılmasını isteyeceklerini bildirdi. Bu açıklama, anti-epileptik ilaç üreticileri arasında tam bir panik yarattı. Neden mi?

Çünkü, Pfizer adlı ilaç şirketi, 'Lyrica' adlı anti-epileptik ilaç üretiminden 2007 yılında **1,8 milyar dolar** kazanmıştı.

Johnson & Johnson ilaç firması, 'Topamax' adlı anti-epileptik ilaç satışından 2007 yılında **2,5 milyar dolar** kazandı.

Abbott Laboratories adlı ilaç firması da, ürettiği 'Depakote' adlı anti-epileptik ilacın satışından 2007 yılında **1,6 milyar dolar** kazandı.

FDA'nın raporundaki bulgulara ve önerilere en büyük tepki, Pfizer'den geldi. Pfizer'in epilepsi tedavisinde kullanılan 'Lyrica' adlı ilacın satışında olası bir azalma Pfizer'i müthiş korkutmaktadır.

Pfizer daha önce de, çok ümit bağladıkları, sigara içimini caydıracak 'Chantix' adlı bir ilaç üretmiş, ancak 2008 yılında bu ilaç için de **'intihara neden olabilir'** uyarısını almıştı.³⁴

Amerika'nın yukarıda adları geçen bu dev ilaç şirketleri için temel ilke, her koşul altında en yüksek kazanç sağlamaktır. Ürettikleri ilaçların korkunç yan etkileri bulunması, hatta kişileri intihara itecek düzeyde olumsuzluklar taşıması, dev şirketleri ilgilendirmemektedir. Batı'nın dev şirketlerinin tüzüklerinde, insan yaşamına değer verilecektir diye bir madde yoktur.

33 "Epilepsy Drugs May Get new Suicide Warnings. In Spite of Pressure From Big Pharma", News Inferno, 04.06.2008

34 A.g.e.

FDA'nın yukarıda sözünü ettiğimiz raporunu değerlendiren bazı çevreler, Fast Food şirketlerinin ürettiği hamburger ve pizzaların da üzerine, **'DİKKAT: Diyabet, Eklem İltihabı ve Kansere Neden Olabilir'** uyarısının konulmasını talep etmektedirler.

Ameliyatla Tedavi

Epilepsi hastasının beyinde bir tümör, ya da yaralanmış bir dokü bölgesi görüldüğünde, ameliyat bir seçenek olarak ortaya çıkmaktadır.

Eğer bir epilepsi hastası, ilaçla tedavi edilemezse doktorlar ameliyat önermektedir. Ameliyata karar verilmeden önce doktorlar bir dizi test uygulayarak beyinden bir dokunun kesilip alınmasıyla ortaya çıkabilecek olasılıkları değerlendirirler. Hastanın ameliyat sonrası hafıza, görme, konuşma ya da hareket yeteneklerinin etkilenip etkilenmeyeceğini belirlemeye çalışırlar.

Epilepsi hastalarına uygulanan ameliyatlar iki türdür: Geçici rahatlık sağlayan ameliyatlar, beyinden bir parçanın kesip alındığı ameliyatlar.

Beyinden bir parçanın kesilip alındığı ameliyatlar sonucunda, hastaların yüzde 50-90'ında nöbetlerin ya tamamen ortadan kalktığı ya da önemli ölçüde azaldığı görülmüştür. Ancak çoğu saralı, ya korktuklarından ya da beyin ameliyatı sonucunun belirsizliğinden dolayı ameliyat olmayı kabul etmemektedir.

Beyinden bir parçanın kesilip alındığı ameliyatlarda en çok, sağ ya da sol beyin yarımküresinin ön kısmı kesilip alınır. 1965-1974 yılları arasında bu tür ameliyat olan 48 saralının 21'inde, nöbet sırasında bilinç kaybının ortadan kalktığı, 3'ünde ise 19 yıl boyunca hiç nöbet yaşanmadığı ortaya çıkmıştır. Geriye kalan 24 saralı ya nöbet geçirmekten kurtulamamış ya da ölmüşlerdir.³⁵

35 K. Kelley, W. H. Theodore, "Prognosis 30 years after temporal lobectomy", Neurology 64, 2005

Geçici rahatlık sağlayan ameliyatlarda amaç, sara nöbetlerinin sayısını ya da şiddetini azaltmaktır. Bu tür ameliyatla, nöbet sırasında bilinç kaybı önlenir.

Bir ameliyat türü daha vardır ki, bunda beyin kabuğunun ya tamamı ya da büyük bir kısmı kesilip alınır. Bu çok ağır ameliyat, epilepsinin en şiddetli türüne, örneğin Rasmussen belirtisi gösteren türüne yakalanmış olanlara uygulanır. Bu ameliyat sonucunda, yetişkinlerde beynin ameliyat edilen tarafının ters yönünde vücut felç olur. İşte bu nedenle, bu çok ağır ameliyat türü, artık hiçbir çaresi kalmamış hastalara uygulanır.

Diğer Tedavi Yöntemleri

Daha çok saralı çocuklara uygulanan, ‘Katogenik Diyet’ adı verilen tedavi yönteminde hastalara, yağ oranı yüksek, karbonhidrat oranı düşük bir beslenme programı uygulanmaktadır.

1920 yılında bulunan bu tedavi yöntemi, epilepsi tedavisinde kullanılan modern ilaçların bulunmasıyla uzun bir süre unutulmuş, ama 1990’lardan sonra yeniden epilepsi tedavisinde uygulanmaya başlanmıştır.

Johns Hopkins’in yaptığı bir araştırmada, Katogenik Diyet uygulanan saralılarda en az yüzde 50 nöbet azalması saptanmıştır.³⁶

Epilepsi hastalarına hizmet edecek cins köpekler de eğitilmektedir. Bu köpekler özellikle, nöbet sırasındaki hastaya güvence sağlamaktadır. Ancak bu köpekler her hastaya uygun olmadığı gibi, her tür köpek de bu amaçla eğitilememektedir.

Çok ender de olsa, bazı köpeklerin hizmetinde olduğu saralının nöbet geçireceğini önceden hissettiği görülmüştür.³⁷

36 www.hopkinsmedicine.org/press/1998/December/981207.htm

37 Marianne Barriaux, “Dogs trained to warn of an imminent epileptic fit”, The Guardian, 16.10.2006

Epilepsi tedavisinde akapunktura,³⁸ vitaminlere³⁹ ve yogaya⁴⁰ da başvurulmuşsa da, tüm bunların epilepsi tedavisinde yararlı olduğunu gösterir somut kanıtlara rastlanılmamıştır.

Epilepsi ve Meditasyon

İlaçlara dayanıklı epilepsiye yakalanmış olan hastalar üzerinde meditasyonun etkilerini araştıran birçok çalışma yapılmıştır. Bir dizi araştırma, Sahaja Yoga Meditasyonunun ilaçlarla tedavi güçlüğü çeken saralılarda, nöbetlerin hem sıklığını hem de şiddetini yüzde 86 oranında düşürdüğünü göstermiştir.⁴¹

Bir açık deneme çalışmasında, nefes alıp verme tekniğine bağlı meditasyon uygulamasının, ilaçlara dirençli epilepsi hastalarında nöbet sıklığını önemli ölçüde azaltmış olduğu gözlemlenmiştir.⁴²

Bu konuda araştırma yapanlar, meditasyonun ruhsal-sinirsel bozukluklar üzerindeki etkilerinin ölçülmesinde, işin henüz başlangıcında olduklarını vurgulamaktadırlar.⁴³

38 D. Cheuk, V. Wong, "Acupuncture for epilepsy", Cochrane database Syst Rev (2), 2006

39 L. N. Rangenathan, S. Ramaratnam, "Vitamins for epilepsy", Cochrane Database Syst. Rev (2). 2005

40 S. Ramaratnam, K. Sridharan, "Yoga for epilepsy"

41 Gupta H., Dudani U., Singh SH., Surange SG., Selvamurthy W., "Sahaja Yoga in the management of intractable epileptics", Journal of Association of Physicians of India 39 (8):649, 1999

42 Panjwani U., Selvamurthy W., Sing SH., Gupta HL., Thakur L., Rai UC., "Effect of Sahaja yoga practice on seizure control and EEG changes in patients of epilepsy", Indian Journal of Medical Research 103:165-172, 1996

43 Dr. Katya Rubai, "Clinical effectiveness of Meditation in psychiatric disorders", Haziran 2008

İKİNCİ BÖLÜM

ÜNLÜ EPİLEPSİ ARAŞTIRMACILARI

Ünlü Epilepsi Araştırmacıları

İnsanlık tarihinin başından beri, bizim sara dediğimiz epilepsi hastalığı, yoksul zengin dinlemeden, dilencisinden kralına kadar milyonlarca kişiyi etkilemiştir.

İnsan soyunun karşılaştığı en eski hastalıklardan biri olan epilepsi ile ilgili çok zengin bir yazılı birikim bulunmaktadır. Çağlar boyunca çok sayıda ünlünün epilepsiye yakalanmış olduğu tarihin arşivleri arasındadır.

Tarihte epilepsiden ilk kez söz edilişine, M.Ö. 5.000 yılında Mezopotamya’da rastlıyoruz. Bu dönemin insanları epilepsiye ‘düşme hastalığı’ adını vermişler, epilepsi nöbetinin hemen başında duyulan esinti ve ürpertileri (aura), kasılma ve çırpınmaları ve sara nöbetinin diğer göstergelerini şaşırtıcı bir doğrulukla kaydetmişlerdir.⁴⁴

İlkçağlarda insanlar epilepsinin kötü ruhların ya da şeytanların işi olduğuna, bu varlıkların insan bedenine girmesiyle sara nöbetinin ortaya çıktığına inanmışlardır. Din adamları sihir ve büyü yaparak ya da dua ederek hastanın bedeninin içine girmiş olan şeytanı çıkarmaya, kovmaya çalışmışlardır.

Bu batıl inanış önce Hintli bilge Atreya ve daha sonra eski Yunanlı Hipokrat tarafından reddedilmiştir. Bu iki eski hekim de, sara nöbetlerinin beyindeki bir bozukluktan kaynaklandığını anlatmışlar, epilepsinin kutsal ya da olağanüstü bir olay olmadığını vurgulamışlardır.

44 News Today, An English Evening daily Published from Chennai, 16.02.2008

Ancak epilepsi ile ilgili batıl inanışlar yüzyıllar boyu sürmüştür. Geçmişte toplumların epilepsi hastalarına karşı gösterdikleri olumsuz davranışlar, günümüze kadar süren kötü izler bırakmıştır. Günümüzde bile epilepsi hastalarının günlük yaşamlarında korku duymaları, ayrımcılık ve önyargıyla karşılaşmaları, eski çağlardan beri sürüp gelmiş olan yanlış, haksız ve ahlâksız yaklaşımların acı birer göstergesidir.

AYURVEDA

Eski Hint kültürü ve tıp bilgisinin kaynağı, Hz. İsa'dan 6.000 yıl önce yazılmış olan, 'Hayat Bilgisi' anlamına gelen, 'Ayurveda' adlı yapıttır.

Batılı akademisyenlerin çoğu, Ayurveda'nın dört bölümünün M.Ö. 2.000 yıllarında tamamlanmış olduğunu söylemektedirler. Ne yazık ki, Ayurveda'nın özgün formatı bugün elimizde bulunmamaktadır. Ayurveda'dan yapılan alıntılar kapsayan ve yaklaşık M.Ö. 1.000 yıllarında yazılmış olan yapıtlar, günümüzde Ayurveda'nın en özgün ve en doğru belgeleridir.

Ayurveda'da Epilepsi

Ayurveda'da epilepsinin teşhis ve tedavisi dahil tüm özelliklerinden çok geniş çapta söz edilmektedir.

Ayurveda'nın sekizinci bölümünün tamamı, epilepsinin teşhisine, onuncu bölümü ise özellikle epilepsinin tedavisine ayrılmıştır.⁴⁵

Hz. İsa'nın doğumundan 1.000 yıl önce yazılmış olan Ayurveda belgelerinde epilepsi, teşhis edilebilen en eski sekiz hastalıktan biri olarak tanımlanmıştır. Bu sekiz hastalığın sadece tıbbi tedaviyle denetim altında tutulabileceği ve bazen de bu hastalıkların tedavi edilemez, kontrol altına alınamaz olduğu anlatılmaktadır.

45 S. Jain, P. N. Tandon, "Ayurvedic medicine and Indian literature on epilepsy", 1989

Ayurveda’da Epilepsinin Tanımı

M.Ö. 1000 yıllarında yazılmış olan Ayurveda belgelerinde epilepsi hastalığı, belirtilerine ve tıbbi göstergelerine göre iki sınıfa ayrılmıştır:

1. Nöbet Belirtileri ve Tıbbi Göstergeler

Kaşların çatılması, gözlerin sürekli ve düzensiz hareketi, olmayan seslerin işitilmesi, ağızdan bol salya akması, burnun akması, iştahsızlık ve hazımsızlık, karnın şişmesi, vücut ağrıları, geçici bilinçsizlik, baş dönmesi, sürekli terleme, artan susuzluk, bayılma, hayal görme, düşme ve uykusuzluk.⁴⁶

2. Epilepsinin Klinik Bulguları

Bunlar da dört türe ayrılmıştır:

1. Sık gelen nöbetler ve kısa zaman aralıklarında bilincin geri gelmesiyle tanımlanan epilepsi türü: İleri fırlayan gözler, hıçkırarak ağlama, ağızdan köpük gelmesi; parmakların düzensiz kasılması; kırmızıya çalan siyahımsı küt parmak tırnakları, gözlerin, yüzün ve derinin solgunlaşması; hayal görme ve titreme.

2. Uzun süren ve hastanın kendisine gelmesinin geciktiği nöbetlerle tanımlanan epilepsi türü: Ağızdan gelen köpüğün artması; beyaza yakın solgun tırnaklar, gözler, yüz ve deri; beyaz, ağır ve parlak cisimlerin görüntüleri. (Günümüzdeki tanımıyla ‘Tonik-Klonik Nöbet’e benzemekte).

3. Hastanın kısa sürede bilincine kavuşmasıyla tanımlanan epilepsi türü: Yeri tırmalama, yeşilimsi sarı ve bakır gibi el tırnakları, gözler, yüz ve deri; kanlı, kışkırtıcı, sinirlendirici; korkutucu ve yanan maddelerin görüntüleri. (Günümüzdeki tanımıyla ‘Kısmi karmaşık Nöbet’e benzemekte).

4. Yukarıdaki göstergelerin tümünün birden ortaya çıktığı, tedavisi olmayan epilepsi türü.

46 P.N. Tandon, “Ayurveda and Epilepsy”, New Delhi, India, 1989

M.Ö. 1.000 yıllarında yazılmış olan Ayurveda belgelerinde, epilepsi hastalığının nedenleri üç temel etkene bağlanmaktadır:⁴⁷

1. İç Etkenler

Genetik, kalıtsal, yapısal, enzim bozuklukları ve başka bir hastalık.

2. Dış Etkenler

Sağlıksız ve temiz olmayan besin maddelerinin tüketimi, başa darbe, bağırsak kurtları ve diğer olumsuz çevresel etkenler.

3. Ruhsal Etkenler

Aşırı kaygı, acı, korku, şehvet, öfke ve heyecan.

Ayurveda’da Klinik Muayene ve Teşhis

Epilepsi hastasının genel sağlık duruumu kapsamlı bir değerlendirmeden geçirildikten sonra teşhis konulur.

Ayurveda’da, doğru bir teşhis için hastanın geçmişinin ayrıntılı olarak bilinmesi gerekliliği vurgulanmaktadır.

Ayurveda’da Epilepsi Tedavisi

Dış etkenlerin neden olduğu epilepside, hastanın kalbine ve beynine giden kanalların tıkanmış olduğu varsayılmıştır. Hekimin yapacağı ilk işin bu kanalları açmak olduğu belirtilmiş, bu amaçla hastanın kusturulması ve makattan şırıngayla su verilerek bağırsakların temizlenmesi önerilmiştir.

Ayurveda’da, hastanın temizlenip yatırıldıktan sonra ilaçla tedavisi öğütlenmiştir.

İlaç olarak, vücudun içinin temizlenmesinde, hastanın saf tereyağı yemesi önerilmiştir. Türlü baharatlarla birlikte hayvansal

47 H. A. Bhatt, N. J. Gogtay, S. S. Dalvi, N. A. Kshirsagar, “Epilepsy-Scientific basis for Ayurvedic therapies”, Washington DC, CRC Pres, 2003

ürünlerin yağda pişirilmesiyle elde edilen ilaçla, hastanın vücudunun ovularak yağlanması, bir tedavi yöntemi olarak sunulmuştur.⁴⁸

Hint pazarındaki Ayurveda epilepsi ilaçlarının bazıları şunlardır: Asvagandhadyarishta, Bali tail, Brahmi ghruta, Chandanadi tail, Chaturmukha rasa, Haratala bhasma, Kalyanaka ghruta, Kumaryasava, Mahakalayanaka ghruta, Mahamrutyunjaya rasa, Rajata bhasma, Saarasvatarishta, Sarpagandha vati, Svarna bhasma, Svernamakshika bhasma, Vaatakulantaka rasa ve Yogendra rasa.

Ayurveda’da anlatılan epilepsi tedavisinde, içerek ve çiğneyerek kullanılan ilaçlar olduğu gibi, dıştan vücuda sürülenler, gözlere ve buruna damlatılanlar da yer almaktadır.

Ayurveda’da, epilepsi hastalığında ilkyardım olarak önerilen yöntem, şakaklardaki damarlardan kan akıtılmasıdır. Şakak kemiklerinin iğneyle dağlanması da söz edilmiştir.

Ayurveda’da epilepsiyle ilgili yazılmış olanlar, önemlerini üç bin yıl sonra bile hiç yitirmemişlerdir. Günümüzde ABD ve Avrupa’da araştırmacılar, Ayurveda’da anlatılan eski Hint tedavi yöntemleriyle modern yöntemleri birleştirerek etkili epilepsi tedavisi yöntemleri bulmaya çalışmaktadırlar.

ATREYA (M.Ö. 1000- M.Ö. 500)

Eski Hint bilgesi Atreya’nın yaklaşık olarak M.Ö. 1000-M.Ö. 500 yılları arasında yaşamış olduğu bilinmektedir.

Atreya, eski Hint tıp bilgisinin kaynağı olan Ayurveda’yı okuyarak yetişmiş, sonra bu büyük yapıta çok büyük katkılarda bulunmuş çok ünlü bir Hint bilgesi, bir tıp bilim adamı, bir hekimdir.

48 A.g.e

Tekrarlamakta yarar var, bugün dünyada ‘Tıbbın Babası’ olarak bilinen eski Yunanlı Hipokrat’tan en az 200 yıl önce tıptaki temel kavramları ortaya koymuş, epilepsinin teşhis ve tedavisini Hipokrat’tan çok daha ayrıntılı olarak incelemeyi başarmıştır.

Hipokrat’tan en az 200 yıl önce yaşamış Hintli bilge Atreya’nın çok önemli başarılarından bazıları şunlardır:

Hastalıkları, tedavi edilebilir, edilemez diye ikiye ayırmıştır.

Hastalıkların ayrıntılı tariflerini, ortaya çıkış nedenlerini ve tedavilerini tarihte ilk kez ortaya koymuştur.

Zehirleri ve zehirli maddelerin sınıflandırılmasını yapmıştır.

Ayurveda’ya çok önemli katkılarda bulunmuştur.

Çok ünlü hekimler yetiştirmiştir. Bunlardan biri olan Agnive-sa’nın M.Ö. 800 yılında yazmış olduğu tıp ansiklopedisi iki bin yıl standart kaynak olarak ayakta kalmış, Arapça ve Latince dahil birçok dile çevrilmiştir.

HIPPOCRATES (M.Ö. 460-M.Ö. 370)

Bizim kısaca Hipokrat dediğimiz eski Yunan hekimi Hippocrates’in doğum ve ölüm tarihleri yaklaşık olarak bilinmektedir.

Hintli hekim Atreya’yı bilinçli olarak görmezlikten gelen Batı’nın tarihçileri ona, ‘Tıbbın Babası’ unvanını vermişlerdir.

Hipokrat, eski Yunan’da kurduğu Hipokrat tıp okulunda uyguladığı sistemli ve disiplinli öğretimle, tıp öğrenimini bir mesleğe dönüştürmüştür.⁴⁹

Ancak şurası unutulmamalıdır, Hipokrat’ın kendi yazıp söyledikleriyle, Hipokrat tıbbının uygulayıcıları tarafından yazılıp söylenenler birbirleriyle iç içe geçmiş, harmanlanıp karışmıştır. Bu nedenle, Hipokrat’ın gerçekten neler düşünmüş ve yazmış olduğu

49 National Library of Medicine, 2006

ve de yaptıkları çok az bilinmektedir. Fakat buna rağmen Hipokrat, antikçağın en mükemmel hekimi olarak tanınmıştır.

Hipokrat klinik hekimliği ilerletmiş, hekimlere uyacakları kuralları gösteren ‘Hipokrat Yemini’ni yazmıştır.

Hipokrat’ın ilk yaşamöyküsünü (biyografi) yazan ve Hipokrat ile ilgili tüm bilgilere kaynak olarak gösterilen kişi, M.Ö. 200 yıllarında yaşamış olan kadın-doğum hastalıkları hekimi Efesli Soranus’tur.

Soranus’a göre, Hipokrat’ın babası ve dedesi de hekimdiler. Hipokrat hekimliği onlardan öğrenmişti.

Hipokratik Görüş

Batılı kaynaklar, Hipokrat’ı batıl inançlara karşı çıkan, hastalıkların doğaüstü ya da kutsal güçlerce ortaya çıkarıldığı görüşünü reddeden ilk hekim olarak göstermişlerdir.

Gerçekten de Hipokrat’ın öğretisinde, ‘gizemli hastalık’ tanımına rastlanmaz. Hipokrat tıp ile dini birbirinden ayırmış, hastalıkların tanrıların insanlara verdiği bir ceza olmadığını, çevresel etkenlerin ve beslenme ile yaşam koşullarının ürünü olduğunu savunmuştur.

Hipokrat, günümüzde yanlış olduğu kesin olarak bilinen, anatomi ve fizyoloji ile ilgili birçok görüşü de savunmuştur. Bunun nedeni, Hipokrat’ın döneminde Eski Yunan’da insan anatomisi ve fizyolojisinin hemen hemen hiç bilinmeyişi idi. Çünkü Yunanlıların dini inançlarına göre insan vücudunun kesilip incelenmesi yasaktı. İşte bu koşullar altında Hipokrat’ın tıp okulundaki öğretisi, teşhise değil de, hastalığın olabilir sonucu hakkındaki düşünce üretmeye ve hastayı rahatlatacak tedavi uygulamaya dönüktü. Hipokrat’ın bu yöntemine sonraları ‘pasif hekimlik’ adı konulmuştu.

Hipokrat'ın uyguladığı tıbbi yöntem, günümüzün modern tıbbından çok uzaklarda kalmaktadır. Günümüzün hekimleri kesin teşhisler ve özel tedaviler üzerinde yoğunlaşmaktadırlar.

Hipokrat'ın 'pasif hekimliği' ve 'pasif tedavi yöntemleri' sonraları şiddetle reddedilmiş, acımasızca eleştirilmiştir. Örneğin, Fransız hekim M.S. Houdart, Hipokratik tedaviyi şöyle tanımlamıştır:

*'Ölümü beklemek!'*⁵⁰

Hipokratik Hekimlik

Bugün artık **baştan aşağı yanlış** olduğu bilinen Hipokrat'ın görüşüne göre; tüm hastalıkların nedeni, vücudun içindeki dört sıvının dengesinin bozulmasıydı. Bu sıvılar şunlardı: Kan, siyah safra, sarı safra ve balgam. Sağlıklı bir insanda bu sıvılar, orantısal olarak birbirine eşitti. İşte bu oran bozulduğunda ortaya 'kötü bir karışım' çıkmakta ve kişi hastalanmaktaydı. Bu oran yeniden dengeleninceye kadar da hastalık sürmekteydi.

İşte Hipokratik tedavi, bozulmuş bu dengeyi düzeltmeye yönelikti. Örneğin, dört sıvıdan biri olan balgamın çok fazla olduğu durumda, limon gibi turunçgiller kullanılırdı.

Hipokratif tedavi, pasifti. Doğanın iyileştirme gücüne dayanmaktaydı. Vücuttaki dört sıvının gücünün, kendi kendini iyileştirmeye yeteceği kabul edilmişti. Bu nedenle de Hipokrat, hastanın dinlenmesinin, hareketsiz kalmasının çok önemli olduğuna inanmaktaydı. Genelde, Hipokratik hekimlikte hastaya çok nazik davranılırdı. Tedavi yumuşaktı, hastanın temiz bir ortamda tutulması önemliydi. Yaraların iyileştirilmesinde sadece su ya da şarap önerilmekte, bazen de dindirici merhem verilmekteydi.

Hipokrat ve Epilepsi

Dünya tıp tarihinde epilepsi ile ilk ilgilenen, sara nöbetleri hakkında ilk görüş bildiren ve türlü epilepsi tedavi yöntemlerini ilk bulan hekim, Hipokrat **değildir!**

50 "Hippocrates", <http://an.wikipedia.org/wiki/Hippocrates>

M.Ö. 2000 yılında tamamlanan, eski Hint kültürünün ve tıp bilgisinin kaynağı olan Ayurveda’da, epilepsinin tüm özellikleri, teşhisi ve tedavisi ayrıntılarıyla anlatılmaktadır.

Hipokrat’tan en az 200 yıl önce yaşamış olan eski Hint bilgesi ve hekimi Atreya, epilepsi ile ilgili temel kavramları, teşhis ve tedavi yöntemlerini ortaya koyan ilk hekimdir.

Daha da ilginç tarihi bir gerçek:

Atreya’dan da en az 1.000 yıl önce Babil’de hekimler, epilepsi hastalığını incelemiş, teşhis ve tedavi yöntemleri bulmuş ve tüm bu bulgularını tabletlere yazmışlardır.

M.Ö. 2.000 yılında yazılmış olduğu belirlenen bu tabletlere ‘Babil Tabletleri’ denilmekte ve bunlardan 40 tanesi günümüzde Londra’daki Britanya Müzesinde sergilenmektedir. Bu tabletlerde, günümüzde bilinen tanımlarıyla, türlü sara nöbetleri çok doğru bir anlatılma yazılmıştır.

Şimdi şu tabloya bir bakar mısınız:

M.Ö. 2000 yılında Babilli hekimler epilepsiyi inceliyor, bulgularını tabletlere yazıyor. Bu tabletlerden 40 tanesi Londra’da, burunlarının dibinde olduğu halde Batılı tarihçiler bu gerçeği görmüyor, eski Yunanlı Hipokrat’ı ‘Tıbbın Babası’ ilan ediyor! Hipokrat’tan en az 200 yıl önce Hintli bilge ve hekim Atreya, epilepsinin tüm özelliklerini, teşhis ve tedavisini anlatıyor, ama Batılı tarihçiler eski Yunanlı Hipokrat’ı tıp tarihinde epilepsiyi ilk kez inceleyip çeşitli tedavi yöntemleri bulmuş olan hekim diye tanıtıyor!

Babil tabletleri ile Ayurveda’nın tıp öğretisi arasındaki en önemli fark şudur: Babil tabletlerinde epilepsiye neden olarak, doğaüstü güçler gösterilmektedir. Her tür sara nöbetinin sorumlusu, ya bir tanrıdır ya da kötü bir ruh.

Babil tıp öğretilerinde, epilepsiye neden olarak kötü ruhlar ve tanrılar gösterilmiş olduğu için, tedavi yöntemleri de genelde ruhsal, dinsel uygulamalar olmuştur.

Oysa daha önce vurguladık, Ayurveda öğretilerinde ve Atre-

ya'nın çalışmalarında, epilepsinin kötü ruhlarla, dinsel güçlerle bağlantısı kökten reddedilmiştir.

Çok ilginç tarihi bir gerçek de şudur:

Eski Yunan hekimliği, eski Hint hekimliğinden değil de, eski Babil hekimliğinden etkilenmiştir! İşte bu nedenle de epilepsiye, eski Yunan'da 'kutsal hastalık' adı verilmiş, Hipokrat kendi tıbbi araştırmalarına başlarken, tıp ile dini inançları ayırmak zorunda kalmış, yalnız epilepsinin değil, hiçbir hastalığın kutsal olmadığını vurgulamıştır.

Hipokrat ve 'Kutsal Hastalık'

Eski Yunanlı hekim Hipokrat, epilepsiye 'kutsal hastalık' denilmesini konu olarak ele alan uzunca bir yazı yazar. M.Ö. 400'de yazılan ve Yunancadan İngilizceye Francis Adams tarafından çevrilen bu yazının tam metnini, kitabımın son sayfalarında bulacaksınız. Ben burada size, bu yazıdan özetleyerek çok önemli bazı bölümleri aktaracağım.

Hipokrat, yazısına epilepsinin kutsal bir hastalık olmadığını açıklayarak başlıyor:⁵¹

“Bu hastalığa ‘Kutsal’ denilmesine gelecek olursak; bence epilepsi diğer hastalıklardan daha fazla kutsal değildir, tıpkı diğer hastalıklarda olduğu gibi, doğal gerekçeleri vardır. İnsanların epilepsiye kutsal hastalık gözüyle bakmalarının nedeni cahilliklerinden ve şaşkınlıklarındandır, çünkü bu hastalık diğer hastalıklara hiç benzememektedir.”

Hipokrat, başka hastalıklardan da söz ederek, epilepsinin kutsal bir hastalık olmadığı görüşünü şöyle pekiştiriyor:

51 Hippocrates, “On the Sacred Disease”, Written 400 B.C., Translated by Francis Adams

“Eğer epilepsi kutsal bir hastalıksa, kutsal sayılması gereken daha birçok hastalık vardır; örneğin ateşli humma hastalığı oluşumu bakımından bana epilepsiden daha kutsal görünmekte, ama hiç kimse hummanın kutsal bir hastalık olduğunu söylememektedir. Ortada hiçbir neden yokken aklını kaçıran, deliren insanlar gördüm. Rüyasında acıyla haykıran, boğuluyormuş gibi çırpınan, ayağa fırlayıp odadan kaçan, uyanıncaya kadar bilincini kaybeden birçok kişiyi izledim. Ve bütün bunların bir kez değil, sık sık tekrarlandığına tanık oldum.”

Hipokrat, epilepsiye kimlerin kutsal hastalık adını verdiğini anlatıyor:

“Epilepsiyi tanrıların marifetiymiş gibi gösterenler; sihirbazlar; sahte doktorlar ve şarlatanlardır. Bu kişiler kendilerini herkesten daha bilgili ve daha dindar göstermişlerdir. Böylesi kişiler, kutsallık kavramını maske olarak kullanıp yeteneksizliklerini gizlemişlerdir.”

Hipokrat, insan vücudunda dört sıvının dolaştığı görüşündedir: Kan, sarı safra, siyah safra ve balgam.

Hipokrat’ın bu görüşü modern tıpta kabul görmemiştir, **yanlıştır**. Hipokrat bugün **yanlış olduğu** bilinen bu görüşünden yola çıkarak insanları ‘balgamlılar’ ve ‘safralılar’ diye sınıflara ayırmıştır.

Hipokrat, epilepsinin ana kaynağını şöyle açıklıyor:

“Epilepsinin nedeni, diğer hastalıklarda olduğu gibi, kalıtsaldır. Balgamlı bir kişi, balgamlı doğmuştur, safralı bir kişi de safralı doğmuştur.

Epilepsinin diğer hastalıklardan daha kutsal bir hastalık olmadığı somut bir kanıt da, bu hastalığın balgamlılarda görülmesi, safralı olanlarda sara nöbetinin görülmemesidir. Eğer epilepsi kutsal bir hastalık olsaydı, herkes bu hastalığa yakalanabilirdi, balgamlılarla safralılar arasında bir ayırım olmazdı.”

Açıkça görüldüğü gibi Hipokrat, günümüzün modern tıp bilgisiyle bağdaşmayan görüşler öne sürmektedir.

Hipokrat'ın tıbbi gerçeklerle hiçbir ilgisi bulunmayan bir diğer tanımı da şöyle:

“Spermiler, vücudun her tarafından gelir. Sağlıklı olanlar sağlıklı bölgelerden, sağlıklı olanlar da vücudun sağlıklı tarafından gelir.”

Hipokrat, epilepsinin beyinden kaynaklandığını söyleyerek, günümüzün modern tıp bilgisine uyan yorumda bulunur:

“Diğer önemli hastalıklar gibi, epilepsinin de oluştuğu yer beyindir. Epilepsinin neden ve nasıl oluştuğunu şöyle anlatacağım: İnsan beyni, hayvanlarda olduğu gibi çifttir, ortadan ince bir zarla birbirinden ayrılır. Vücudun her yerinden damarlar beyne doğru gider. Bu damarların çoğu küçüktür, ama iki tanesi kalındır. Bunlardan biri karaciğerden diğeri de dalaktan çıkar. Karaciğerden çıkanın bir bölümü böbreklerin yakınından geçerek ayaklara kadar iner, diğer bölümü yukarı doğru çıkar, akciğerlere varır, buradan dallara ayrılarak kalbe ve sağ kola ulaşır. Dalaktan çıkan ikinci kalın damar ise, aşağı ve yukarı yönlerde vücudun sol tarafına yayılır.”

Epilepsinin beyinden kaynaklandığını söyleyerek günümüz tıp bilgisiyle uyum sağlayan Hipokrat'ın, kan dolaşımıyla ilgili yukarıdaki açıklamalarından, insan anatomisini ve fizyolojisini **bilmediğine** bir kez daha tanık oluyoruz.

Hipokrat, tekrar epilepsinin oluşum nedenine döner:

“Epilepsi hastalığı, balgamlı insanlarda görülür, safralılarda görülmez. Epilepsi, insan henüz ana rahminde cenin halindeyken oluşmaya başlar. Beyin, diğer organlar gibi gelişmesini doğumdan önce tamamlar. Eğer beyin sıvısı normalden fazlaysa, çocuk epilepsiyi beyinde taşıyor olacak, türlü sesler kafasını dolduracak ve ne ısıya ne de soğuğa dayanıklı olacaktır.”

Hipokrat'ın bu açıklamalarının tıbben **doğru olmadığı** anlaşılmıştır.

Hipokrat, epilepsinin tıbbi göstergelerini açıklıyor:

“Damarlardaki balgam birden aşağı doğru inip, havayı dışarı atınca, beyine hava gelmez ve hasta konuşamaz olur. Bilinç kaybolur; eller gücünü kaybedip kasılır; damarlardan hava kaybolduğu için gözler kayar; hasta terler; akciğerlerden gelen köpük ağızdan çıkar. Hava hastanın vücuduna giriş yapamadığından, hasta sanki ölüyormuş gibi ağzından tükürük ve köpük saçır. Yoğun bir havasızlık nedeniyle bağırsaklar boşalır; karaciğer ve midenin diyaframa doğru yükselmesiyle mide ağzı kapanır, hasta boğulur gibi olur. Hasta, hapsolan hava akciğerlerden dışarı çıkamadığı için tekmelemeye başlar. Hasta bütün bu göstergeleri, soğuk balgam ılık kana karıştığında yaşamaya başlar.”

Hipokrat'ın, türlü epilepsi nöbetleri sırasında yaşanan göstergelere gerekçe olarak yukarıda saydığı görüşlerin hiçbirinin **doğru olmadığı** ortaya çıkmıştır.

Hipokrat'ın çocuklarda görülen sara nöbetlerinin gerekçesi olarak aşağıda saydığı etkenlerin de, günümüz tıp bilgisine göre **doğru olmadığı** anlaşılmıştır:

“Epilepsi nöbeti geçiren çocukların büyük bir bölümü ölür. Çünkü yoğun miktarda ve katılaşmış balgamı, çocuğun ince damarları atamaz, ama kan soğur ve pıhtılaşır ve sonunda çocuk ölür. Ama eğer balgam az miktarda ise ve vücudun her iki tarafındaki damarlara yayılmışsa, çocuk yaşar. Fakat türlü bozukluklar sergiler; ya ağız bir yana çarpılır ya da göz, boyun ve eller güçsüzleşir.”

Hipokrat, yetişkinlerin sara nöbeti geçirme ihtimali konusunda da **yanılmıştır**:

“Eğer bir kişi çocukluğunda sık sık sara nöbeti geçirmişse, 20 yaşını geçtikten sonra epilepsi nöbetine yakalanmaz. Çünkü, 20 yaşını aşmış bir kişinin damarları kanla dolmuş ve beyni sertleşerek istikrara kavuşmuştur.”

Çocukluk döneminde hiç sara nöbeti geçirmemiş kişilerin 20, 40 hatta 60 yaşından sonra bile epilepsiye yakalanabildikleri bugün artık sıkça görülmektedir.

Hipokrat’ın, epilepsinin tedavi edilemez türünün gerekçesini açıklarken öne sürdüğü görüşün de bugün artık **yanlış olduğu** bilinmektedir:

“Eğer epilepsi hastalığı uzun sürerse, artık tedavi edilemez konuma gelir. Çünkü balgam, beyni aşındırmış ve çürütmüştür. Balgam çözülmüş, beynin her tarafını kapsayan sıvıya dönüşüp taşmıştır. Bu nedenle hasta daha çabuk ve daha sık sara nöbetleri geçirir. Artık hastalık tedavi edilemeyen aşamaya varmıştır.”

Hipokrat, epilepsi hastalarının rüzgârlardan da etkilendiğini, kuzey rüzgârlarından çok güney rüzgârlarının olumsuz etki yarattığını yazmıştır. Hipokrat’a göre güney rüzgârlarının taşıdığı nem, beyni olumsuz etkilemekte, sara nöbetlerine neden olmaktadır.

Hipokrat’ın bu tanımlarının da **yanlış olduğu** bugün bilinmektedir.

Hipokrat’ın eski Yunan’da hekimlik yaptığı dönemde, yani M.Ö. 400’lü yıllarda, toplumda egemen olan görüş tabularla dolu, dinci, tutucu ve bağnazdır. Yalnız hastalıkların nedenleri değil, her tür doğa olayı bir tanrının marifeti olarak algılanmıştır. İşte böyle bir ortamda Hipokrat’ın, yalnız epilepsinin değil, hiçbir hastalığın kutsal güçlerle ilgisi olmadığını söyleyebilmiş olması, başlıbaşına ilerici, devrimci bir yaklaşım olarak kabul edilmelidir.

Bununla beraber, Hipokrat hiçbir hastalığın kutsal olmadığını söylerken bile çok dikkatli konuşmaya özen göstermiştir:

“Kutsal olarak adlandırılan epilepsiye neden olan etkenler; aslında diğer hastalıklarda da bulunmaktadır. Örneğin, vücuda girip çıkan şeyler; soğuk, güneş ve rüzgârlar. Bu etkenler sürekli değişim halindedir; hiçbir zaman hareketsiz değildir. Ve bu etkenler kutsaldır, ancak epilepsiye diğer hastalıklardan ayrı tutulup kutsal olduğunu söylemek doğru değildir. Çünkü hepsi kutsaldır ve hepsi insandan kaynaklanmaktadır.”

GALEN (M.S. 131-M.S. 201)

Eskiçağın Yunan hekimi Claudius Galenus, günümüz Türkiye’sinin Bergama kentinde doğmuştur, kısaca Galen olarak anılır.

Galen tarım, mimarlık, astronomi, astroloji ve dilbilimle ilgilendikten sonra tıpta yoğunlaşmıştır.

Galen’in tıpla ilgili görüşleri ve buluşları Avrupa tıp tarihinde bin yıl egemen olmuştur.

Galen babasının ölümünden sonra, 18 yaşındayken Bergama’dan ayrılır, eğitimini günümüzün İzmir’inde ve eski Yunanistan’ın güneyindeki Korint kentinde ve İskenderiye’de tamamlar. Galen toplam 12 yıl tıp öğrenimi görür.

M.S. 157’de Bergama’ya döndüğünde, gladyatör okulunda üç-dört yıl hekim olarak çalışır. Bu süreçte, travma (vücudun yara ve darbe alması) ve yaralanmalar üzerine deneyim kazanır. Sonraları Galen, yaraları ‘vücuda açılan pencereler’ olarak tanımlamıştır.

M.S. 162’de Galen, Roma’ya gider. Sürekli yazar, konferanslar verir ve halkın önünde anatomi bilgisini sergiler. Deneyimli bir hekim olarak ün salar. Ünü her yana yayılınca, Roma sarayında İmparator Markus Aurellus’un hekimliğine atanır. Daha sonra Roma’da birçok ünlü kişiyi tedavi eder.

M.S. 166-169 yıllarında, kısa bir süre Bergama’ya döner.

Galen hayatının sonuna kadar Roma İmparatorluğu sarayında yaşar. Sürekli tıbbi deneyler yapar ve bunları kayıtlara geçer. Galen, böbreklerin ve omuriliğin işlevlerini tam olarak ortaya koyabilmek için canlı hayvanlar üzerinde deneyler yapmış, onları keserek incelemiştir. Galen'in deneyleri için seçtiği hayvanların başında, Berberi maymunu gelmektedir. M.S. 191 yılında Barış Tapınağında çıkan bir yangında Galen'in deney kayıtlarının bir bölümü yanıp kül olmuştur.

Galen'in Araştırmaları ve Yaptığı Etkiler

Hipokrat'ın tıp öğretisinin Rönesans dönemine kadar sürmesini, Galen sağlamıştır.

Galen, 'Hipokrat'a Göre Elementler' adlı yapıtında, Hipokrat'ın dört elementi temel almış olduğunu anlatır. Bu ilkelerden yola çıkarak Galen, kendi görüş ve teorilerini geliştirmiştir.

Galen'in en büyük yapıtlarının başında, 17 ciltlik 'İnsan Vücundaki Organların İşlevleri Hakkında' adlı yapıtı gelmektedir. Galen, felsefe ve dilbilim üzerinde de çalışmış, makaleler yazmıştır.

Galen'in tüm yapıtlarının toplamı, 22 cilttir.

Galen'in teorilerinin temelinde, evrenin tek bir Yaratıcısı olduğu vurgulaması bulunmaktadır. Önce Hristiyanların, daha sonra da Müslümanların Galen'in görüşlerini kabullenmesinde bu gerçeğin payı büyüktür.

Galen'e göre, yaşamın dayanağı 'ruh' tür ve üç tür ruh bulunmaktadır:

1. Hayvansal Ruh: İnsan beyninin içinde yerleşik olup, hareketleri ve duyuları denetler.
2. Yaşamın Ruhı: Kalbin içindedir, kanı ve kanın ısınısını denetler.
3. Doğal Ruh: Karaciğerin içindedir, beslenmeyi ve metabolizmayı denetler.

Galen anatomi bilgisini, büyük ölçüde, canlı hayvanlar üzerinde yapmış olduğu deneylerle geliştirmiştir. Yöntemlerinden biri şuydu: Canlı bir hayvanı eline alıyor, halkın önünde kesip incelemeye başlıyordu. Örneğin, domuzun sinir yumağını çıkarıyor, bu yumaktaki sinirleri birer birer kesmeye başlıyordu. Sıra gırtlak sinirinin kesilmesine geldiğinde (bu sinire günümüzde Galen Siniri denilmektedir) domuzun acıyla çıkarmakta olduğu uzun ve tiz ses kesiliyordu. Böylece Galen, domuzda ses çıkarmanın hangi sinire bağlı olduğunu kanıtlamış oluyordu.

Galen, yine canlı hayvanlar üzerinde yaptığı deneylerde, hayvanların sidikborusunu bağlıyor, sidiğin böbreklerden süzülüp geldiğini gösteriyordu. Canlı hayvanların omuriliğini kesiyor, bu yüzden felç olduklarını sergiliyordu.

Günümüzün modern tıp bakış açısından bakıldığında, Galen'in verdiği bilgilerin kısmen **doğru**, kısmen **doğru olmadığı** görülmektedir.

Galen, atardamarların hava değil, kan taşıdığını göstermiştir. Sinirlerin işlevleri, beyin ve kalp hakkında ilk tıbbi çalışmaları Galen yapmıştır.

Aristo, aklın, kalbin içinde olduğunu iddia etmiş, Galen ise aklın beyinde olduğunu öne sürmüştür.

Buluşlarının yanında, modern tıp bakış açısından, Galen'in **yanlış anladığı** durumlar da görülmüştür. Örneğin, Galen vücuttaki 'kan dolaşımı sistemini' **fark edememiştir**. Galen, 'atardamarlar' ve 'toplardamarları', ayrı ayrı sistemler olarak algılamış, ikisinin birden kan dolaşımı sistemini oluşturduğunu **görememiştir**. Onun bu yanlış, 17. yüzyılda William Harvey tarafından düzeltilmiştir.

Galen'in tıp bilgilerinin büyük çoğunluğu domuzlar, köpekler ve Berberi maymunları üzerinde yapmış olduğu deneyimlere dayandığı için, bundan kaynaklanan bazı **yanlış** sonuçlara varmıştır. Örneğin, at ve sığır gibi tırnaklı memeli hayvanlarda bulunan, gelişmiş kılcal damarlar ağının insan vücudunda da bulunduğunu **sanmıştır**.

Galen, vücudun herhangi bir yerinde bir kesik sonucu başlayan kanamanın durdurulması için, damarları sıkıştırmaya yarayan bir aracın kullanılması görüşüne karşı çıkmış, kan akıtılmasının bir tedavi yöntemi olduğunu savunmuştur.

Galen'in tıptaki ün ve üstünlüğü, 16. yüzyıla kadar sürmüştür. Galen'in Yunanca yazılı yapıtları önce İran'da Jundi Şapur Üniversitesi'ndeki keşişler tarafından eski Suriye diline çevrilmiştir. Daha sonra Müslüman ilim adamları, diğer Yunan klasikleri yanında Galen'in yapıtlarını da Arapçaya çevirmişlerdir.

Hipokrat'ın ana kavramlarını benimseyen Galen, insan vücudunda birbirine bağlı üç sistem olduğunu söylüyordu:

1. Beyin ve Sinirler
Duygu ve düşüncelerin kaynağı.
2. Kalp ve Anadamarlar
Hayat enerjisini sağlıyorlar.
3. Karaciğer ve Damarlar
Beslenme ve büyümeden sorumlu.

Galen'e göre, dört tür vücut salgısı bulunmaktaydı: Kan, sarı safra, siyah safra ve balgam. Bunların her zaman dengede olması gerekiyordu.

Galen'in bu görüşlerinin **doğru olmadığı** bugün bilinmektedir.

Galen ve Epilepsi

Galen'e göre üç tür epilepsi nöbeti bulunmaktaydı:

1. Kaynağı beyin olan nöbetler.
2. Mideden başlayan nöbetler.
3. Vücudun herhangi bir organından kaynaklanan nöbetler. Bu nöbetler daha sonra başa doğru yükselir ve hastanın nöbeti hissetmesi gerçekleşir.

Galen'in yaptığı bu sınıflandırmanın **doğru olmadığı** bugün bilinmektedir.

Galen, nöbet geçiren bir saralı çocuğun anlattıklarını şöyle aktarıyor:

“Çocuk, nöbetin bacağına alt bölümünde başlayıp yukarı doğru çıktığını, baldırını, kasığını geçip göğsüne ulaştığını, daha sonra boynundan geçip başına vurduğunu anlattı. Nöbet çocuğun başına ulaştığında, kendisini kaybettiğini söyledi. Doktorlar, nöbetin bacadan başlayıp başa doğru yükselişini neye benzettiğini sorduklarında çocuk, yukarı doğru bu yükselişin soğuk bir esintiye, ‘aura’ya benzendiğini söyledi.”

Galen’in epilepsiyle ilgili şu gözlemleri doğru çıkmıştır:

Nöbetlerin kaynağı beyindir.

Sadece hastanın hissettiği, nöbetin gelişini haber veren ‘aura’ denilen bir duygu vardır.

Tıp literatüründe ‘aura’ sözcüğü ilk kez Galen tarafından kullanılmıştır.

Galen’in epilepsi ile ilgili **yanlış** yorumları ise şunlardır:

Bir tür epilepsi nöbetlerinin kaynağı midedir.

Epilepsi nöbeti, vücudun herhangi bir organından kaynaklanabilir, daha sonra nöbet beyni etkiler.

Doğru olan şudur: Tüm epilepsi nöbetleri beyinde başlar.

PROF. DR. JEAN-MARTIN CHARCOT (1825-1893)

Fransız sinirbilim adamıdır.

Onun yaptığı araştırmalar, sinirbilim (nöroloji) ve ruhbilim (psikoloji) alanlarındaki gelişmeleri büyük çapta etkilemiştir.

‘Sinir Hastalıklarının Napolyonu’ diye adlandırılmıştır.

Paris doğumlu Charcot, akıl hastalarının tedavi edildiği ünlü Salpetriere Hastanesinde 30 yıl çalışmıştır. 1882’de bu hastanede kurduğu ‘Sinirbilim Kliniği’, Avrupa’daki türünün ilkidir.

Belirli bir süreçte gelişen, en sonunda kişinin konuşma yeteneğini ve el, kol hareketlerinin denetimini kaybettiği bir sinir sistemi hastalığını ilk kez tanımlayan ve bu hastalığa ‘Multiple Sclerosis’ adını veren, Prof. Dr. Charcot olmuştur.

Charcot, beynin farklı kısımlarında araştırmalar yapmış, beyin kanamasında atardamarların rolünü incelemiştir.

1861-1862 sürecinde Dr. Alfred Vulpain ile birlikte yaptığı çalışmayla, James Parkinson’un klinik tanımına yeni belirtiler eklemiş, daha sonra bu hastalığa Parkinson adı verilmiştir.

Prof. Dr. Charcot’un tıpta en kalıcı çalışması, hipnotizma ve histeri üzerine olmuştur. Charcot, histerinin bir sinir sistemi bozukluğu olduğuna inanmış, bu bozukluğun sinir sistemindeki kalıtsal nedenlerden kaynaklandığını savunmuştur. Hastalarını hipnotize edip, histeri nöbetine sokarak ortaya çıkan sonuçlarını incelemiştir.

Prof. Dr. Charcot’un öğrencileri arasından çok ünlü bilim adamları çıkmıştır: Sigmund Freud, Joseph Babinski, Pierre Janet, William James, Albert Londe, George Gilles de la Tourette, Alex Munthe ve Alfred Binet.

Genç Sigmund Freud üzerinde etkisi öyle büyük olmuştur ki, Freud ilk oğluna hocasının adını vermiştir.

Prof. Dr. Jean-Martin Charcot ve Epilepsi

Charcot, konuşma yeteneğinin kaybolmasıyla sonuçlanan beyin yaralanması ve epilepsi hastalığını araştırmış, ortaya koyduğu bulgular, beynin tümünü örten kabuğun (cerebral cortex) farklı bölgelerinin farklı işlevleri denetlediğini göstermiştir.

Salpetriere Akıl Hastanesindeki epilepsi hastalarıyla yakından ilgilenen Charcot, histeri ile epilepsi arasında bir bağlantı olup olmadığını araştırmıştır.

Histeri ile epilepsinin birbirlerine karıştırıldığını bilen Charcot, yaptığı çalışmalar sonucunda histerinin, tek başına özel ve evrensel bir hastalık olduğunu iddia etmiştir. Onun bu iddiası, en yoğun histeri yaşayan hastalarının, büyük nöbet geçirmesine dayanmaktadır.

PROF. DR. JOHN HUGLINGS JACKSON (1835-1911)

İngiliz sinirbilim adamıdır.

İngiliz sinirbiliminin ‘Babası’ olarak bilinmektedir.

Londra Hastanesi ve daha sonra Ulusal Felçliler ve Epilepsililer Hastanesinde uzman doktorluk yaptı.

1878 yılında Kraliyet Bilim Adamları Derneği’ne seçildi.

Yaratıcı bir düşünür ve yazardı, ilgi alanı çok genişti.

Prof. Dr. Jackson tıp tarihinde, epilepsinin teşhisi ve anlaşılması alanında yapmış olduğu araştırma ve buluşlarıyla anılmaktadır. Bir epilepsi nöbeti türüne onun adı verilmiş, ‘Jacksonian Nöbeti’ denilmiştir.

Beynin bir yarımküresinden kaynaklanan epilepsi nöbetinin neden olduğu vücudun bir bölgesinde başlayıp giderek yayılan kasılmaları ve çırpınmaları tanımlayan ilk doktor, Prof. Dr. Jackson’dur.

Beynin şakak altındaki loblardan kaynaklanan sara nöbetinin ilk göstergesine, Prof. Dr. Jackson, ‘Rüya Hali’ tanımını koymuştur.

Jackson’un sara ile ilgili çalışmaları, beynin farklı bölgelerinin işlevlerinin daha iyi bilinmesine katkıda bulunmuş, modern yöntemlerin geliştirilmesi yolunu açmıştır.

Jackson’un, klinik epilepsi vakalarını en ince ayrıntılarıyla incelediği ve bunların analizlerini yaptığı tıbbi makalelerinden daha mükemmeli yazan sinirbilim adamı bugüne kadar çok az görülmüştür.

İlk sayısı 1878’de çıkan, günümüzde hâlâ yayınlanan ‘Beyin’ dergisinin kurucularından ve ilk yazarlarından biri Jackson’dur. Prof. Dr. Jackson, 1892 yılında kurulan, günümüzdeki adı ‘Ulusal Epilepsi Derneği’ olan örgütün de kurucuları arasında yer almıştır.

Jacksonian Nöbeti

Beyin kabuğunda hareketleri denetleyen bölümde normalden fazla elektriklenmenin neden olduğu epilepsi nöbetine, ‘Jacksonian Nöbeti’ denilmektedir.

İlk kez Prof. Dr. Jackson’un tanımladığı bu nöbetin belirtisi, daha çok parmaklarda hissedilen karıncalanma duygusudur. Bu duygu daha sonra elin tamamına ve yakın çevresine yayılır.

Jacksonian nöbetinin diğer göstergeleri şunlardır: Başın ve gözlerin ani hareketleri, karıncalanma, uyuşma, dudakların şapırdatılması ve kaslarda ani kasılma.

Bu göstergeler herhangi bir zamanda ortaya çıkabilir ve çok kısa sürer.

‘Rüya Hali’nin Açıklaması

Prof. Dr. Jackson, ‘rüya hali’ tanımını ilk kez 1876’da kullandı.⁵² Sara nöbeti gelmeden hemen önce hastanın duyumsadığı esinti ya da ürpertiye genelde, ‘aura’ denilmekteydi.

Jackson, kaynağı beynin iki şakağı altındaki loblar olan sara nöbetinin belirtisine ‘rüya hali’ adını koydu ve tüm çalışması boyunca hep bu tanımlı kullandı.

Günümüzde ‘rüya hali’nin karşılığı olarak, ‘bunu daha önce yaşamıştım duygusu’ deyimini kullanılmakta, kısaca ‘déjà vu’ denilmektedir.

⁵² J. Huglings Jackson, “Intellectual warnings of epileptic seizures”, The Selected Writings, Vol. 1, New York, 1958, sf. 274-275

Fransızca bir sözcük olan ‘déjà vu’nun anlamı şudur: Yaşanmışlık duygusu, gerçekte ilk kez yaşadığı bir şeyi daha önce de yaşadığını sanma duygusu.

Prof. Dr. Jackson, ‘rüya hali’ belirtisini, ‘çift bilinç’ durumu olarak açıkladı. Bu tür sara nöbetinde ‘rüya hali’ yaşayan hastalar, gerçekte içinde bulundukları durumu hayal meyal algımlarken (birinci bilinç), ‘bunu daha önce yaşamıştım duygusu’nun etkisi altındadırlar (ikinci bilinç).⁵³

Jackson diyor ki: ‘İşte bilincin bu çifte durumu, bizim hafif şiddetli sara hastalığını teşhisimize imkân sağlamıştır.’⁵⁴

‘Rüya Hali’nin Klinik Örnekleri

Jackson, kendisi de doktor olan bir sara hastasının geçirdiği nöbetin ayrıntılarını dinledikten sonra ‘rüya hali’ deyimini kullanmaya başlamıştır.

Jackson’un, ‘Dr. Z’ takma adını verdiği sara hastası doktor, geçirdiği nöbeti şöyle anlatmıştır:

“Geçmişî sanki şimdiki zamanda yaşıyordum... geçmişteki görüşlerim bugünkülerle harmanlanmıştı... daha önceki bir yaşamı hatırlatan bir dizi garip düşünceyi ya da daha doğrusu, geçmişteki bir ruh halini yaşıyordum.”

Prof. Dr. Jackson’un epilepsi hastası doktor, daha sonraları, takma bir ad kullanarak, geçirdiği nöbetlerin ayrıntılı tariflerini kendisi yazıp yayımladı.

Jackson’un, ‘Dr. Z’ takma adlı epilepsi hastası doktor ilk nöbetini şöyle tarif ediyordu:

53 J. Huglings Jackson, The Selected Writings, Vol. 2, New York, sf.3-28

54 A.g.e

“Hiçbir şeye aldırış etmeden etrafıma bakınıyor, gelen geçenleri seyrediyordum. Birden dikkatim o andaki kendi bilincim üzerinde yoğunlaştı... beklenmedik bir biçimde ve çok canlı olarak, bilmediğim şeyleri ‘hatırlıyordum’...”⁵⁵

Prof. Dr. Jackson’un hastası Dr. Z, bir sara nöbeti sırasında duyumsadıklarını anlatırken, Jackson’un tanımladığı ‘çifte bilinç’ durumunun göstergelerini de aydınlatıyordu:

“Akciğerlerinden rahatsız genç bir hasta, annesiyle beraber hastanedeki odama geldi. Hastanın göğsünü muayene edecektim, soyunup divanın üzerine uzanmasını istedim. Gencin hasta olduğunu görüyordum ama onu hastaneye yatırmayı düşündüğümü ya da herhangi bir teşhis koyduğumu hatırlamıyorum. Genç hasta soyunurken, hafif bir sara nöbetinin beni yakalamak üzere olduğunu hissettim. Hastayla konuşmak istemedim, stetoskopumu çıkardım, döndüm, hastadan biraz uzaklaştım... daha sonra ilk hatırladığım şey şu oldu: Aynı odada masamda oturmuş, başka biriyle konuşuyordum. Bilincim tam yerine geldiğinden, genç hastamı hatırladım, ama onun odada olmadığını gördüm. Neler olduğunu tam olarak anlamak istiyordum. Bir saat sonra hastanenin koğuşlarını gezerken, genç hastamı yatakta yatıyor gördüm. Olanları öğrenme fırsatı karşıma çıkmıştı. Yatakta yatan genç hastanın ayakucunda asılı levhaya baktım, ‘sol akciğerde zatürre’ teşhisini koyduğum yazılıydı.”⁵⁶

Epilepsi nöbeti geçirirken yaşadığı ‘rüya hali’ sırasında genç hastasına doğru teşhis koymuş olmasına çok şaşırın Dr. Z, anlatmayı sürdürüyor:

“Yatakta yatan genç hastayla konuşmaya başladım, dolaylı olarak anladım ki, hastayı muayene etmişim, teşhisimi yazıp vermişim ve hemen yatırılmasını önermişim. Bu kez, biraz da merak-

⁵⁵ J.Hughlings Jackson, “Case of epilepsy with tasting movements and ‘dreamy state’”, Basic Books, New York, 1958, sf. 458-463

⁵⁶ A.g.e

*la, hastayı yeniden muayene ettim. Benim bilinçli teşhisimle, bilinçsiz teşhisimin, daha doğrusu hatırlayamadığım teşhisimin aynı olduğunu gördüm. Çok şaşırmıştım, ama bu hiçte tatsız bir şaşkınlık değildi.*⁵⁷

En sonunda, Prof. Dr. Jackson'un epilepsi hastası 'Dr. Z' takma adlı doktorun, Londra Hastanesinde doktorluk yapan Dr. Alfred Thomas Meyers olduğu ortaya çıktı.

Dr. Alfred Thomas Meyers 1894 yılında, yüksek miktarda kloral alarak intihar etti. Meyers'in otopsisine katılan Prof. Dr. Jackson, hastanın sol beyin lobunda küçük bir dokunun yumuşamış olduğunu gördü.⁵⁸

Prof. Dr. Jackson, çok az sayıda sara hastasının nöbet sırasında yaşadıkları 'rüya hali' durumunu zevk verici bulduğunu, aynı duyumsamaların ortaya çıkması için girişimde bulunduklarını ortaya koymuştur.⁵⁹

Yalnız 'rüya hali' durumlarını değil, başka sara nöbeti göstergelerini de inceleyen Jackson, bunlara genel olarak 'ham duygular' demiştir.⁶⁰

Prof. Dr. Jackson'un 'ham duygular' dediği şunlardır:

Midenin hemen üzerinden başlayan ani ataklar, korku, bazen öfke, kulakta duyulan seslerle başlayan ani nöbet atakları, göz önünde renkli görüntülerle başlayan nöbetler, dilde bir tat duygusu, tam tanımı belirsiz korku.

Jackson, bu belirtilerin sara nöbetinden önce, nöbet sırasında ya da 'rüya hali'nden sonra ortaya çıkabileceğini söylemiştir.

57 The Selected Writings of John Hughlings Jackson, Vol. 1, New York

58 John Hughlings Jackson, The Selected Writings, Vol. 1, New York, Basic Books, 1958, sf. 458-463

59 John Hughlings Jackson, "On a particular variety of epilepsy", Brain, 1888, sf. 179-2007

60 John Hughlings Jackson, "Lectures on the diagnosis of epilepsy", The Selected Writings, Vol. 1, New York, 1958, sf. 276-307

‘Rüya Hali’ne Bağlı Göstergeler

Jackson, şu belirtilerin ‘rüya hali’ ile bağlantılı olduğunu söylemiştir:

Solgun yüz, terleme, çok şiddetli kalp çarpıntısı, dudakların şapırdatılması ve bir şey çiğniyormuş gibi yapma.

Jackson, dudakların şapırdatılmasını ve çiğneme hareketi yapılmasını, midenin hemen üzerinden başlayan sıradan bir esinti (aura) belirtisi olabileceğini de söylemiş ve şöyle demiştir:

“Sara hastalarının birçoğu, çoğunluğu diyemiyorum, nöbet gelmeden hemen önce bir tür ‘sindirim’ duygusu yaşarlar. Örneğin, bir koku, bir tat alırlar, midelerinden kaynaklanan bir his duyarlar, bazı durumlarda sanki bir şey yiyorlarmış gibi ağızları çiğneme hareketi yapar.”⁶¹

Nöbet Sonrası Durumlar

Prof. Dr. Jackson, klinik vakalara dayanarak sara nöbetleri sonrası ortaya çıkan durumlarla ilgili çok sayıda makale yazmıştır. Jackson’un bulgularına göre, sara nöbetleri sonrası ortaya çok farklı durumlar çıkmaktadır. Hafif sara nöbetleri sonrası hissedilen baş dönmesi ve hafif şaşkınlıkla, şiddetli sara nöbetleri sonrası ortaya çıkan derin koma arasında geniş bir yelpaze bulunmaktadır.⁶²

Nöbet öncesi fark edilebilir bir belirti sergilememiş sara hastalarında ortaya çıkan ruhsal göstergeleri, özellikle de ‘manya’yı Jackson şöyle tarif etmektedir:

61 J. Hughlings Jackson, “Lectures on the diagnosis of epilepsy”, The Selected Writings, Vol. 1, Basic Books, 1958, sf. 276-307

62 J. Hughlings Jackson, “On temporary mental disorders after epileptic paroxysms”, The selected Writings, Vol. 1, New York, Basic Books, 1958, sf. 119-134

“Birden istemsiz zihin hareketleri sergileyen sara hastalarının hepsi, daha önce hafif ve geçici ani bir nöbet geçirmişlerdir. İnanıyorum ki, böyle durumlarda, ani nöbet sırasında beyindeki boşalma çok hafif olduğu için dışa vuran bir belirti doğmamış, ama aynı zamanda yüksek sinir merkezlerinin çoğunu bir süre işlevsiz bırakacak kadar da güçlü olmuştur. İşte bu istemsiz zihin hareketleri, kanımca, epilepsinin kendisi değil, her zaman epilepsi nöbeti sonrası göstergelerdir. Birden ortaya çıkan nöbetlerin iki özelliği vardır:

Bilinç ya kaybolur ya da bozulur.

İstemsiz hareketler artar.

‘Rüya hali’ ile ilgili olarak Jackson, nöbet sonrası göstergeleri şöyle sıralamaktadır:

“Nöbet öncesi başlamış olan hareketlerin daha da bozularak sürmesi, şaşkınlık, sayıklama, dalgınlık. çırpınarak kasılma, bağırma ve tekmeleme. Bu belirtileri sergileyen saralı, çoğu zaman histeri hastası sanılır ve hasta şiddetli cinnet getiriyor izlenimi verir.”

Jackson, epileptik nöbetleri nasıl ‘rüya hali’ne bağlamışsa, manyayı da ilk aşamasında bilinç bozukluğu gösteren sara nöbetlerine bağlamış ve şöyle yazmıştır:

“Epileptik manya, birden ortaya çıkan nöbetlerde ilk önce bilinç kaybı yaşayan saralılarda görülmektedir. Bir ‘uyarı’nın bulunması, çok genel bir niteliktir. Diğer bir deyişle, epileptik manya, çok yüksek sinir merkezlerindeki boşalmayla başlar.”⁶³

‘Rüya Hali’nin Beyindeki Yeri

Sara nöbeti gelmeden hemen önce hastanın hissettiği esinti ya da ürpertiye genel olarak ‘aura’ denilmekteydi. Jackson, kaynağı

63 J. Huglings Jackson, “On the scientific and emprical investigation of epielpsi-es”, The Selacted Writings, Vol.1, New York, 1958, sf. 162-273

beynin şakak altı lobları olan sara nöbeti belirtisine ‘rüya hali’ adını koymuş ve tüm çalışmalarında hep bu tanıımı kullanmıştır.

1873’de Jackson, buruna aniden gelen bir koku ve geçici bilinç kaybıyla başlayan epilepsi nöbetleri hakkında bir yazı yazdı. Bu yazısında Jackson, bu belirtilerin kaynağının belirlenebilir olduğunu, ama o dönemde kendisinin bunu henüz başaramadığını bildirdi. Ancak daha sonra yapmış olduğu birçok otopsi sonucunda, ‘rüya hali’ni, beynin iki şakak altındaki loblarında bulunan ‘hastalıklı bölgedeki boşalma’ya bağlamayı başardı.⁶⁴

‘Rüya Hali’ ve Sinirsel İşlevsellik

Jackson, sara nöbeti belirtisi olan rüya halini, beyindeki ‘hastalıklı bölgedeki boşalma’ya bağlamakla kalmadı, daha da ileri gitti. Beynin yapısının ve işlevlerinin anlaşılmasında, epilepsinin incelenmesinin anahtar rolü oynadığını gördü ve bunu şöyle ifade etti:

*“Birden ortaya çıkan epilepsi nöbetlerinin kapsamlı bir araştırması kadar hiçbir başka araştırma, sinirbilimin anlaşılmasına hizmet edemez.”*⁶⁵

Sinirsel hastalığı bir bütün olarak, fakat özellikle rüya halini inceleyerek elde ettiği bilgileri Jackson, beynin çalışmasıyla ilgili teorileriyle bütünleştirerek, ‘bilinç’ hakkındaki görüşlerini ortaya koydu. Jackson, beynin çalışmasını düzenleyen yasaların, omurilikteki sinir hücreleri ağını düzenleyen yasalarla aynı olduğunu gördü ve bunu şöyle açıkladı:

64 J. Hughlings Jackson, J. P. Stewart, “Epileptic attacks with a warning of crude sensation of smell and with the intellectual aura (dreamy state) in a patient who had symptoms pointing to gross organic disease of the right temporal-sphenoidal lobe”, Brain 1899:22, sf. 534-543

65 J. Hughlings Jacc Kson, “On a particular variety of epilepsy, one case with symptoms of organic brain disease”, Brain 1888:11, sf. 179-207

“Her ne kadar bilincin organı olan beyin, istemsiz hareket (reflex action) yasasının denetimindeyse de, bu bağlamda sinir sisteminin konumundan farklı değildir.”

Epilepsiyi model olarak ele alan Jackson, bilincin üç düzeyinin bulunduğunu açıkladı:

“Bilincin üç düzeyinin de birbirleriyle bağlantılı olduğu görülmektedir. Aniden patlayan bir nöbette, hastada bilincin üç ayrı düzeyini de görebiliriz. Nöbet sırasında ya da tam nöbet öncesi hasta, biraz bozulmuş da olsa bilinçlidir. Daha sonra rüya haline girer ve en sonunda bilincini yitirir. Birden patlamış olan nöbet son bulduğunda, hasta koma halindedir.”⁶⁶

Çözülmenin her düzeyinde pozitif ve negatif öğelerin bulunacağına işaret eden Jackson, bilincin üç düzeyini şöyle açıklamaktadır:

Birinci Düzey:

Pozitif durum: Hasta, rüya halindedir.

Negatif durum: Bilinçte kısmi kayıp vardır, gerçekler yanlış algılanır.

İkinci Düzey:

Pozitif durum: Hasta ‘ham duygular’ hisseder.

Negatif durum: Hasta, nöbet öncesi olayları tamamiyle unuttur.

Üçüncü Düzey:

Pozitif durum: Hasta, manya durumundadır.

Negatif durum: Hasta, komadadır.⁶⁷

66 J. Hughlings Jackson, “remarks on dissolution of nervous system as exemplified by certain post-epileptic conditions”, The Selected Writings, Vol.2, New York, Basic Books, 1958, sf. 3-28

67 J. Hughlings Jackson, “Evolution and dissolution of the nervous system”, Croonian Lectures, The Selected Writings, Vol.2, Basic Books, 1958, sf. 45-75

Çağdaş Bilimdeki Yeri

Prof. Dr. Jackson'un 'rüya hali' olarak tanımladığı 'basit kısmi epilepsi' ve 'karmaşık kısmi epilepsi' nöbetlerinin göstergeleri, günümüzün tıp anlayışıyla örtüşmektedir.

Jackson'un klinik araştırmalara dayalı epilepsiyle ilgili çoğu buluşu, günümüz sinirbilim alanında referans olarak kullanılmaktadır.

SIR DR. WILLIAM RICHARD GOWERS (1845-1915)

Sir Dr. William Richard Gowers, bir İngiliz sinirbilim adamıdır. Sir Gowers, ünlü bir sinirbilim adamı olmanın yanında, bir uzman çocuk doktoru, araştırmacı ve sanat adamıdır.

Beyindeki bir sinire (tractus spinocerebellaris anterior), bu konudaki araştırma ve buluşları nedeniyle, Sir William Richard Gowers ödüllendirilerek 'The Gowers' tract' adı verilmiştir.

Dr. Gowers'ın Parkinson hastalığı konusunda yapmış olduğu araştırma ve bulgular, 'Sinir Sistemi Hastalıkları El Kitabı' altında toplanmış olup, bu kitap günümüz doktorlarının ilk başvuru bulundugu referans niteliğindedir.

Epilepsi konusunda ayrıntılı araştırmaları bulunan Gowers, 'Epilepsi Hastalarının İstihdamı Derneği'nin kurucuları arasında yer almıştır. Bu dernek günümüzde, 'Ulusal Epilepsi Derneği' adıyla çalışmalarını yürütmektedir.

PROF. DR. HANS BERGER (1873-1941)

İnsan beynindeki sinir hücreleri, ölçülü elektrik dalgaları yayarlar. Peki, bu nasıl kanıtlanmıştır?

İnsan beynindeki elektrik potansiyelinin varlığını kanıtlamadaki temel sorun, kafatasının içinde oluşan, bir voltun milyonda birkaçı büyüklüğündeki elektrik dalgalarının nasıl yansıtılacağı, nasıl ölçüleceği ve bir kâğıt üzerine nasıl kaydedileceğiydi. İşte, Alman bilim adamı Prof. Dr. Hans Berger, 1929 yılında yaptığı ve adına EEG (elektroensifalografi) denilen aletle, bir insanda ilk kez beyin dalgalarını ölçmeyi ve kaydetmeyi başardı.

Aslında, Prof. Dr. Hans Berger'den önce, İngiliz bilim adamı Richard Caton (1842-1926) hayvanlar üzerinde yaptığı deneylerle, hayvan beyninde bir elektrik potansiyeli olduğunu kanıtlamıştı. Bir köpeğin beyin kabuğuna bağladığı elektrotlarla ve çok hassas bir galvometreyle beynin yaydığı elektrik dalgalarını ölçmeyi başarmıştı.⁶⁸

Prof. Dr. Hans Berger, Richard Caton'un hayvan beyni üzerinde yaptığı deneyleri insan beyni üzerinde yapmış ve Alfa beyin dalgalarını bulmuştu.

Berger, kendi yaptığı EEG aletiyle yalnız sağlıklı bir beyindeki Alfa elektrik dalgalarını ölçmekle kalmadı, hastalıklı bir beyinden çıkan elektrik dalgalarının farklı düzende olduğunu gösterdi ve Beta dalgaları denilen (ya da Berger dalgaları) normalden daha hızlı olan bu dalgaları da ölçmeyi başardı.

Berger, bu buluş ve başarılarından sonra, başta epilepsi olmak üzere beyinden kaynaklanan hastalıkların yapısını ve özelliklerini EEG kullanarak inceledi ve ortaya koydu.⁶⁹

Prof. Dr. Hans Berger, insan beynindeki sinir hücrelerinin yaydığı ölçülü elektrik dalgalarını ölçmekte başlangıçta çok zorlanmıştı. Çünkü beyin, kafatasının içindeydi ve Berger elektrotları kafatasına bağlayarak beyin dalgalarını ölçmek zorundaydı, doğrudan beyine bağlama olanağından yoksundu. Ancak bir gün şans, Berger'in yüzüne güldü. Bahçıvanlarının oğlu ciddi

68 F. L. Haas, "Hans Berger, Richard Caton and Electroencephalography", J. Neurology. 74, 2003

69 K. Karbowski, "Hans Berger", J. Neurology 249, 2002

bir kaza geçirmiş, kafatasının büyük bir parçası parçalanıp kopmuştu. Çocuk hayatta kalmıştı ama beyni artık sert bir kemik olan kafatasıyla kapatılmış değildi, çok ince bir deri tabakasıyla örtülüydü. Prof. Dr. Hans Berger hemen bu fırsatı değerlendirdi, elektrotları doğrudan çocuğun beynine takarak, kendi yapımı EEG aletiyle hem beyin dalgalarını ölçmeyi hem de bir kâğıt üzerine kaydetmeyi başardı.⁷⁰

İkinci Dünya Savaşı'nın hemen öncesindeki yıllarda Almanya'da yönetimi Naziler ele geçirmişti.

Naziler, Berger'e çok yoğun baskılar yaptılar, asılsız suçlamalarda ve saldırılarda bulundular.

Berger, ağır Nazi baskısından ve yükselen Milliyetçi Sosyalizmin etkilerinden bunalmaya başlamıştı. Bu koşullar altında bilimsel çalışmalarını da yürütemeyen Prof. Dr. Hans Berger, 1 Haziran 1941 günü kendisini laboratuvarında asarak intihar etti.

Berger'in ünü Almanya'nın sınırlarını çoktan aşmış, bilimsel buluşları tüm dünyada övgüyle kabul görmüştü.

Çok sayıda ünlü bilim adamı, eğer Prof. Dr. Hans Berger zamansız ölmeseydi, devrim yaratan buluşlarıyla Nobel ödülünü kesinlikle alacağı görüşünde birleşmişlerdir.⁷¹

PROF. DR. WILDER PENFIELD (1891-1976)

Washington doğumlu, Kanadalı bir sinir hastalıkları uzmanı ve beyin cerrahıdır.

70 "Hans Berger, EEG", Epilepsy Museum Kork.

71 J. U. Gerhard, A. Schönberg, and B. Blanz, "If berger had survived the Second World War, he ceratinly would heve been a candidate fort he Nobel Prize-Hans Berger and the legend of the Nobel Prize", Fortschritte der Neurologie-Psychiatric 73, 2005, sf. 156-160

ABD’de Princeton Üniversitesinde felsefe okuduktan sonra İngiltere’de Oxford Üniversitesinde sinir hastalıkları eğitimi görmüş, hekimlik diplomasını ABD’de John Hopkins Üniversitesinden almıştır. Uzun yıllar Oxford’da araştırma yapmış, İspanya ve Almanya’daki üniversitelerde de eğitim, öğrenim ve araştırmalarını sürdürmüştür.

Epilepsi Ameliyatı: Sinirlerin Uyarılması Yöntemi

Penfield, çığır açan bir araştırmacı ve çok özgün bir beyin cerrahıydı. Meslektaş Dr. Herbert Jasper ile birlikte, ‘Montreal Yöntemi’ adını verdikleri uygulamayı buldular. Bu yöntemle, şiddetli epilepsi hastalarının beyinlerinde, nöbetin başladığı bölgedeki sinir hücreleri yok edilerek hastalar tedavi edilmiştir. Uygulama şöyle olmuştur: Ameliyat öncesi Penfield, hastanın beynini elektrik akımı vererek uyarır. Bu yapılırken, sadece lokal anestezi verilmiş olduğu için hasta bilinçlidir. Hasta bu konumdayken, Prof. Dr. Penfield elektriksel uyarılarla beyindeki sara nöbetine neden olan bölgeyi çok daha doğru olarak saptar ve böylece ameliyatın olası yan etkilerini azaltır.

İşte, Penfield’in bu yöntemle ameliyat ettiği epilepsi hastalarından biri, beynin epilepsi nöbeti üreten bölümüne elektrik akımı verildiğinde,

‘Burnuma kızarmış ekmek yanığı kokusu geliyor!’

diye haykırır. Onun bu haykırışı, epilepsi hastalarının ameliyatında bir denektaş olarak kabul edilmiştir.

Prof. Dr. Penfield bu yöntemi kullanarak beynin haritalarını çıkarır. Bu haritalarda beynin hangi bölümlerinin vücudun hangi organlarıyla, ellerle, kollarla bağlantılı olduğu gösterilmiştir. Bu haritalar hemen hemen hiç değiştirilmeden günümüzde de kullanılmaktadır.

Penfield, meslektaşı Dr. Herbert Jesper ile birlikte yaptığı çalışmalarını, 1951 yılında yayınlamıştır. ‘Epilepsi ve İnsan Beyninin İşlevsel Anatomisi’ adlı bu kitap, sinirbilim alanında bir dönüm noktası olarak kabul edilmiştir. Bu çalışma, beynin işlevlerinin anlaşılmasına çok büyük katkıda bulunmuştur.

Penfield, beynin şakak altındaki loblarının uyarılmasının, geçmişin olaylarını çok canlı bir biçimde hatırlattığını göstermiştir. Zamanında, ‘Yaşayan En Büyük Kanadalı’ olarak anılan Penfield, bir yandan beynin işlevleri üzerinde yoğunlaşırken, bir yandan da insan ruhunun varlığını gösterecek bilimsel bir verinin arayışı içinde de olmuştur.

Yapıtları

Prof. Dr. Wilder Penfield’in başlıca yapıtları şunlardır: Epilepsi ve İnsan Beyninin İşlevsel Anatomisi, Beynin Gizemi: İnsan Beyninin ve Bilincin Ayrıntılı İncelemesi, Epilepsi ve Beynin Bölümleri: Epilepsi Nöbetlerinin Mekanizması, Tedavi ve Önlenmesi, Kimse Yalnız Değildir (özyaşam öyküsü). Penfield, ‘Beynin Gizemi’ adlı yapıtında şöyle der:

“Beyin bilgisayardır, akıl da program yapıcı. Yöneten akıldır, uygulayan ise beyin.”

Bu yapıt bir yönüyle Penfield’in kişisel bir kitabıdır. Kitabın son paragrafında, çocukluğunda aldığı Hristiyan öğretiye gönderme yapar ve konuyu, tanrı ile insan arasında bir iletişimin var olup olamayacağı sorusuna getirir. İnsan öldükten sonra aklın, dıştaki bir kaynaktan enerji alıp alamayacağı sorusunu sorar.

Ama sonuçta, bu kitap bir metafizikçinin değil, bir bilim adamının yapıtı olduğundan, Prof. Dr. Penfield sorduğu bu soruları yanıtlamaz.

PROF. DR. H. HOUSTON MERRITT (1902-1979)

Merritt, döneminin en ünlü akademisyeni, en ünlü sinirbilim adamıydı. 1948-1967 sürecinde NewYork Sinirbilim Enstitüsü'nün başkanlığını yaptı, yetiştirdiği 35 öğrencisi daha sonra ABD'nin çeşitli sinirbilim akademilerine başkan oldu.

Merritt, 1958-1969 sürecinde, Kolombiya Üniversitesi Doktorlar ve Cerrahlar Koleji'nin dekanlığını yaptı.

Sinirbilime sayısız katkılarda bulunan Prof. Dr. Merritt'in en önemli buluşu, epilepsinin tedavisinde kullanılan fenitoin (ticari adı Dilantin) adlı ilaçtır.

Merritt'in yazdığı 'Merritt'in Sinirbilimi' adlı kitap, 2005 yılında 10. baskısını yapmıştır.

Merritt'in beyin-omurilik sıvısının (CSF) özellikleri üzerinde yapmış olduğu çalışma, günümüzde bu konunun ders kitabı olarak okutulmaktadır.

Merritt aynı zamanda, sinirsel frengi hastalığı uzmanı olarak da bilinmekteydi.

PROF. DR. HERBERT HENRI JESPER (1906-1999)

Kanadalı ruhbilimci, hekim, anatomist, kimyager ve sinirbilim adamıdır.

Ruhbilim (psikoloji) dalında doktorasını Iowa Üniversitesinden, sinirbilim (nöroloji) dalındaki doktorasını ise Paris Üniversitesinden aldı. Önemli çalışmalarının çoğunu, meslektaşı ve arkadaşı Prof. Dr. Wilder Penfield ile birlikte McGill Üniversitesinde yaptı.

Jesper, neredeyse yaşamının tamamını, beynin işlevleri, beynin akıl ve davranışlarla olan bağlantıları üzerine yaptığı araştırmalarla geçirmiştir.

İnsan beynindeki elektrik dalgalarını, kendi yaptığı EEG aletiyle ilk kez ölçen bilim adamının, Alman Prof. Dr. Hans Berger olduğunu biliyoruz.

Beyindeki elektriksel oluşumların araştırılmasında EEG'yi en yaygın biçimde uygulayan ilk bilim adamı ise, Prof. Dr. Jesper'dir.⁷²

Prof. Dr. Jesper, EEG tekniğini epileptik boşalmanın incelenmesinde ilk kez kullanan sinirbilimcidir.

Jesper, çok küçük elektrotlar kullanarak beyin hücrelerinden yükselen elektrik akımlarını kaydetmeyi başarmış, bu tekniği mikro kimyasal analizlerle bütünleştirerek, beyin kabuğunda ve beyin kabuğu altında ortaya çıkan oluşumları incelemiştir.

Prof. Dr. Jesper, yaptığı çalışmalar ve ortaya koyduğu bulgularla, 'petit mal' olarak anılan hafif sara nöbetlerinin anlaşılması ve teşhisine çok büyük katkılarda bulunmuştur.

Prof. Dr. Jesper, başta Prof. Dr. Penfield olmak üzere diğer meslektaşlarıyla birlikte, 25 yıl süren çalışmalarıyla epilepsinin nasıl oluştuğunu ve beynin işlevlerinin neler olduğunu aydınlatmıştır.

Çok girişimci ve yetenekli bir örgütçü de olan Prof. Dr. Jesper, beyin ve işlevleri konusunda uluslararası konferansların düzenlenmesinde öncülük etmiştir. 'Uluslararası Beyin Araştırma Örgütü' ve 'Sinirbilim Derneği'nin kurucuları arasında yer almıştır. Jesper, epilepsi üzerinde çalışırken sinirsel-kimyasal mekanizmaları da incelemiş, onun bu çalışmaları epilepsinin tedavisinde kullanılan kasılma-çarpınma önleyici ilaçların bulunmasına öncülük etmiştir.⁷³

Prof. Dr. Jesper'in en yakın meslektaşı Prof. Dr. Penfield ile birlikte yazdıkları, 1954 yılında yayınlanan 'Epilepsi ve İnsan Beyninin İşlevsel Anatomisi' adlı kitabı, bu alanda bir başyapıt olarak hâlâ saygınlığını korumaktadır. Bu kitapta, Jesper ve

72 William Feindel, "Herbert Henri Jesper (1906-1999): An Appreciation", The Canadian Journal of Neurological Sciences, 1999:26, sf. 224-229

73 H. H. Jesper, N. M. Van Gelder, "Modern cocepts of epilepsy: Neuro-transmitters and Cortical Function, from molecules to Mind", New York, 1988, sf. 15-23

Penfield'in epilepsi nöbetlerinin ameliyatla tedavisindeki geniş araştırmaları anlatılmaktadır.

Jesper, 1939-1969 sürecini yani 30 yılı, Kanada'da Montreal Sinirbilim Enstitüsünde Penfield ile birlikte yaptığı yoğun çalışmalarla geçirdi. Epilepsi araştırması yapan bilim adamlarının klinik hekimleriyle iç içe çalıştıkları ortamın çok üretken sonuçlar yarattığını anlatan Jesper, bu durumu sık sık şöyle dile getirmiştir:

*"Epilepsi, hepimizin öğretmeni oldu."*⁷⁴

Prof. Dr. Jesper ve Prof. Dr. Penfield, çalıştıkları enstitünün 'EEG Bölümü'nde, yılda binden fazla hastanın EEG'sine bakıyorlar, hastaların ameliyatları sırasında yaptıkları ölçümleri kaydediyorlardı.

Prof. Dr. Herbert Henri Jesper; Kanada, ABD ve dünyanın diğer bölgelerinden gelen onlarca onlarca hekim ve araştırmacıyı deneysel sinirbilim ve EEG konularında eğitip yetiştirmişlerdir.

PROF. DR. STEVEN C. SCHACHTER (1952-)

ABD'de, Harvard Tıp Fakültesinde Klinik Araştırma Direktörüdür.

Massachusetts eyaletinde Boston kentinde, Beth İsrail Hastanesinde Epilepsi Bilim Kurulu üyesidir. Aynı hastanede, Klinik Araştırmalar ve Sinirbilim Daire Başkanıdır.

Epilepsi Vakfı Profesyonel Danışma Kurulu Başkanı da olan Prof. Dr. Schachter, Amerikan Epilepsi Derneği Bilimsel Program Komitesinin başkanlığını ve saymanlığını da yapmıştır.

⁷⁴ H. H. Jesper, "History of the early development of electroencephalography and clinical neurophysiology at the Montreal neurological Institute: The first 25 years, 1939-1964", Canadian Journal of Neurological Science 1991:18, No.4, sf.533-548

Prof. Dr. Schachter bugüne kadar epilepsi tedavisinde kullanılan ilaçlarla ilgili 80 projenin yöneticiliğini yapmış, çok sayıda bilimsel makalesiyle tıp literatürüne büyük katkılarda bulunmuştur.

Prof. Dr. Schachter, ‘Beyin Fırtınası’ başlığı altında, dizi halinde 6 ciltlik bir çalışmayı tamamlamış ve bu kitaplarını dünyadaki 150.000 epilepsi hastası ve ailesine dağıtmıştır.

Prof. Dr. Schachter bugüne kadar epilepsi ve nöbetlerin sinirbilimsel açıklanması konularında dokuz kitap yazmıştır. ‘Epilepsi ve Davranış’ adlı tıp dergisinin kurucusu ve başyazarıdır.

4 Aralık 2006 tarihinde, Amerikalı gazeteci-yazar Terri Gruca, Prof. Dr. Schachter ile bir söyleşi yaptı. Bu söyleşide; Beethoven, Truman Capote, Vincent Van Gogh ve ‘Alice Harikalar Ülkesinde’nin yazarı Lewis Carroll’un epilepsi hastaları olduğunu anımsatan Terri Gruca, Prof. Dr. Schachter’e şu soruyu sordu:

“Lewis Carroll ve diğer ünlüler olağanüstü yeteneklere sahiptiler. Ancak onların ortak bir yanı vardı, hepsi de epilepsi hastasıydı. Bu durum şu soruyu akıllara getiriyor: Onlar epilepsiye rağmen mi, yoksa epilepsinin sonucu olarak mı birer dahiydiler?”

Prof. Dr. Schachter bu çok önemli soruyu şöyle yanıtlar:⁷⁵

“Epilepsiye yakalanan bir kişi daha yaratıcı olur mu olmaz mı, gerçekten bilmiyorum. Ama şunu iyi biliyorum ki, bir epilepsi hastasının yaşadığı bir dizi deneyim, eğer epilepsiye yakalanmasaydı başından geçecek türden şeyler değildir.”

Prof. Dr. Schachter, epilepsi hastalarının ürettiği sanat eserlerini biriktirdiğini söyleyip şu yorumda bulunuyor:

“Bu sanat eserlerini seyretmek, insana gerçekten çok derin bir deneyim kazandırmaktadır.”

75 Teri gruca, “Is There a Link Between Epilepsy and Artistry?”, WCCO, 04.12.2006

‘Epilepsinin Davranışlara Yansıması’

Prof. Dr. Schachter’in yazdığı ‘Epilepsinin Davranışlara Yansıması’ adlı kitabında başlıca şu bölümler bulunmaktadır:

Epilepsi ve davranışların mekanizması.

Epilepsi hastalarında görülen sinirsel ve ruhsal davranış bozuklukları.

Epilepsi tedavi ve ameliyatının davranışlara etkileri.

Davranışı etkileyen epilepsi ile türlü bozukluklar arasındaki ilişki.

Çocuklarda ve yetişkinlerde epilepsi.

Epilepsinin Bitkisel Tedavisi

Eylül 2004’de Prof. Dr. Schachter, ‘Epilepsi Tedavisi Projesi’ kapsamında bir araştırma bursu kazandı. Projenin konusu, yeni antiepilepsi ilaçlarının potansiyel kaynağı olarak Doğu Asya baharatlarının araştırılmasıydı.

Editör Jenna Martin’le yaptığı bir söyleşide Prof. Dr. Schachter, araştırmanın asıl amacını şöyle anlatıyordu:⁷⁶

“Araştırmamızın ana hedefi, yüzyıllardır Doğu Asya’da epilepsi tedavisinde geleneksel olarak kullanılmakta olan baharatların ve baharat birleşiklerinin bilimsel olarak incelenmesidir. Bu araştırmalar, bilimsel laboratuvarlarda hayvanlar üzerinde yapılacaktır. En son nokta, epilepsi hastaları üzerinde denenebilecek yeni maddeler bulmaktır.”

Kasım 2004’de Amerikan Kızıl Haç’ın Boston’da düzenlediği ‘Epilepsinin Farkında Olma Ayı’ etkinliğinde konuşan Prof. Dr. Steven C. Scachter şunları söylemiştir:⁷⁷

76 Jenna Martin, “Asian Herbs: An Interview with Dr. Steven C. Schchter”, 20.09.2004

77 Alexis Mark, “Doctor urges epilepsy awareness”, The Heights, 11.11.2004

“Epilepsi srekliplik gösteren bir sinirsel bozukluk olup, kendisini tekrar eden nöbetlerle -iki ya da daha fazla- gösterir. Toplam nüfusun yaklaşık yüzde 10’u hayatlarının bir döneminde, bir nöbet geçirecekler ve bunların da yüzde 10’unda nöbetler tekrar edecektir.

Bir kişiye epilepsi teşhisi koymak güç olabilir. Bebeklik ve erken çocukluk çağında görülen epilepsiye; doğum sırasında yaralanma, doğuştan var olan metabolizma bozuklukları ya da doğuşta var olan anormallikler neden olabilir. Çocuklarda ve yetişkinlerdeki epilepsi ise ya genetik nedenlerden ya da menenjit ve beyin iltihaplanması gibi merkezi sinir sistemi iltihaplanmalarından kaynaklanabilir. Epilepsi beynin farklı bölgelerini etkileyebilir, örneğin hafıza, dikkat, konuşma ve anlama. Epilepsi bir kişinin mutluluğunu derinden etkileyebilir, korku, panik ve bunalım yaratabilir.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

EPİLEPSİ İLE BAĞLANTILI OLDUĞU SÖYLENEN OLGULAR

Epilepsi ve Şizofreni

Şizofreni, uzun süreli bir zihin bozukluğu olarak tanımlanmaktadır.

Şizofrenik hastanın düşünce, duygu ve davranışları arasındaki bağ kopmuştur. Bu nedenle hasta, yersiz duygu ve davranışlar sergiler, gerçeklerden kopuk bir fantazi ve hayal dünyasında yaşar.

Tıp dünyasının uzman hekim ve araştırmacıları, epilepsi ile şizofreni arasında bir bağ bulunup bulunmadığını araştırmışlardır. NewYork Devlet Psikiyatri Enstitüsü ve Hastanesi hekimlerinden Dr. Paul H. Hoch, bu konuda yapmış olduğu araştırmaların sonucunu şöyle açıklamıştır:⁷⁸

“Bugüne kadar elde ettiğimiz klinik bulgular ve genetik ve EEG kanıtları; epilepsi ile şizofreni arasında bir bağ bulunduğu sonucunu çıkarmaya izin vermemektedir.”

Avustralya’nın Sidney kentinde, Prens Henri Hastanesi ve Ruhbilim Okulunda yapılan araştırmaların sonucu ise, bir makale halinde şöyle duyurulmuştur:⁷⁹

“Epilepsiyle şizofreniye benzer akıl ve ruh hastalıkları arasında bir bağ kurabilecek çok türlü mekanizmalar bulunmaktadır. Yapıl beyin anormallikleri hem epilepside hem de çok sayıda

78 Dr. Paul H. Hoch, “Clinical and Biological Interrelations Between Schizophrenia and Epilepsy”, The American journal of Psychiatry, January 1943.

79 P. Sachdev, “Schizophrenia-like psychosis and epilepsy: The status of the association”, Am J. Psychiatry, Mart 1998

akıl ve ruh hastalığında görülebilir. Sara nöbetlerinin, akıl ve ruh hastalıklarının tanınma biçimini değiştirdiği, bunun tam tersinin de olabileceği söylenebilir.

Epilepsi ve genel ruh ve akıl hastalıklarının klinik göstergeleri, bu iki türün birbirlerine yakınlıklarını da karşıtlıklarını da sergileyebilir.”

Danimarka’da, 1950-1987 yılları arasındaki 37 yılı kapsayan dönemde doğmuş, 15 yaşından büyük 2 milyon 270 bin kişi üzerinde çok ayrıntılı bir araştırma yapılmıştır. Araştırmacılar bu kişilerin sağlık durumlarını 2002 yılına kadar, ya kişiler ölünceye ya da şizofreni benzeri ruh ve akıl hastalıklarına yakalanıncaya kadar izlemiştir.

Bu araştırmanın sonucu, şizofreni ile epilepsinin aynı genetik bağı paylaşıyor olabileceğini düşündürmüştür.

Bu araştırmaya göre, epilepsi hastalarının şizofreniye de yakalanma ihtimali, genel nüfusunkinden 2,5 kat daha fazladır.⁸⁰

Bu oranın abartılacak bir oran olmadığını vurgulayan sinir hastalıkları uzmanı Dr. Charles Raison şöyle demektedir:

“Epilepsi hastalarının çoğunluğu, belki de şizofreniye yakalanma tehlikesiyle hiç karşılaşmayacaktır.”

Genel nüfusa göre epilepsi hastalarının şizofreniye yakalanma ihtimallerinin daha yüksek çıkmış olmasının, epilepsi hastalarının sonunda delireceği anlamına gelmediğini söyleyen uzman hekim Dr. Charles Raison, açıklamalarını şöyle sürdürüyor:

“Epilepsi hastalarının şizofreniye yakalanma ihtimali çok azdır, genelde yaklaşık yüzde birdir. Danimarka’da yapılan araştırmada bu ihtimal oranı sanki çok yüksek çıkmış gibi gözükse de, yine de yüzde 2-3’ü geçmemektedir.”

80 Miranda Hitti, “Study Links Epilepsy and Schizophrenia Risk. But an Expert Calls the Risk Fairly Low”, Epilepsy health Centre, 16.06.2005

Danimarka’da yapılan çok kapsamlı araştırmadaki epilepsi hastası deneklerin sadece 1.000’de 8’i şizofreni teşhisiyle hastaneye yatırılmış, yüzde 1,5’üğünde ise şizofreniye benzer akıl ve ruh hastalığı saptanmıştır.

Epilepsi ve Histeri

Geçmişte ‘histeri’ teşhisi sadece kadınlara konulmuştur. Günümüzün modern tıp dünyasında, artık böyle bir teşhis konulmamakta, histeri diye bir hastalığın varlığı kabul edilmemektedir.

Histeri teşhisi, Batı Avrupa’da Viktorya döneminde (1877-1901) çok popülerdi. Bayılan, sinirlilik gösteren, uykusuzluk çeken, karın bölgesinde ağırlık hisseden, kaslarında kasılmalar olan, nefes darlığı çeken, yemeye, içmeye ve cinsel ilişkiye iştahı kesilen hemen her kadına, histeri teşhisi konulmaktaydı.⁸¹ Histeri teşhisi konulan bazı kadınların cinsel organını doktorlar elle ovalayıp gevşetiyor, onları bedensel boşalmaya (orgazm) ulaştırarak tedavi etmiş oluyorlardı.⁸²

Histerinin Tarihçesi

Histerinin geçmişi, antikçağlara kadar gitmektedir. Histeri kaydı tarihte ilk kez, M.Ö.1990’da yazılmış Mısır papirüslerinde görülmüştür. O dönemin Mısırlı hekimleri, rahimin yukarıya doğru hareketlenmesinin diyaframa baskı yaptığını, bunun da kadında çılgınca fiziksel ve zihinsel belirtiler ortaya çıkmasına neden olduğunu anlatmışlardır.

Antikçağın Yunanlı bilgesi Plato (M.Ö.429-347), histeriyi şöyle tanımlamıştır:

81 Rachel Maines, “The Technology of Orgasm: Hysteria, the Vibrator, and Women’s sexual Satisfaction”, Baltimore, The Johns Hopkins University Pres, 1999

82 A.g.e

“Kadınların içinde çocuk doğurma arzusuyla yanıp tutuşan bir hayvan vardır. Kadın meyvalarını veremeyince bu hayvan doyumsuzlaşır ve öfkelenir, vücudun her yönünde dolaşmaya başlar ve birçok hastalığa neden olur.”

Antikçağın ünlü Yunan hekimi Hipokrat (M.Ö. 460-377), kadının üreme organlarının nasıl hareketlendiğini, aşağı yukarı kayıp sarsıldığını ve tüm bunların baş dönmesine, duyuların bozulmasına neden olduğunu anlatmaktadır.

Antikçağın bir diğer ünlü Yunanlı hekimi Galen (M.S.129-216), histerinin bir hastalık olduğunu, özellikle ihtiraslı kadınlarda cinsel doyumsuzluğun bir sonucu olarak ortaya çıktığını söylemiştir. Galen’e göre histeri, daha çok bakirelerde, rahibelerde, dullarda ve zaman zaman da evli kadınlarda görülmektedir.

Ortaçağda ve Rönesans devrinde, histeri tedavisinin reçetesi şuydu:

Eğer kadın evliyse daha fazla cinsel ilişki, bekârsa evlilik, ya da en son çare olarak, bir ebenin vajinayı elle ovup gevşetmesi.⁸³

Hıristiyanlığın ortaya çıkması ve yayılmasıyla, histerinin tanımı da değişti. Histeri, şeytanın bir kadının bedenine girmiş olmasıyla açıklanıyordu.

Thomas Willis’e göre (1621-1675), beyinden çıkan hayvan ruhu fazlalığı, sinirler tarafından taşınmakta, kan dolaşımına karışmakta ve tüm vücudu dolaşmaktaydı.⁸⁴

Robert Whytt (1714-1766), ilk kez ‘omurilik şoku’ kavramını tanımlıyor ve histerinin, sinir liflerinin zayıflamasından ya da olumsuz etkilenmesinden kaynaklandığını yazıyordu.

Prof. Dr. Jean-Martin Charcot (1825-1893) histerinin, merkezi sinir sisteminde oluşan bir bozukluğun sonucu olarak ortaya çıktığını düşünüyordu.

83 A.g.e

84 L. S. Illis, “Hysteria”, Editorial, Spinal Cord, 2002

1859’da bir İngiliz hekim, tüm kadınların dörtte birinin histeri hastalığına yakalanmış olduğunu yazıyor, bir diğer İngiliz hekim de histerinin göstergelerini içeren 75 sayfalık bir katalog hazırlıyor ve henüz listenin tamamlanmadığını bildiriyordu.⁸⁵

‘Orgazmın Teknolojisi: Histeri, Vibratör ve Kadınların Cinsel Doyumu’ adlı kitabın yazarı Rachael P. Maines, histeri tedavisinde vibratör kullanımı konusunu işlemiştir.

Maines’e göre, histerinin tedavisinde vibratör kullanımı doktorlar için kazançlı bir yöntem olmuştur. Çünkü hastanın ölme ihtimali olmadığı gibi, hasta sürekli tedavi bağımlısıdır. Tek sorun, doktorların pek de hoşlanmadığı, vajinanın elle ovulup gevşetilmesinin sıkıcılığı ve verdiği yorgunluktu. Bir doktorun bu yöntemle hastasını orgazma (bedensel boşalma) ulaştırması bazen saatlerce sürebiliyordu. Bu görevin ebelere devri ise, doktorun iş kaybına neden olmaktaydı.

Çözüm, ovalama (masaj) araçlarının bulunmasındaydı. Bu tür araçlar 19. yüzyılın başında İngiltere’nin Bath kentinde kullanılmaya başlandı. Bu araçlar hem ebelere olan ihtiyacı ortadan kaldırdı, hem de doktorların tedavi kapasitelerini artırdı.

İlk kullanılan vibratörler, mekanik olarak kurulan türlerdi. İlk elektromekanik vibratör, 1873 yılında Fransa’da bir akıl hastanesinde histeri tedavisinde kullanıldı.

20. yüzyılın başında elektriğin evlere ulaşmasıyla, elektrikli vibratör de tüketici pazarında yerini buldu. Aslında, elektrikli ev aletleri arasında vibratör, elektrikli süpürgeye yıllar önce ve elektrikli ütüden 10 yıl önce evlere girmişti.

20. yüzyılda, kadın hastalara konulan histeri teşhisinde büyük düşüşler yaşanmaya başladı.

Günümüzde histeri, bir hastalık olarak kabul edilmemektedir.

⁸⁵ Laura Briggs, “The Race of Hysteria: Overcivilization and the Savage Woman in Late Nineteenth Century Obstetrics and Gynecology”. *American Quarterly*, 52, 2000, sf. 246-273

Tarihte, bugüne kadar, epilepsi ile histeri arasında herhangi bir bağ kuran bir bilim adamı, bir araştırmacı ya da bir hekim çıkmamıştır.

Histeri ile epilepsi arasında hiçbir tıbbi benzerlik, hiçbir beraberlik ve hiçbir organik bağ bulunmamaktadır.

Epilepsi ve Orgazm

Orgazm, yabancı bir sözcük olup Türkçe karşılığı şudur:⁸⁶

Cinsel uyarım ve zevkin en yüksek noktası.

Orgazm; beyinsel, duygusal, bedensel, iç organsal ve sinirsel işlevlerin bütünleşmesiyle ortaya çıkan, kısa süreli ve dayanılmaz bir olaydır. İnsanların yaşadığı orgazm, bilim adamlarının araştırma konularından biri olmuştur.

Sigmund Freud'un ilk ve en parlak öğrencilerinden olan ruhbilimci Dr. Wilhelm Reich, orgazmı bedensel boşalma ya da cinsel uyarılmanın tepe noktası olarak tanımlamış ve bedensel boşalmanın (orgazm) dört zamanlı olduğunu söylemiştir: Fiziksel gerilim, elektrik yüküyle dolma, elektrik yükünün boşaltılması ve fiziksel gevşeme.⁸⁷

Yeni teknolojiler, örneğin MRI (Manyetik Resonans İmaj) ve PET (Positron Emisyon Tomografi) orgazm araştırmalarında kullanılmıştır.

İlaçlar ve Orgazm

Bazı ruhsal hastalıkların tedavisinde kullanılan ilaçların, örneğin bunalım önleyicilerin (antidepresan) orgazma engel oldukları yan etki olarak ortaya çıkmıştır. Buna karşılık, Dopamine'nin de insanlarda orgazmı uyardığı anlaşılmıştır.

86 Ali Püsküllüoğlu, Arkadaş Türkçe Sözlük

87 Wilhelm Reich, "Bedensel Boşalmanın İşlevi", Çeviren: Bertan Onaran, Payel Yayın Evi, 3. Basım, Nisan 1994

Cinsel İlişkisiz Orgazmlar

Cinsel ilişki olmadan da orgazm olunabilir mi?

Kulağa ters gelse de, bu tür orgazmlar olmaktadır.

Dölyolunun (vajina), klitorisin (dilek), rahmin, anüsün, rektumun (kalınbağırsağın son kısmı), prostat bezinin ve penisin uyarılmasıyla orgazm yaşandığı kanıtlanmıştır.⁸⁸

Cinsel ilişki olmadan yaşanan orgazm türlerine biraz yakından bakalım:

ABD’de New Jersey Devlet Üniversitesinde Dr. Barry Komisaruk, bazı erkeklerde, **rektumun ve prostat bezinin uyarılmasından** zevk duyduklarını, **orgazm olduklarını** göstermiştir.

2002 yılında iki araştırmacı, Dr. Van der Schoot ve Dr. Ypma, bir erkeğin **dışkısını yaparken orgazma benzer haz duyduğunu** belgelemiştir.

Bazı kadınlar doğum sırasında, **bebek dölyolundan (vajina) çıkarken orgazm olduklarını, orgazm yaşarken bağırsaklarını boşaltmak** duygusunu şiddetle hissettiklerini söylemişlerdir.

Omurilik kazası geçiren erkek ve kadınlar, yaralanmış yere yakın bölgedeki derinin aşırı duyarlı hale geldiğini söylemişlerdir. Derinin bu kısmı istenmeyerek uyarıldığında, örneğin giysinin bu bölgeye sürtünmesinden rahatsızlık duyduklarını açıklamışlardır. Ancak derinin bu bölgesi, ‘doğru’ biçimde ve ‘doğru kişi’ tarafından uyarıldığında **orgazm benzeri duygular** yaratmış olduğunu söylemişlerdir.

Omuriliği yaralanmış bir kadının, aşırı duyarlı derisinin, boyun ve omuzlar bölgesinde olduğu araştırmacıların laboratuvar testlerinde ortaya çıkmıştır. Kadının bu aşırı duyarlı bölgeleri bir vibratörle uyarıldığında, kadın **orgazm olduğunu** bildirmiştir. Bu konumda kadının, tıpkı cinsel ilişki sırasında sağlıklı bir ka-

⁸⁸ Dr. Barry R. Komisaruk, Dr. Carlos Bayer and Dr. Beverly Whipple, “Orgasm”, Volume 21, Part 2, Şubat 2008

dının yaşadığı türden bir orgazm yaşadığı, kan basıncı ve kalp atışlarının normalin iki katına çıktığı saptanmıştır.

Dudakların, ellerin, dizlerin ve anüsün uyarılmasıyla orgazma ulaşıldığını anlatan bilimsel makaleler yayınlanmıştır.⁸⁹

Beynin ön loblarının ve omuriliğin elektrik akımı ya da kimyasal maddelerle uyarılması da orgazm yaratabilmektedir.

Düşünce yoluyla da bazı kadınlar orgazma ulaşabilmektedir. Bu tür orgazmda kalp atışlarındaki artışın, kan basıncındaki yükselişin, gözbeklerindeki büyümenin, tıpkı vajinanın uyarılması sonucu ortaya çıkan orgazmı aynı olduğu gözlemlenmiştir.

Epilepsi Nöbetinde Orgazm

Epilepsi nöbetleri bazı eylemlerce tetiklenen kadın ve erkek saralılar da orgazm yaşadıklarını bildirmişlerdir.⁹⁰ Örneğin, 41 yaşında saralı bir kadının, sadece dişini fırçalarken nöbet geçirdiği gözlemlenmiştir. Bu nöbetlerde kadının cinsel olarak uyarıldığı ve **orgazm olduğu görülmüştür**. Orgazmlı nöbetler sonunda kadının bir süre bilinç kaybı yaşadığı saptanmıştır. Nöbetler sırasında çekilen EEG'lerde kadının dişlerini fırçaladıktan 38 saniye ve ondan 14 saniye sonra üstüste iki nöbet geçirmiş olduğu anlaşılmıştır. Nöbetten sonra çekilen SPECT ve MRI da bu bulguları doğrulamıştır. Bu tür epileptik orgazmlar bazılarınca hoş karşılanmamışsa da,⁹¹ bazıları bundan zevk aldıklarını ifade etmişlerdir. Öyle ki, bir kadın, bu nedenle, epilepsi nöbetlerine karşı ilaç almayı reddetmiştir.⁹²

89 Dr. Barry R. Komisaruk, Dr. Carlos Bayer and Dr. Beverly Whipple, "Orgasm", Volume 21, Part 2, Şubat 2008

90 Y. C. Chang, T. K. Lin, "Tooth-brushing epilepsy with ictal orgasm", 2004, sf. 179-182

91 P. J. Reading & R. G. Will, "Unwelcome orgasm", Lancet, 1997

92 B. Whipple, G. Ogden & B. R. Komisaruk, "Physiological correlates of imagery induced orgasm in women", 1992

Yukarıda anlatılan, epilepsi nöbeti sırasında yaşanan orgazmlar, çok ender görülen ve olağanüstü olarak nitelendirilen klinik vakalardır. Bunu, konunun uzmanı Dr. G. J. Luef şöyle açıklıyor:⁹³

“Sexual seizure manifestations are also rare clinical phenomena during or after complex partial seizures that have received attention in the recent literature.”

Türkçesi:

“Kısmi karmaşık nöbetler sırasında ya da sonrasında yaşanan cinsel nöbet durumu, çok ender görülen olağanüstü klinik vaka olup son zamanlarda tıp literatüründe dikkati çekmektedir.”

Orgazm: Küçük Ölüm

Bazı kişilerin orgazm sırasında birkaç saniye, hatta birkaç dakika bilinçsiz kaldıkları gözlenmiş ve bu konuda çok sayıda bilimsel makale yayınlanmıştır.⁹⁴

Bu olağanüstü durum, “küçük ölüm” ve ‘tatlı ölüm’ diye tanımlanmıştır. Bu durumun nasıl ortaya çıktığı bilinmemektedir. Bazı araştırmacılar bunu nefes nefese kalmaya, beyne yeteri derecede kan gitmemesi sonucu düzensiz kalp atışlarına ve/ya da düşük kan basıncına bağlamaktadırlar.⁹⁵ Bazı araştırmacılar ise bunun, aortun büzüşmesinden kaynaklandığını söylemişlerdir.⁹⁶

93 Dr. G. J. Luef, “Epilepsy and Sexuality”, Department of Neurology, Medical University Innsbruck, Austria, 03.01.2008

94 Prof. Dr. Alfred Kinsey, W. Pomeroy, C. Martin & P. Gebhard, “Sexual behaviour in the human female”, Philadelphia, 1953

95 S. Mann, Craig Millar, B. A. Gould, “Cotal blood pressure in hypertensives: cephalgia, syncope, and the effecets of beta-blockade”, British Heart JOurnal, 47, 1982, sf. 84-89

96 W. Needles, “Orgastic loss of consciousness: Its possible relationship to Freud’s theoretical nihilism”, International Journal of Psycho-Analysis, 54, 1973, sf. 315-322

İdrar ve Dışkı Çıkarma Kontrolü ve Epilepsi

İdrar çıkarmayı ve bağırsak boşaltmayı kendi denetimlerinde tutan sağlıklı insanlar, bunu çok doğal sanırlar, ta ki bu denetimlerinde bozukluklar ortaya çıkıncaya kadar.

Tahminlere göre dünyada 25 milyon yetişkin idrar ve dışkı çıkarmayı kontrol edememektedir.⁹⁷

İstem dışı idrar ve dışkı çıkaran bu kişiler temizliklerini koruyamamakta, günlük işlerini yapamamaktadırlar.

Bu rahatsızlıkların kadınlarda çok sık görülen nedeni doğum, erkeklerde ise prostat sorunudur.

Korkuya ve sıkıntıya neden olan bu rahatsızlıkların nedeni, psikolojik yani ruhsal değildir, kişisel yetersizlik de değildir.

İstem dışı idrar ve dışkı çıkarma, tıbbi bir belirti olup, başka bir sağlık sorununun göstergesi olabilir.

Yapılan bir araştırmaya göre, Kanada’da istem dışı idrar ve dışkı çıkarma rahatsızlığı yaşayan 1,5 milyon yetişkin bulunmaktadır.⁹⁸ 65 yaşın üstünde her 5 Kanadalıdan 1’inde bu rahatsızlık görülmektedir.

Huzurevlerindeki yaşlıların yarısından fazlasında bu rahatsızlık gözlenmektedir.

Doğum yapmış kadınlar, prostatlı erkekler, ciddi yaralanmayla sonuçlanmış kaza geçirenler ve yaşlılar dışında, istemsiz idrar ve dışkı çıkarma rahatsızlığı en çok, şiddetli bunalımlarda ve uzun süren hareketsizliklerde ortaya çıkmaktadır.

Bu rahatsızlıkla ilgili şu gerçekleri bilmek yararlıdır:

Her yaşlı otomatik olarak bu rahatsızlığa yakalanmaz.

Bu rahatsızlık tedavi edilebilir.

97 “Incontinence Special health Report”, Harvard Medical School, 18.05.2008

98 “Incontinence: Silent No More”, Seniors Info Exchange, Fall 1999, Vol. 8, No. 1, Health Canada

Bu rahatsızlık, bir hastalık değildir. Başka sorunların bir göstergesidir. Örneğin, kasıklardaki kasların zayıflaması, bir sinirsel hastalık, yaralanma, kabız ve aşırı susuzluk.

İstemsiz idrar ve dışkı çıkarma, herhangi bir ameliyatın ya da bir ilaç tedavisinin bir yan etkisi de olabilir.

Felç, Parkinson hastalığı, beyin tümörleri, konuşma ve ellerle kolları kullanma yeteneğini kaybetmiş olma (multiple sclerosis) ve omurilik yaralanması, istemsiz idrar ve dışkı çıkarmaya neden olur.

Tonik-Klonik ya da Grand Mal diye adlandırılan şiddetli sara nöbetlerinde, hastanın vücudu sertleşir ya da çırpınmalar başlar. Eğer hasta çocuksa çığlık atar, bilinç tamamiyle kaybolur ve vücuttaki çırpınmalar yoğunlaşır. İşte böyle bir nöbet geçiren saralı, idrar ve dışkı çıkarma kontrolünü kaybedebilir. (Bladder and bowl control may be lost). Nöbet genellikle bir-iki dakika sürer.⁹⁹ Nöbet sonrası bilincine yeniden kavuşan saralı şaşkın, yorgun ya da öfkeli.

Epilepsi ve Cezai Ehliyet

23 Mayıs 2008 Cuma günü, Ulusal Kanal Televizyonunda, Mehmet Ali Güler'in sunduğu 'Ufuk Ötesi' programına konuk olan Prof. Dr. Yalçın Küçük, şöyle diyordu:

“Sara hastası sizi öldürürse ceza almaz!”

Prof. Dr. Yalçın Küçük, doğru söylemiyordu.

Epilepsi hastaları cezai ehliyetine sahiptir.

Bu gerçeği sergilemek amacıyla, Britanya'da yaşanmış iki olayı ayrıntılarıyla sunuyorum.

99 “Generalized tonic clonic”, Epilepsy Foundation.

Seri Katil Peter Manuel

1927 doğumlu İskoçyalı Peter Manuel, 10 yaşındayken hırsızlığa başladı. 11 yaşındayken bir dükkanı soyarken yakalandı. Daha sonra hırsızlık amacıyla evlere dadandı.

Peter, geceleri evlerine yakın kırlara gidiyor, koyunları, atları ve inekleri bıçaklıyordu. Ama aynı zamanda, Rusty adlı kendi köpeğini çok seviyordu.

14 yaşına geldiğinde kızlara merak sardı. Kırlarda, ıssız yollardan geçen genç kızları yakalıyor, çalıların arkasına çekip yere yatırıyor, donlarını çıkarıyor, ama cinsel saldırıda bulunmuyordu.

Peter, 15 yaşındayken, okulda bir kadın öğretmenini yumrukla yere indirip donunu aşağı sıyırdı. Cinsel saldırı girişiminde bulunmadı.

Peter Manuel, bir gün bir genç kadının evine girdi, yere yatırıp donunu çıkardı, cinsel saldırıda bulunmadı ama kadının kafasını bir çekiçle ezdi.

Polisten kaçıyorken başka kadınlara da aynı muameleyi yaptı, bunların arasında hamile bir kadın da vardı.

Peter yakalandı, dokuz yıl hapis yattı.

Peter Manuel, 1959'da bir eve girdi, evdeki engelli bir kadını, onun kızkardeşini ve 16 yaşındaki kızını kısa mesafeden tabancayla vurarak öldürdü. 16 yaşındaki kızın donu aşağı indirilmiş, ama cinsel saldırıya uğramamıştı.

Bir barı soyarken yakalanan Peter, tekrar hapse atıldı, 18 ay yattı.

Peter Manuel, 6 Ocak 1958'de bir eve girdi. Evdeki karıkocayı ve 11 yaşındaki oğullarını tabancayla vurarak öldürdü. Öldürülen kadının donu çıkarılmış, ama cinsel saldırıya uğramamıştı. Katil evde karnını doyurmuş, evin kedisine de yemek vermişti.

Scotland Polisi, Peter'in peşindeydi.

13 Ocak 1958'de, üzerinde çalıntı parayla yakalanıp tutuklandı. Peter Manuel, sekiz cinayetle suçlandı.

Mayıs 1958’de mahkemesi başladığında, avukatlarını kovdu, kendi savunmasını kendi yaptı. Mahkemenin yargıcı daha sonraları, Peter Manuel için, ‘müthiş yetenekliydi’ diyecekti. Mahkeme sonunda jüri, Peter Manuel’i suçlu buldu. Cezası idamdı.

Dünya tarihinde ‘seri katil’ deyimi ilk kez, Peter Manuel için kullanıldı.

11 Temmuz 1958’de asıldı.¹⁰⁰

50 Yıl Sonra Peter Manuel Davası

Asılmasından 50 yıl sonra, Peter Manuel yeniden İngiltere’nin gündemine girdi.

30 Nisan 2008 günü, BBC haberlerinde, Abeerden Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğretim üyesi Dr. Richard Goldberg şunları söylüyordu:

“İskoçya tarihinin en azılı seri katili Peter Manuel’in asılmasını sağlamak için, hayati önem taşıyan bir bilgi mahkemeden saklanmış olabilir.”

Peter Manuel’in akıl sağlığının mahkemeden gizlenmiş olabileceğini söyleyerek tartışma başlatan Dr. Richard Goldberg, hükümetin arşivlerini kamuya açmasını talep etti.¹⁰¹

50 yıl önce bile olsa, bir kanıtın mahkemeden saklanmış olduğunu söylemek ciddi bir iddiaydı.

BBC’ye konuşan hukuk uzmanı Dr. Richard Goldberg, iddiasını şöyle sürdürüyordu:

“Eğer mahkemede Peter Manuel’in sağlık sorunları tüm boyutlarıyla anlatılmış olsaydı, suça eğilimli davranışlarına neden olan epilepsi hastalığına yakalanmış olduğu söylenseydi, Peter Manuel belki de darağacını boylamaktan kurtulabilirdi.”

100 Reg McKey, “Crimes that rocked Scotland”, The Daily Record, 19.10.2007

101 James Chalmers, “Peter Manuel, 50 years on”, Criminal Letters, 30.04.2008

Sıcak bir tartışmayı başlatan iddiasını Dr. Richard Goldberg daha da genişletiyor ve şöyle diyordu:

“Sanırım, Peter Manuel’in bir psikopat olduğunu gösterir elde yeteri kadar kanıt vardı. Ölüm cezasının başka bir cezaya çevrilmesi ya da ertelenmesi tartışılmıştı. Benim görüşüme göre, bu kanıta gerekli önem verilmemiştir. Diğer bir gerçek de, Peter Manuel’in, merkezi beynin şakak altındaki lobu olan epilepsi hastası olmasıydı.”

Dr. Richard Goldberg’in bu açıklamaları büyük yankı yarattı ve sert tepkilerle karşılaştı.

Tepki gösterenlerin görüşleri özetle şöyleydi.

Dr. Richard Goldberg bu iddialarda bulunuyordu ama, unutulmamalıydı ki, 1948’de çıkmış bir yasaya göre psikopati hastalığı, cezai ehliyetin azalmasına bir kanıt olarak kabul edilmiyordu. Dr. Goldberg’in öne sürdüğü, Peter Manuel’in bir epilepsi hastası olduğu iddiasını şimdi yorumlamak çok zordur. Kaldı ki, Peter Manuel’in yargılandığı dönemde, epilepsinin cezai ehliyeti azaltmış olduğu görüşü mahkemece kabul edilemezdi. Şurası da unutulmamalıdır ki, Peter Manuel mahkeme sürecinde, hem Savcının hem de Savunmanın belirlediği uzman hekimlerce muayene edilmişti.

Dr. Goldberg’in ileri sürdüğü, Peter Manuel’in epilepsisinin ‘üzeri örtülmüş’ iddiası doğru olabilir. Ama şöyle düşünmek çok daha doğru olacaktır: Mahkeme kararını etkilemeyeceği bildirildiği için Peter Manuel’in bir epilepsi hastası olduğu bilgisi öne çıkarılmamıştır.

BBC haberleri verirken, sanki mahkeme, Peter Manuel’in akıl sağlığı hakkında bilgi sahibi değildi izlenimini vermişti, işte bu doğru değildir. Mahkemenin yargıcu Lord Cameron, bu konuyu jüriyle tartışmıştır. Peter Manuel’in bir psikopat olduğu çok iyi bilinmekteydi. Ama asıl bilinmesi gereken gerçek şuydu; Büyük Britanya yasalarına göre katilin psikopat oluşu, savunmanın elinde bir koz oluşturmuyordu. Bu nedenle, 50 yıl sonra, Peter Manuel’in bir psikopat olduğuna dair önemli kanıtların bulunduğunu söylemek, yeni bir şey açıklama anlamına gelmemektedir.

Dr. Richard Goldberg, BBC’de yaptığı açıklamaların çok sıcak bir tartışma başlattığını görünce, bu kez BBC’ye şu açıklamayı göndermek zorunda kaldı:

“Psikopatik kişilik bozukluğu, yasalarca hâlâ, ‘cezai ehliyetin azalmış olduğu’ yönünde bir talebin gerekçesi olarak kabul edilmemektedir.”

‘Epilepsi Hastalarına Hakaret!’

Dr. Richard Goldberg’in yukarıdaki iddialarını değerlendiren iki kardeş, Prof. Dr. Ian Bone ve hukuk uzmanı Tim Bone, çok sert bir tepki göstererek birlikte şu mektubu yazdılar:¹⁰²

“Dr. Richard Goldberg, Peter Manuel’de görülen epilepsi türünün ‘suç işlemeye dönük davranışlara neden olabileceğini’ söylemekte ve onun aynı zamanda bir psikopat olduğunu açıklamaktadır.

Dr. Goldberg bu ifadesiyle, epilepsiyle yaşamak zorunda olan herkese kötü bir damga vurmaktadır.

Epilepsi, saklanmak zorunda kalmış olduğu gölgelerin arkasından henüz yavaş yavaş dışarıya çıkmaya başlamıştır. Hâlâ dünyanın bazı bölgelerinde, saralıların evlenmesine karşı sert yasalar bulunmaktadır.

Seri katil Peter Manuel’in yaptıklarına epilepsinin neden olabileceğini söylemek, epilepsi hastalarına hakarettir ve kışkırtıcıdır.

Bu mektubu yazanlardan biri (hukuk uzmanı Tim Bone), tüm yaşamı boyunca, beynin şakak altı lobundan kaynaklanan epilepsi türünün nöbetlerini yaşamış ve aynı durumda olanlara, kendi kendilerini yönetmede yardımcı olacak bilgiler sunmuş bir kişidir.

102 Tim Bone, Prof. Dr. Ian Bone, “Manuel theory insults those with epilepsy”, The Herald, 02.05.2008

Bu mektubun yazarlarından diğeri ise (Prof. Dr. Ian Bone), 30 yılını, epilepsi hastalarını tedavi ederek, onlara destek olarak geçirmiş bir sinirbilim adamıdır.

Bir hukukçu olarak Dr. Richard Goldberg, şimdiye kadar epilepsiyle ilgili her şeyi öğrenmiş olmalıydı. ‘Karmaşık kısmi nöbet’ ve Petit Mal da denilen ‘hafif sara nöbeti’ ne anlama gelmektedir bilmeli ve bu nöbetlerle ilgili davranış değişikliklerini anlamış olmalıydı.

Bu davranışlar yüzeysel olarak suç işlemeye yatkın gibi görünseler de, aslında nöbet sonrası yaşanan şaşkınlığın, kafa karışıklığının sonuçlarıdır. Örneğin, otobüste bilet almamak, bir dükkandan bir şey aldıktan sonra parasını ödemedten çıkıp gitmeye kalkışmak gibi.

Bütün bunlar hukuk literatüründe enine boyuna anlatılmış, tartışılmıştır.

Önceden tasarlanmış bir soygun ya da cinayette, epilepsi tek başına bir savunma gerekçesi olarak öne sürülemez.

Epilepsi hastaları cezai ehliyete sahiptir.

Ancak, herhangi bir suç, epilepsi nöbeti sonrası hemen yaşanan şaşkınlık ve kafa karışıklığı konumundayken işlenmişse, cezayı hafifletici bir neden olarak öne sürülebilir.

Epilepsi hastalarının psikopatlığa yakın olduğunu söylemek, hele bir de tutup, Peter Manuel davasında eğer bu konu dillendirilmiş olsaydı idam önlenebilirdi iddiasında bulunmak, saçmalamaktır!

Epilepsi, hatta hafıza kaybı bile cinayet davalarında cezayı hafifletici bir neden olarak kabul edilmemiştir. (Regina’ya karşı Podola Davası, 3 Tüm İngiltere hukuk Raporları 418, 432, 433/1959 ve Dusky’ye karşı ABD, 362 ABD, 402, 80 S. Ct. 788, 4 L. Ed. 2d. 824/1960).

Saralılar, diğer insanlar gibi normal kişilerdir.

Bilgisizlerin yorumları ayırım yaratmaktadır.”

Yalnız epilepsi değil; aşırı arzulu olma durumları¹⁰³, dizginlenemeyen kıskançlık duyguları¹⁰⁴ ve bunalım (depresyon)¹⁰⁵ da cezayı hafifletici nedenler olarak mahkemeye sunulabilmekte, kabul edilebilmektedir.

Bir kişinin suç işlerken sarhoş bulunması, cezai sorumluluğunu azaltıcı bir neden değildir, ama suç işleyenin alkolik olması ceza sorumluluğunu azaltan bir etken olarak kabul edilebilmektedir.¹⁰⁶

Epilepsi ve Azalmış Ceza Sorumluluğu

16 Ocak 2003 tarihinde, İngiliz Martin Brian Cogan, Norwich kentinde bir eve hırsızlık amacıyla girdi. Evdeki 83 yaşındaki dul kadına cinsel saldırıda bulunduktan sonra boğarak öldürdü. Kadının 89 poundunu çalarak kaçtı.

Cogan yakalandı, mahkemeye çıkarıldı. Duruşmanın ilk günü suçlu olduğunu kabul etti. Ancak avukatı, Cogan'ın epilepsi hastası olduğunu öne sürerek, müvekkilinin ceza sorumluluğunun azalmış olmasının dikkate alınmasını istedi.

Cogan'ın avukatı mahkemeye, Cogan'ın 1981 yılında geçirdiği çok ağır bir baş yaralanması sonucu epilepsiye yakalandığını, 'Grand Mal' nöbet geçirmiş olduğunu kanıtlayan belgeleri sundu. Ancak mahkemenin görevlendirdiği epilepsi uzmanı bir doktor, Cogan'ı muayene edip çeşitli testler uyguladıktan sonra, bilirkşi olarak değerlendirmesini mahkemeye şöyle bildirdi:

“Bir epilepsi hastasının nöbet geçirirken, Cogan'ın gerçekleştirmiş olduğu türden şiddet göstermesi çok uzak ihtimaldir. Hele bir de cinayetle beraber cinsel saldırının işlenmiş olması, olayı epilepsi ile ilişkilendirmeyi mümkün kılmamaktadır.”

Mahkeme, Cogan'ın bir epilepsi hastası olmasının ceza sorumluluğunu azaltmış olduğu talebini reddetti.

103 Statutes and Case Law, R. v. Byrne (1960), 3 All ER 1

104 Statutes and Case Law, R v. Vinagre (1979), 69 Cr App R 104

105 Statutes and Case Law, R v. Gittens (1984), QB 698

106 Statutes and Case Law, R v. Tandy (1981), 1WLR 350

Mahkeme, 2 Ekim 2003 günü Cogan'ı ömür boyu hapse mahkûm etti.

Yargıç, Cogan'ın ancak 18 yıl hapis yattıktan sonra erken salıverilme talebinin dikkate alınabileceğini de karara bağladı.¹⁰⁷

İngiliz yasalarına göre, epilepsi hastalarının ceza sorumluluğu vardır.

İngiliz yasalarına göre, bir suçlunun epilepsi hastası olması, ona doğrudan azaltılmış ceza olanağını tanımaz.

Türk Ceza Kanununda Ceza Sorumluluğunun Bulunmadığı Durumlar

Türk Ceza Kanununun (TCK) 46. Maddesine göre:

“Fiili işlediği zaman veya harekâtının serbestisini tamamen kaldıracak surette akıl hastalığına duçar olan kimseye ceza verilemez.”

Yasa çok açık: Akıl hastalarının ceza sorumluluğu yoktur.

Epilepsi, bir akıl hastalığı değildir.

Öyleyse, epilepsi hastalarının cezai ehliyeti, yani ceza sorumluluğu vardır.

Ağır zekâ gerilikleri ve bunama, akıl hastalıkları arasında sayılmaktadır.

Halk dilinde, akıl hastalarına, deli denilir.

Delilerin ceza sorumluluğu yoktur.

Epilepsi hastaları, deli değildir.

Bu nedenle, epilepsi hastaları bir suç işlerse, cezai ehliyetleri bulunmaktadır, yani ceza sorumlulukları vardır.

TCK'nın 47. Maddesinde, kimlerin 'azalmış ceza sorumlulugundan' yararlanacağı şöyle açıklanmıştır:

107 High Court Setting, “Minimum terms for mandatory life sentence under the Criminal Justice Act 2003”, Case No: 2004/823/MTS, InThe High Court of Justice Queen's Bench Division, Norwich Crown Court, 21.05.2007

“Fiili işlediği zaman şuurunun ve harekâtının serbestisini tamamen değil de ehemmiyetli derecede azaltan” ruhsal bozuklukları olanların ceza sorumluluğu azalmış sayılmaktadır.

TCK’nın 47. Maddesine giren bozukluklar şunlardır: Hafif derecede zekâ gerilikleri, kişilik bozuklukları, saplantı bozukluğu, panik atakları, hırsızlık dürtüsü ve epilepsi.

Bu yasaya göre, bir suç işleyen epilepsi hastasına, hastalığından dolayı ceza indirimi verilebilir.

Epilepsi ve Müzik

Bilim adamları müziğin, özellikle de Mozart’ın müziğinin epilepsi tedavisinde etkili olabileceğini söylemektedirler.¹⁰⁸ Mozart’ın ‘İki Piyano İçin Sonatı-K448’ adlı müziğinin epilepsi nöbetlerini azalttığı görülmüştür.

Müziğin tedavi yöntemi olarak uygulanmasının uluslararası araştırmasını değerlendiren Prof. Dr. John Jenkins, diğer müzisyenlerin yapıtlarının da ‘Mozart Etkisi’ni tetikleyebileceğini bildirdi ve bu bağlamda Mozart ve Bach’ın müziklerinin benzer yapıya sahip olduğunu vurguladı.

Fareler üzerinde yapılan deneylerde, Mozart’ın sonatını dinleyen farelerin bir labirentte yollarını, kendilerine çok az müzik dinletilmiş ya da hiç dinletilmemiş farelerden çok daha hızlı bulduklarını göstermiştir.

Yapılan bir araştırmada, bilinen ilaçlarla tedavi gören epilepsi hastalarına müzik dinletilmiş, hastaların yüzde 80’inde sara nöbeti sıklığının yüzde 75 azaldığı görülmüştür.

Londra Üniversitesinden Prof. Dr. John Jenkins, yapılan deneylerin verdiği sonuçların anlamlı ve değerli olduğunu söylemiş, özellikle de epilepsi hastaları üzerindeki olumlu etkileri cesaret verici bulmuştur.

Eldeki verilerin daha ileri araştırmalar yapmaları gerekliliğini ortaya çıkardığını belirten Prof. Dr. John Jenkins şöyle demiştir:

108 BBC News, “Mozart can cut epilepsy”, 02.04.2001

“Mozart’ın müziği, epilepsinin tedavisinde bir ümit ortaya koymuştur.”

Tarama yöntemiyle yapılan inceleme, insan beyninin geniş bir alanının müzik dinlerken devrede olduğunu göstermiştir.

Beynin sol tarafı ritim ve ses perdelerini algılamak, sağ tarafı da tınıyı ve melodiyi algılamaktadır.

Prof. Dr. John Jenkins, epilepsinin tedavisinde müziğin bir araç olarak kullanılabilmesi için, ‘Mozart Etkisi’ üzerinde daha çok araştırma yapılması gerekliliğini vurgulamıştır.

Peki, müziğin epilepsi üzerinde olumsuz etkisi görülmüş müdür? Epilepsi hastası Çinli şair Kung Tsu Çen, 1847’de, çok az görülen ve ‘müzikojenik epilepsi’ adı verilen bir olay yaşamıştır. Bu tür epilepside hasta, bir müzik sesi duyduğunda sara nöbeti geçirmektedir.

Çinli şairin sara nöbetini tetikleyen, bir sokak satıcısının bir akşam üzeri flüt çalması olmuştur.¹⁰⁹

Araştırmacılar, epilepsi nöbetini çeşitli müziklerin ve müzik aletlerinin tetikleyebileceğini söylemektedir.

Kanadalı Stacey Gale, müziğin epilepsi üzerinde olumsuz etkisini gösteren çok ender bir olay yaşadı.

Sara hastası Stacey Gale, Jameykali hip-hop müzikçisi Paul’ü dinlerken bir gariplik hissetmeye başlar. Bir gün arkadaşlarıyla beraber bahçede çevirme et yerken Paul’ün müziği çalmaya başlar ve Stacey Gale sara nöbeti geçirir.¹¹⁰

Gale, Long Island’daki Yahudi Tıp Merkezine gider, durumunu anlatır. Doktorların önünde, Paul’ün ‘Temperature’ parçası çalınır ve Gale üst üste üç nöbet geçirir. Hastanenin uzman hekimleri o güne kadar böyle sadece beş vakanın bilindiğini söylerler. Müziğin, özellikle ‘Mozart Etkisi’nin birçok epilepsi hastası üzerinde olumlu etki yaratmış olduğu göz önünde tutulursa, belki de milyonda bir rastlanan olumsuz etkisi bir yana bırakılabilir.

109 Duanne Shinn, “Does Music Impact Epilepsy-For Bad or Good?”, Ezine Articles

110 CBS News, “A Musical Link To Epilepsy”, 18.01.2008

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DÜNYA EDEBİYATINDA EPİLEPSİ

Dünya Edebiyatında Epilepsi Konusu

Acı çekmenin tanımı ve türleri, dünya edebiyatının hemen her döneminde önemli bir konu olarak alınıp işlenmiştir.

Nazi toplama kamplarında üç yıl yaşamak zorunda kalmış, 20. yüzyılın ünlü ruhbilimcisi (psikiyatr) ve ruhçözümçüsü (psikoanalist), Avusturyalı sinir hastalıkları uzmanı Prof. Dr. Victor Emil Frakl (1905-1997), acı çekmenin de bir getirisi olduğunu söylüyor ve bunu şöyle özetliyor:

“Acı çekme, insanları açık görüşlü yapar ve dünyayı saydamlaştırır.”

Kim bilir, belki de onun bu yorumu birçok şair ve yazarın ‘acı çekme’ kavramını yapıtlarında işlemede özendirici olmuştur.

Epilepsi konusu, dünya edebiyatında şaşırtıcı bir sıklıkta kullanılmıştır. Epilepsi konusunu işleyen edebiyatçıların amacı, hiçbir zaman bu hastalığın tıbbi tanımını ve tarihçesini ortaya koymak olmamıştır. Edebiyatçılar yapıtlarında, epilepsi konusunu sanatsal gerekçelerle kullanmışlardır. Bu nedenle de, epilepsi nöbetlerinin ayrıntılarını her zaman vermek ihtiyacını duymamışlardır.

Epilepsi konusunu romanlarında, hikâyelerinde ya da şiirlerinde işleyen yazarların tümü, epilepsi hastası değildir.

Aşağıda biraz ayrıntılı olarak göreceğiz, bazı yazarların kendileri de epilepsi hastasıdır, yapıtlarındaki saralı karakterleri anlatırken kendi özel deneyimlerinden yararlanmışlardır.

Bazı yazarlar, saralıları yakından gözlemleyerek elde ettikleri bilgileri kullanmışlardır. Bazı yazarlar da, başkalarından işittiklerini kullanarak epilepsili karakterler yaratmışlardır. Bazı yazarların ise, epilepsi konusundaki bilgilerinin kaynağı bilinmemiştir. Şimdi, yapıtlarında epilepsiyi kullanmış ünlü yazarları kısaca tanıyalım.

William Shakespeare (1564-1616)

Ünlü İngiliz şair ve oyun yazarı Shakespeare, epilepsiye ‘düşme hastalığı’ demiş ve bunun en iyi tanımını Julius Sezar adlı oyununda yapmıştır.¹¹¹

İşte bu oyundan kısa bir diyalog:

CASCA- Pazaryerinde yere düştü, ağzından köpükler geldi ve konuşamaz oldu.

BRUTUS- Düşme hastalığına yakalanmışa benziyor.

Shakespeare, ‘epilepsi’ sözcüğünü, ‘The Moor of Venice’ adlı oyunun kahramanı Othello hakkında şöyle kullanır:¹¹²

IAGO- Efendim epilepsi geçirdi. Bu onun ikinci nöbeti, dün de bir nöbet geçirmişti.

CASSIO- Şakaklarını ovsaydın.

IAGO- Hayır efendim, olmaz. Hastalık kendi sürecini tamamlamalıdır. Eğer ağzından köpük gelmezse, daha sonra vahşi bir delilik gösterebilir.

Güzel karısı Desdemona’yı çok kıskanan Othello, bir kıskançlık bunalımında karısını boğarak öldürür. Desdemona, boğulurken bile, Othello’nun bir nöbet geçirmekte olduğunu söyler:¹¹³

111 W. Shakespeare, “Julius Caesar”, 1. Perde, 2. Sahne, 253-256. satırlar

112 W. Shakespeare, ‘The Moor of Venice’, 4. Parde, 1. Sahne, 51-56. satırlar

113 W. Shakespeare, “The Moor of Venice”, 5. parde, 2. Sahne, 37-38. satırlar

*“Ve ben senin için korkuyorum, çünkü sen
Ne zaman gözlerin arkaya doğru öyle yuvarlansa...”*

Ünlü Rus romancı Dostoyevski'den yaklaşık 240 yıl önce epilepsi konusunu işlemiş olan William Shakespeare, bir epilepsi hastası değildi.

George Eliot (1819-1860)

Gerçek adı Mary Ann Evans olup, Victoria Çağının en ünlü kadın romancılarındandır.

‘Silas Marner’ adlı romanının kahramanı olan dokumacı Marner, bir epilepsi hastasıdır. Romanda, kasabalılar Marner’in nöbet geçişiğini anlatıyor:

“...Marner’in gözlerinin bir ölünün gözlerinden farkı yoktu... ona konuştu, tutup silkeledi... ama onun elleri, kolları sertleşmişti... tam dokumacının öldüğüne karar vermişti ki, Marner tekrar kendisine geldi, ayağa kalktı ve ‘iyi geceler’ deyip yürüdü gitti.”

Roman yazarı George Eliot, epilepsi hastası değildi.

Fyodor Dostoyevski (1821-1881)

Başta ‘Suç ve Ceza’, ‘Karamazov Kardeşler’ ve ‘Budala’ adlı romanlarıyla ünlü Rus yazar Dostoyevski, yapıtlarında insan ruhunu çözümlemeye çalışmış, 19. yüzyıl Rus toplumunun bunalmışlarla dolu siyasal ve toplumsal hayatını irdelemiştir. Çoğu kişi, ‘Yeraltından Notlar’ adlı yapıtından dolayı onu, 20. yüzyılın ‘Varoluşçuluk’ akımının öncüsü olarak göstermiştir.

Dostoyevski, başta ‘Budala’ olmak üzere birçok yapıtındaki kahramanları epilepsi hastası olarak çizmiştir.

Dostoyevski'nin kendisi de bir epilepsi hastasıydı.

Kendisi de epilepsi hastası olan bir yazarın, bir sara nöbeti sırasında yaşananları en yoğun ve en doğru anlatabileceği bir gerçektir. Bunun en iyi örneği Dostoyevski'dir.

Dostoyevski, 'Şeytanlar' adlı romanının kahramanı Kirilov'un geçirdiği epilepsi nöbetini, doruğa ulaşan bir mutluluk, sonsuzluğu kucaklayan bir duygu olarak tanımlar. 'Budala' adlı romanının kahramanı Prens Mişkin'in geçirdiği iki nöbeti ayrıntılarıyla anlatır. Birincisinde, nöbetin gelmesiyle heyecanlanan Prens Mişkin, çok pahalı bir Çin vazosunu düşürüp kırar, ama nöbet kasılmalarla son bulur. İkincisinde ise, Prens Mişkin'in bir bıçağın görüntüsüne olan takıntısı giderek artar ve sonunda arkadaşı/rakibi Rogoşin elinde büyük bir bıçakla ona doğru, onu öldürmek üzere yürür ve Prens Mişkin şiddetli bir nöbetle yere yığılır.

Thomas Mann (1875-1955)

Thomas Mann; roman, kısa öykü, toplumsal eleştiri, makaleler yazmış ve 1929 yılında Nobel Edebiyat Ödülünü kazanmış bir Alman yazardır.

1933'de Hitler'in iktidarı ele geçirmesiyle önce İsviçre'ye, oradan da ABD'ye göç etmiştir. Milliyetçi Sosyalizmi şiddetle reddetmiş, işçi sınıfını karşı çıkmaya çağırmıştır.

Thomas Mann, genelde bir hastalığın bütünüyle olumsuz olmadığı görüşünü savunmuştur. Dostoyevski ile ilgili yazdığı bir makalede şöyle demektedir:

"Her şeyden önce ve her şeyin üstünde; kimin hasta, kimin deli, kimin epilepsi hastası ya da felçli olduğu sorusunu sormalıyız. Sıradan aptal bir adamın hastalığının zihinsel ya da kültürel bir boyutu yoktur. Oysa, Nietzsche ya da Dostoyevski'nin hastalığı çok önemlidir, Çünkü onların hastalığı yaratıcıdır. Diğer bir deyişle, ruh ve aklın kazandığı bazı zaferleri; hastalık, delilik ve ruhun suça eğilimi olmadan elde etmek mümkün değildir."

Thomas Mann, epilepsi ile yaratıcılık, hatta peygamberlik arasında bir bağ olduğuna inanmıştır.

Yapıtları arasında en büyüğü olarak adlandırdığı, dört bölümden oluşan ‘Yusuf ve Kardeşleri’nde, bu inancı işlemiştir.

Yusuf ve Kardeşleri (Joseph and His Brothers) adlı roman, Tevrat’taki söylencelere dayanmakta olup, 16 yılda tamamlanmıştır.

Thomas Mann’ın kendisi, epilepsi hastası değildi.

Margiad Evans (1909-1958)

1930’lu ve 1940’lı yılların ünlü Britanyalı şair ve romancısıdır.

Margiad Evans, bir epilepsi hastasıydı.

42 yaşında, evinde tek başınayken geçirdiği ilk tonik-klonik şiddetli sara nöbetini, ‘Karanlığın Bir Işığı’ adlı romanında tüm ayrıntılarıyla anlatmıştır:

“Duvardaki saate baktım... on biri on geçiyordu. Bir daha saate baktığımda, geceyarısını yirmi beş geçiyordu. Zaman, Süreklilik ve Varlık boyutlarının dışına düşmüştüm...”

Nöbetten hemen sonrasını anlatıyor:

“...beynim çalışıyordu... yanlış ateşleyen, dümeninde kimsenin olmadığı bir lokomotif gibi.”

Margiad Evans, nöbet sırasında idrarını kaçırmış olduğunu farkeder ve kafasının arkasında bir kesik olduğunu görür. Yere düşerken kafasını çarpmıştır. Bir epilepsi nöbeti geçirmiş olduğunu dehşetle anlar:

“...bir anda korkunç, imkânsız ve buz gibi dondurucu gerçeği fark ettim ki, ben bir epilepsi nöbeti geçirmiştım.”

Margiad Evans, epilepsi nöbeti geçirmiş olduğunu yakınlarından gizler, sadece düşüp bayılmış olduğunu söyler.

İlk büyük nöbetini geçirdiği günün ertesinde Margiad Evans, doktoruna gider. Doktoru ona hemen luminal (fenobarbital) ilacını verir. Daha sonra EEG'si çekilir, epilepsi teşhisi doğrulanır. Eski bir kaza sonucu beyinde oluşmuş hafif bir yaranın izinden söz edilir.

Margiad Evans için sorunlar bitmemiştir. İlk nöbetini geçireli dört ay olmuştur ve dört aylık gebedir. Bu durumu şöyle açıklar:

“Epilepsi ve gebelik. Her sabah uyandığımda, yaşamın bu korkunç sorunuyla yüz yüze gelmek...”

Doktoruyla konuşur, yakalandığı epilepsinin genetik olup olmadığını sorar, çocuğunun da epilepsili doğacağından kaygılıdır. Londra Üniversitesi Sinir Hastalıkları bölümünde ayrıntılı ve kapsamlı testler yapılır. Epilepsinin soyaçekimden kaynaklanmış olma ihtimali çok azdır.

Margiad Evans, olaysız normal bir doğum yapar. Sağlıklı bir kızı olmuştur. Ancak bir süre sonra bir nöbet geçirince, doktorlar bebeğini bir daha emzirmesini yasaklarlar.

Margiad Evans'ın yaşadığı bir diğer olumsuzluk da, aldığı ilaçların (limunal ve epunitin) neden olduğu yan etkilerdir:

“...ilaçları almaya başladığımdan beri, benim için en yaratıcı olan birkaç saatte bile uyanık kalamamam. Bir konu üzerinde yoğunlaşma yeteneğini de kaybetmiş olmam bir diğer gerçek.”

Margaid Evans, yaşamış olduğu nöbetlerin kendisine, birbirine ters kavramları bütünleştirme yeteneğini kazandırdığını görür ve bunu yapıtlarında bir araç olarak kullanır. Bunu, sanatının kendisine özgü damgası olarak değerlendirir ve bundan çok gurur duyar. Bundan ne demek istediğini, romanının adından da anlayabiliyoruz: ‘Karanlığın Bir Işığı’. Bu türden başka tanımlamalar da kullanmıştır: ‘Sesli Sessizlik’, ‘Güneşli Gölge’ gibi.

Margiad Evans, ‘Karanlığın Bir Işığı’ adlı romanında, epilepsiyle bağlantılı batıl inanç hakkında çok farklı bir yaklaşım gösterir:

“Epilepside şeytanın insan bedenine girmiş olduğuna dair eski görüş, eminim nöbeti geçiren hastayı izleyenler tarafından değil, nöbet geçirenlerin kendileri tarafından ortaya atılmıştır. Çünkü şiddetli bir nöbette insan, sanki bedenine çok güçlü yabancı bir varlık girmiş gibi hissediyor. Ve işte o güçlü varlık, bedene girdikten sonra, tekrar dışarı çıkmak için çırpınıyor.”

Margaid Evans’ın epilepsisinin, beynindeki bir tümörden kaynaklandığı anlaşılır.

Christa Wolf (1929-)

Eski Doğu Almanya’nın en ünlü romancısı, edebiyat eleştirmeni ve makale yazarıdır.

Bölünmüş Cennet, Çocukluk Anıları, Kassandra ve Tabuya Giden Yol, başlıca romanlarıdır.

Christa Wolf, çok sayıda ulusal ve uluslararası ödül kazanmıştır. Christa Wolf’un en ünlü romanı, Kassandra’dır. Bu romanın konusu, Truva Savaşı’dır.

Kassandra, Truva Kralı ve Kraliçesinin kızları, Hektor’un da kardeşidir.

Eşsiz bir güzelliğe sahip olan Kassandra, tanrı Apollo tarafından ödüllendirilir, geleceği görme yeteneği verilir. Ancak Kassandra, Apollo’nun aşkına karşılık vermeyince cezalandırılır. Yine geleceği görecektir, gelecekte olanları bilecek, ama anlattıklarına hiç kimse inanmayacaktır.

İşte bu efsane üzerine kurgulanan Kassandra adlı romanında Christa Wolf, Kassandra’nın gelecekte olanları görüp bilmesiyle, geçirdiği epilepsi nöbetlerini ilişkilendirir.

Kassandra, Truva Savaşı’nın sonunu, Truva Atı’nı öncesinden görür, çevresindekilere anlatır, ancak kendisine deli gözüyle bakanları inandıramaz.

Christa Wolf, epilepsi hastası değildi.

Amos Oz (1939-)

İsraili siyonist roman yazarı ve gazeteci. İsrail’de Ben Gurion Üniversitesinde edebiyat profesörü.

Amos Oz, çok sayıda ulusal ve uluslararası ödüller kazanmış, son yıllarda Nobel’e aday gösterilmiştir.

Çakalların Uluduğu Yerde, Belki Başka Yerde, Suya Dokun Rüzgâra Dokun, Mükemmel Barış, Bir Kadını Tanımak, Kara Kutu, Zemin Katta Bir Panter ve Cennetin Sessizliği, başlıca romanlardır.

Amos Oz’un romanları 30 dile çevrilmiştir.

Amos Oz, Bir Kadını Tanımak adlı romanının bir kahramanını, epilepsili bir hasta olarak çizer. Romanın başkahramanı Yoel Ravid, 23 yıl İsrail gizli istihbarat servisinde çalışmış bir emeklidir. 16 yaşındaki kızları Netta, epilepsi hastasıdır. Ancak Yoel Ravid’in karısı İvria bu gerçeği kabullenmez.

Roman, İvria’nın ölümünden sonra, Yoel Ravid, annesi, kaynanası ve sarah kızı Netta arasında geçen olayların çözümlemelerini yaparak sürer.

Amos Oz, epilepsi hastası değildir.

İsabel Allende (1942-)

Şilili yazar İsabel Allende, ‘sihirli gerçek’ geleneğinde yazmış, Latin Amerika’nın başarılı olmuş ilk kadın romancısıdır.

İsabel Allende, ABD’nin gizli istihbarat servisi CIA’nın desteğiyle, faşist general Augusto Pinochet tarafından öldürülen, demokratik yöntemle seçilmiş Şili Devlet Başkanı Salvador Allende’nin yeğeni olan Tomas Allende’nin kızıdır.

Ruhların Evi adlı romanıyla, ünlü Gabriel Garcia Marquez’le karşılaştırılmıştır. İsabel Allende’nin diğer ünlü romanları şunlardır: Aşk ve Gölgeler, Eva Luna’nın Öyküleri, Afrodit, Varlıklı Kız, Canavarların Kenti, Benim Yarattığım Ülke ve Pigmelerin Ormanı.

İsabel Allende'nin, Aşk ve Gölgeleler adlı romanının kahramanlarından biri epilepsi hastasıdır. Bu roman, İrena adlı bir gazeteciyle Francisco adlı bir fotoğrafçı arasında geçen bir aşk hikâyesidir.

Bu ikili, olağanüstü garip ve gizli güçleri olduğu söylenen Evangelina adlı köylü bir kızla bir söyleşi yapmaya giderler. Evangelina her gün saat on ikide, kıvrınmalı, çırpınmalı nöbet geçirmektedir. Nöbetleri sırasında dolaplardaki kapkacaklar dans etmekte, çatıdan sanki dolu yağıyormuş gibi takırtılar gelmektedir. Orduda bir er olan, Evangelina'nın ağabeyi Pradelino, kızkardeşinin garip hastalığını Teğmen Ramirez'e anlatmıştır.

İrena ile Francisco'nun köye vardığı gün, Ramirez de bir takım askerini alıp köye gider.

Teğmen Ramirez, Evangelina'yı korkutarak nöbetlerinden kurtaracağına inanmaktadır. Bu inançla, Evangelina'nın evine birden ateş açar. Daha sonra eve girdiğinde, nöbet geçirmekte olan Evangelina teğmene saldırır, yüzüne vurur, desteleyip silkeledikten sonra onu tıpkı bir top gibi evden dışarı fırlatıp atar. Askerler şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilemezler, teğmen geri çekilmelerini emreder.

Aynı günün gecesi, Teğmen Ramirez yeniden köye döner. Evangelina'nın tüm ailesini silah tehdidiyle sıraya dizer, intikam duygularıyla Evangelina'yı tutuklayıp yerlerde sürükleyerek alıp götürür. Evangelina bir daha geri dönmez. Teğmen Ramirez tarafından öldürülmüştür.

Romanın kurgusu, aşkın saflığı ile vahşetin ve şiddetin gölgesi arasındaki çelişki üzerine kurulmuştur. Romanın arka planında, terör ve askeri diktatörlük yatmaktadır.

İsabel Allende, epilepsi hastası değildir.

Yapıtlarında epilepsi nöbetlerini kullanmış, saralı kahramanlar yaratmış diğer ünlü yazarları kısaca tanımayı sürdürelim.

19. yüzyılın Brezilyalı yazarı **Joaquim Maria Machado de Assis (1839-1908)**, epilepsi hastası olduğunu gizlemek için çok çaba harcamıştır. O kadar ki, epilepsi sözcüğünü bile açıkça kullanmaktan kaçınmış, 'çırpınma nöbeti' demiştir.

“Bras Cubas’ın Ölümünden Sonraki Anıları” adlı romanında, bir epilepsi nöbetinin görünümünü tüm ayrıntılarıyla anlatır. ‘Quincas Borba’ adlı romanında, bir idam sahnesini izleyen kişinin geçirdiği epilepsi nöbeti, tüm göstergeleriyle verilmiştir.

Danimarkalı yazar **Ernesto Dalgas (1871-1899)**’ın ‘Acı Çekmenin Yolu’ adlı romanı, epilepsi hastası olan yazarın büyük ölçüde bir özyaşam öyküsüdür. Romanda, saralı kahramanın geçirdiği nöbetler sırasında, etrafını çevreleyen insanları cansız maskeler gibi gördüğü anlatılır. Bu tür nöbetler çok önemli ve duygu yüklü anlarda ortaya çıkar, örneğin kilisede kabul edilme töreni sırasında ve erotik bir ilişkinin başlangıç anında.

Norveçli yazar **Tryggve Andersen (1867-1920)**’nin ‘Akşama Doğru’ adlı romanındaki başkahraman, nöbet geçirirken gerçekle ilişkisi olmayan hayaller görür. Yazar Andersen’in hastanedeki dosyasında, epileptik nöbetler geçirmiş olduğu yazılıdır.

Alman yazar **Monika Maron (1941-)**’un ‘Hayvan’ adlı romanının kahramanı sara hastasıdır. Onun geçirdiği tonik-klonik, şiddetli sara nöbetinin ayrıntılarını anlatırken, yazar kendi yaşamış olduğu nöbetleri dile getirmiştir. İşte, romanın kadın kahramanı geçirdiği nöbeti anlatıyor:

“...dilimde aniden garip bir uyuşma başladı ve kısa sürede tüm duyularıma yayıldı. Ondan sonraki yirmi dakikada olanları, sonradan, bir genç kadının tutmuş olduğu rapordan öğrendim.” Nöbeti gözlemleyenlerin anlatımıyla kasılmalar ve çırpınmalar tanımlandıktan sonra yazar, hastanın kendine geliş sürecini kahramanın ağzından anlaşılır belirtilerle şöyle açıklar:

“Birkaç hafta, öyle zamanlar oldu ki, sanki beynim eskisi gibi, yani nöbetten önceki gibi, işlevlerini tam yerine getirmiyormuş gibiydi, her şeyi ters yansıtıyordu. Örneğin, tanıdıklarımın adlarını, soyadlarından sonra hatırlıyordum. 32 yazacağıma 23 yazıyordum.”

Bu duruma canı çok sıkılan romanın kahramanı, olanların mantıklı bir açıklamasını yapmaya çalışır ve şunları söyler:

“...yabancı bir güç, beni on beş dakika devredışı bıraktı... ve... beynimin işlevlerini biraz değiştirdi. Buna gerçekten inanmıyordum ama bende bu izlenimi yaratmıştı.”

Hollandalı yazar **Andreas Burnier** (1931-) de, kendisinin geçirmiş olduğu tonik-klonik, şiddetli sara nöbetini, ‘Bir Mutlu Kahkaha’ adlı romanındaki kahramanın ağzından anlatır.

Avustralyalı yazar **Susan Hawthorne** da bir epilepsi hastasıdır. ‘Düşen Kadın’ adlı romanında, nöbetlerini açıkça anlatır, sık sık metaforlar kullanarak anlatımını zenginleştirir. Nöbet sonrası yaşadığı şaşkınlığı tanımlarken, kendisini izleyen ve yardım etmeye çalışanları, yabancılar olarak niteler.

Bir epilepsi hastası olan Norveçli yazar **Herbjorg Wassmo**, ‘Karna’nın Mirası’ adlı romanında, nöbet öncesi duyduğu esintiyi (aura), ‘denizin sesi’ne benzetir. Bu şairane bir metafor mudur, yoksa olağanüstü bir duygunun tanımı mıdır, yoruma açık kalmıştır.

Amerikalı gazeteci **Richard Pollak** (1934-), bir epilepsi hastasıdır. 1970 yılında, epilepsi hastalarının şiddete eğilimli oldukları, tehlikeli davranışlarda bulunabilecekleri varsayımını konu alan, tartışmalı bir toplantıya katılır. Bu toplantıda konuşulanlardan çok etkilenen Pollak, 1986 yılında ‘Bir Olay’ adlı bir gerilim romanı yazar. Romanın kahramanı saralı bir gazetecidir. Bu romanı okuyanların edindiği ilk izlenim, yazarın epilepsi hastalığı ve tedavisi konularında okuyucularını bilgilendirmek, eğitmek istemiş olduğudur. Romanda, tonik-klonik, şiddetli sara nöbetleri geçiren bir hastanın fenitoin adlı ilaçla tedavi edilmesi sonucu yaşadığı ‘alacakaranlık konumu’ çok etkili bir biçimde anlatılmıştır.

Hollandalı yazar **Rosita Steenbeek**’in bir bakıma özyaşam öyküsü olan ‘Son Kadın’ adlı romanın kahramanı, bir beyin kanamasının neden olduğu, görsel esintilerle (aura) başlayan nöbetler geçirir.

Yazar **Thomas Pynchon** (1973-), ‘Yerçekiminin Gökkuşağı’ adlı romanında, kahramanının nöbet öncesi duyduğu esintiyi (aura) şöyle anlatır:

“...bir koku, bildiği bir koku ama tam adını koyamıyor, bir esinti ki, her an epilepsiye dönüşme tehlikesi var.”

Roman kahramanının tanımları sürüyor:

“...bilinçli hafızası oluşmadan önceki zamandan gelen bir koku, yumuşak ve kimyasal bir koku, tehdit edici, akıldan hiç çıkmayacak, dünyada hiç bulunmayan bir koku.”

Bu tanımlar, beynin bir şakak altı lobundan kaynaklanan epilepsinin esintileridir.

Thomas Pynchon, 1966’da yazmış olduğu ‘Çok Ağlama’ adlı romanının kadın kahramanını da bir saralı olarak çizmişti. Bu romanda, epileptik esinti (aura) şaşırtıcı bir doğrulukla, bir metafor olarak kullanılıyor:

“Bu tür işaretleri tanıyabiliyordu... bir koku, bir renk, nöbetin gelmekte olduğunu duyuran kulakları delici bir ses. Sonrası sadece bu işaretin, bu duyurunun tortusu kalıyor, nöbet sırasında yaşanmış olan hiçbir şeyi hatırlamıyor.”

Ve bu tanımlardan sonra benzetmeler geliyor:

“...görülmeyen dünyanın bir insan vücuduna şiddetle girişi ve bu şiddetli girişin sonradan kendisiyle ilgili hiçbir şeyi geride bırakmadan çıkıp gidişi.”

Vietnam’da savaşmış Amerikalı yazar **Thom Jones** (1945-), amatör bir boksördü. 1991’de yazdığı ‘Boksör Dinlenmede’ ve 1995’de yazdığı ‘Dondurucu Soğuk’ adlı öykülerdeki kahramanların çoğunun boksör ve epilepsi hastası olmasına bakarak, kendisinin de saralı olduğuna inanılmıştır. Daha kesin olarak, boks maçlarında başına aldığı yumrukların neden olduğu, bey-

nin sol şakak altı lobundan kaynaklanan bir epilepsiye yakalanmış olduğu söylenmektedir.

‘Boksör Dinlenmede’ adlı hikâyesindeki nöbet öncesi esinti (aura) tanımları, Dostoyevski türü esintilere benzemektedir.

‘Dinamit Eller’ adlı hikâyesinde, boş gözlerle çevreye bakma, dudakları şapırdatma ve boğulur gibi sesler çıkarmayı, nöbet öncesi işaretler olarak anlatmıştır.

Thom Jones, ‘Kalbimin Zincirlerini Çöz’ ve ‘Beni Sevecek Bir Adam İstiyorum’ adlı öykülerinde, iki kez, epilepsi nöbetlerini orgazm ile karşılaştırmıştır.

‘Gölgeler’ adlı öyküsünün kahramanı, epilepsi nöbeti geçiriyor-muş gibi yapıp, istediklerini elde eden bir karakterdir.

1999’da yayınlanan ‘Sonny Liston Benim Arkadaşımdı’ adlı öyküsünde, epilepsi konusu işlenmiştir.

Kanadalı yazar **Margarte Gibson (1948-)**, romanlarında epilepsili kahramanlar kullanmıştır. ‘Afyonlu Rüyalara’ adlı romanında, nöbet geçiren kahramanın, beklemediği bir çevrede bilincine kavuşması ayrıntılarıyla anlatılmıştır.

Şiirlerinde epilepsi konusunu işlemiş olan **Alfred Lord Tennyson (1809-1892)**, Britanya Birleşik Krallık’ın saray şairi ve bugüne kadar en popüler kalmış İngiliz şairlerinden biridir. Kral III. Edward’ın soyundan gelmekteydi.

Cambridge Üniversitesindeyken tanıştığı erkek arkadaşı Arthur Hallam ile uzun süren birlikteliği, aralarında eşcinsel ilişki olduğu söylentilerini çıkarmıştır. Tennyson evlenmiş ve iki çocuk sahibi olmuştur.

Alfred Tennyson’a genç yaşta epilepsi teşhisi konulmuştur. ‘Prens’ adlı destansı şiirinde, epileptik nöbetleri ayrıntılarıyla dile getirilir. İncelemeler, anlatılan bu nöbetlerin çok açık bir biçimde, beynin şakak altı loblarından kaynaklanan bir epilepsi olduğunu göstermektedir.

Tennyson’un babasının da saralı olduğu bilinmektedir.

Tennyson, yaşadığı epilepsi nöbetini şöyle anlatmıştır:

“Birden bireysel bilincin yoğunluğunda, bilincin giderek eriyip solduğunu ve sınırsız bir varlığa doğru aktığını hissettim. Bu

şaşkınlık yaratmadı, her şey netin en neti, her şey gerçeğin en gerçeği, her şey gizemlinin en gizemlisi ve her şey tuhafın en tuhafıydı, tam anlamıyla sözcüklerle ifade edilemezdi.”

1994 Nobel Edebiyat Ödülünü kazanan Japon roman yazarı **Kenzaburo Öe (1935-)**’nin hemen hemen tüm romanlarının odağında, kendisinin ve ailesinin yaşamlarındaki en önemli kişi olarak, menenjit hastalığıyla doğan, sonradan orta düzeyde zihinsel engelliye dönüşen, içekapanık ve sonunda epilepsiye yakalanan oğlu yer almaktadır.

Kenzaburo birçok romanında, ‘K. Amca’ adıyla hem kendisini, hem de ‘Hikari’ adıyla oğlunu, roman kahramanları olarak kullanmış, bu yöntemle özyaşam deneyimlerini tüm ayrıntılarıyla dile getirmiştir.

1990’da yazdığı ‘Sakin Günler’ adlı romanında epilepsi nöbetleri ayrıntılarıyla anlatılmıştır. İşte bunlardan biri:

“Nöbet, kalabalık bir Tokyo tren istasyonunda geldi. Kızkardeşi önce onu dik tutmaya çalıştı. Ama hemen sonra o, kendilerine karşı hareketlenen kalabalıktan kızkardeşini korumaya başladı. Nöbet sırasında sıklıkla ishal olmakta ve ağzından köpükler gelmekteydi.”

İsviçreli yazar **Klaus Merz (1945-)** de ailesinin olumsuz yönlerini yapıtlarında kullanmıştır: Ölü doğmuş bir kardeşi, su toplamış bir beyinle doğan aşırı engelli bir diğer kardeşi ve epilepsi hastası babası.

Babası, ‘Devenin Ayağında’ ve ‘Jacob Uyuyor’ adlı iki öyküsünde de önplandadır. Birinci öyküde, koku ve tad almayla bağlantılı esintileri (aura) anlatır, ikincisinde ise şiddetli sara nöbeti ‘Grand Mal’ teşhisinden söz edilir ve bu tür nöbete karşı aile bireylerinin ve diğer kişilerin gösterdiği tepkiler anlatılır.

Bir yazarın epilepsi nöbetlerini konu eden öykü ya da roman yazabilmesi için, kendisinin de epilepsi hastası olması şart değildir. Ünlü İngiliz yazar **Muriel Spark (1918-2006)**, epilepsi hastası değildi.

Bir akşamüstü yolda, bir barın önünde bir adamın şiddetli sara nöbeti, ‘Tonik-Klonik’ geçirmekte olduğunu görür. Gördüklerinden öylesine etkilenir ki, ‘*o anda epilepsi hastasının kafasına girip onun duygu ve düşüncelerini yaşamak ve saralı bir roman karakteri yaratmak istediğini*’ yazar. Bu olaydan 14 yıl sonra bu isteğini gerçekleştirir ve 1960 yılında yazdığı ‘Bekârlar’ adlı romanında, gözlemlemiş olduğu sara nöbetini çok güçlü dramatik terimlerle anlatır. Epilepsinin ne olduğunu bilen bir kişi, Muriel Spark’ın anlatımını çok abartılı bulabilir. Fakat kasımalı-çırpınlı bir nöbetin, bunlardan daha önce haberi olmayan bir kişi üzerinde yaratmış olduğu izlenimi göstermesi bakımından, hiç kuşkusuz önemi ve değeri çok büyüktür.

Amerikalı yazar **Siri Hustvedt (1955-)**, ‘Gözü Bağlı’ adlı romanında, şiddetli bir sara nöbetini, ‘tonik-klonik’, neredeyse en ince klinik ayrıntılarıyla çok gergin bir dille anlatır. Tıpkı yavaş-çekim bir filmde olduğu gibi nöbet; bir çılgılık atışla başlar, dilini ısırma, başın arkaya yıkılması, kaldırırma düşüş, nefesin kesilmesi ve idrarını tutamama.

Kadın yazar Siri Hustvedt, sara hastası değildir. Henüz yedi yaşındayken Şikago’ya ilk gidişinde, caddede bir yabancıнын nöbet geçirişini izlemiştir. Fotoğrafik bir hafızaya sahip olan Hustvedt, yaşadığı bu deneyimi yıllar sonra, 1998’de bir gazete makalesinde anlatır.

Hustvedt daha sonraki yıllarda epilepsiyle ilgili çok bilgi toplar ve 2003 yılında yazdığı ‘Sevdiğim Şey’ adlı romanında, altı yaşındaki roman kahramanının geçirdiği şiddetli sara nöbetini, tonik-klonik, anlatır. Çocuğun nöbeti, karmaşık bir görsel esinti (aura) ile başlar, saralı çocuk, ‘Bak, burada bir melek var!’ diye haykırır.

George Sand (1804-1876)’in 1845 yılında yazdığı ‘Şeytanın Gölü’ adlı romanın saralı kahramanı Bontemps, aslında yazarın çok yakın çevresindeki bir tanıdığından esinlenerek yaratılmış bir karakterdir.

Mezar kazıcı ve aşçı Bontemps, saralıdır. Her nöbetten sonra hep bir çukurda bulunur. Sonunda, ailesinin kendisini nöbet geçirirken görmemesi için saklandığı ağılın, tavan arasındaki samanlı-

ğından aşağı düşerek ölür. Öyle anlaşılmaktadır ki, Bontemps nöbetin geleceğini sezmiş, bir tür uzamış esinti (aura) yaşamıştır.

1944 Nobel Edebiyat Ödülünü kazanan **Johannes Vilhelm Jensen (1879-1950)**'in 'Himmerland'dan Öyküler' adlı kitabındaki öykülerinden birinin kahramanı Lindby, açık havada yaşamayı seven, avlanan, balık tutan, tüm çocukların arkadaşı ve iyi iskambil oyunu oynayan bir karakterdir. Lindby, 'düşme hastalığına' yakalanır, hastalık yıllar geçtikçe ilerler ve giderek onu toplumdan kaçıp gizlenen bir insan durumuna getirir. Sonunda, bir gün çatı katında ölü bulunur, öleli beş gün olmuştur. Lindby, öyküde anlatıldığına göre, ilk nöbetini balık tutarken geçirmiştir ve nöbet bir uyarıyla gelmiştir. Yazar Jensen, bu uyarının ne olduğunu söylemez, ama öyküdeki bir tanığın gözlemlerini anlatır:

“Adam birden hareketsizleşti, sanki bir şeyi dinliyormuş gibi öyle kımıldamadan duruyordu. Yüzü sanki küçüldü ve garip bir biçim aldı. Suyun kenarından geri çekildi, eşyalarını topladı. Gri renk almış yüzüyle etrafına boş boş bakındı, üzerindeki giysileri çekıştirdi ve sonra bir kütük gibi sırtüstü çimenlerin üzerine düştü.”

Lindby'ye şiddetli sara nöbeti, 'tonik-klonik' gelmiştir. Gözler arkaya doğru kayar, göz yuvarlarında gözlerin sadece beyazı görülür, yumruklar sıkılmıştır. Nöbetin tamamı böyle ayrıntılarıyla anlatıldıktan sonra, nöbet sonrasının görünümü de şöyle tanımlanır:

“Gözler dünyaya büyük bir şaşkınlıkla bakmaktadır. On beş dakika sonra hasta yavaşça ayağa kalkar, eşyalarını toplar ve başka bir tarafa doğru yönelir.”

Kendisi bir epilepsi hastası olmayan Jensen, öyküde saralı hastanın kasılmalarını ve çarpınmalarını şaşırtıcı bir doğrulukla anlatır, bu da bize kendisinin epilepsi hastalarını çok yakından gözlemlemiş olduğunu gösterir.

Danimarkalı kadın yazar **Karen Blixen (1885-1962)**'nin Kenya'daki bir çiftlikte, bir yerli çocuğun sara nöbetlerine tanık ol-

duğunu biliyoruz. Bu gözlemlerini, 'Afrika'daki Çiftlik' adlı romanında ayrıntılarıyla anlatmıştır.

Blixen, Kenya'daki çiftlikte tanıdığı saralı yerli çocuktan, 'Çimenlerin Üzerindeki Gölgeler' adlı anı romanında uzun uzun söz etmiştir. Diğer çocukların saralı çocuğa 'şeytan' dediklerini duymuş, bunun nedenini çocuğun yaramaz oluşuna bağlamıştır. Fakat daha sonra bu sözcüğün epilepsi hastalığını işaret ettiğini, bu hastalıkta şeytanın insan vücuduna girdiğine inanıldığını öğrenir. Saralı yerli çocuk nöbet geçirmeye başladığında herkesin nasıl kaçıştığını, kendisinin çocuğun başında kalarak yardımcı olmaya çalıştığını anlatır. Bu yakınlaşma aralarında özel bir ilişkiye dönüşür. Çocuğun nöbetlerinin 'izlenmesi bile korkutucudur', ağzından mavimsi köpükler gelmektedir. Saralı yerli çocuk, nöbetin esintisi (aura) geldiğinde, çevresindekileri 'Ben öleceğim!' diyerek uyarır.

Kuzey İrlandalı yazar ve öğretmen **Bernard McLaverty** (1942-), 1982'de yazdığı 'Kuzu' adlı romanda, cimnastik salonunda epilepsi nöbeti geçiren bir öğrenciyi anlatır. Kasılgan nöbet geçiren öğrenci, kalorifer radyatörlerinin üzerine düşüp kendisini yakar.

Epilepsi hastası olmayan yazar, bu öyküyü nöbete tanık olmuş başka bir öğretmenden duymuştur.

Yazar, kendi çocukluğunda, kilisede 'şiddetli ve korkutucu' bir nöbet geçiren adamı, ayakkabılarının rengine kadar tüm ayrıntılarıyla hatırladığını anlatır.

Amerikalı yazar **Mary Jo Putney**, bir rastlantı olarak çok sayıda saralıyla tanışır, onların bu hastalıkla başarıyla baş edebilmesi ilgisini çeker. 1990'da yazdığı 'Sevgili Aşkım' adlı romanında epilepsiyi ana konu olarak işler. Bu romanın kahramanları baba-oğul, her ikisi de epilepsi hastasıdır. Oğulun nöbet öncesi hissettiği esintiler (aura) öylesi türdendir ki, çocuğun nöbetin gelişini engellemesine olanak sağlar.

Kendisi saralı olmayan yazarın, böyle bir olayı arkadaşının epilepsili kızkardeşinden işitmiş olma ihtimali yüksektir.

Walker Percy (1916-1989), tıp ve ruhbilim öğrenimi görmüş bir yazar olarak, epilepsi hakkındaki bilgilerini ‘Son Gentleman’ ve ‘İkinci Geliş’ adlı romanlarında kullanmıştır. Her iki romanın da kahramanı olan Will Barrett, epilepsi nöbetleri geçirir.

Yazarın asıl amacı saralı bir kişinin öyküsünü anlatmak değildir, zaten roman kahramanının nöbetlerini pek ayrıntılı vermez. İlk romanında; déjà vu, hafıza kaybı, ‘basit bir nöbet, kasılma yok’ gibi deyimler geçmektedir. İkinci romanında ise, beynin şakak altı lobundan kaynaklanan ‘petit mal’, kokuyla gelen esintiler (aura) ve hayal görülmesinden söz eder.

Yazar, ‘Ölüm Belirtisi’ adlı romanında, Nazilerin gerçekleştirdiği tıbbi dencylerin ahlâki boyutunu irdeler. Romandaki karakterlerden biri sara nöbetleri geçirir, pek de inandırıcı olmayan beynin şakak altı lobundan kaynaklanan epilepsi teşhisi konulur.

En çok satan gerilimli bilimkurgu öyküleri yazarı **Michael Crichton (1942-)**’un epilepsili iki öykü kitabı bulunmaktadır. ‘Andromeda Gerilimi’ ve ‘Son Adam’. İlk öyküsünde, uzaydan getirilmiş bir tip mikroba karşı savaşan araştırmacı bir ekibin bir üyesi sara nöbeti geçirerek tüm ekibi tehlikeye sokar. Nöbet, ‘tonik-klonik’ türündendir, yanıp sönen parlak ışıklar tetiklemiştir. İkinci öyküsünde ise, paranoid bir karakter çizilir. Bu karakter, beynin sağ şakak altı lobundan kaynaklanan epilepsi nöbeti geçirir. Nöbet, çok kötü kokan bir esinti (aura) ile başlar. Bu kokuyu tanımlaması istendiğinde, saralı karakter bunu, ‘neftyağına batmış domuz boku’ kokusuna benzetir. Saralı karakter nöbetin bilinçsiz aşamasında şiddet uygular, ama sonradan bunu anımsamaz. Öyküde, saralı karaktere yeni bir tedavi yöntemi uygulanır. Beynine elektronik bir aygıt yerleştirilir. Bu aygıt, anında fark ettiği epileptik oluşumu elektrik uyarımayla önler. Uyarı etkilidir ancak ortaya bir geri dönüş mekanizması çıkartır, bu da kasılma göstermeyen nöbetleri artırır. Sonuçta ortaya, dizginleri boşalmış çılgın bir katil çıkar. Yazar, öyküsünün bu bölümüyle epilepsi hastalarını olumsuz görüntülemiş olduğundan ağır eleştirilere hedef olur.

Epilepsi hastası Amerikalı yazar Richard Pollack’ın, ‘Bir Olay’ adlı romanını, Michael Crichton’a bir yanıt olarak yazmış olduğu söylenmiştir.

Bazı yazarlar epilepsi nöbeti anlatımlarını, yapıtlarında dramatik bir etki yaratma amacıyla kullanmışlardır. Alman yazar **Brigitte Kronauer** (1940-) bunlardan biridir. ‘Mendil’ adlı romanındaki saralı karakter, bilinen tüm epilepsi nöbetlerinin hepsini birden bir arada sergiler.

Amerikalı yazar **Ken Kesey** (1935-2001)’in ‘Birisi Guguk Kuşunun Yuvası Üzerinden Uçtu’ adlı romanında yaptığı sara nöbeti tanımları ve Alman yazar **Ingeborg Drewitz** (1932-1986)’in ‘Hapiste’ adlı romanında anlattığı nöbet belirtileri, inanılmaz saçmalıklar olup, büyük bir ihtimalle sadece yazarların hayal ürünleridir.

İngiliz romancı, oyun yazarı, kısa öykücü **Wilkie Collins** (1824-1899)’in ‘Zavallı Bayan Finch’ adlı romanında epilepsi, romanın temel kurgusunun önemli bir öğesidir. Yazar, sara nöbetini tam doğru olarak anlatmaktadır:

“Oscar’ın yüzü korkutucu bir biçimde çarpıldı. Gözleri arkaya kayarak çirkinleşti. Sanki bir devin elleri, onun tüm vücudunu tepeden tırnağa, sağ tarafa doğru kıvrıp büktü. Ben daha ağzımı açamadan, o yere, doktorun ayaklarının dibine düştü. ‘Aman Tanrım, bu nedir!’ diye haykırdım. Doktor kravatını gevşetti, Oscar’a yakın mobilyayı geri çekti. Yerde kıvranan, çırpınan bedene baktı, bekledi. ‘Başka bir şey yapamaz mısınız?’ diye sordum. Üzüntüyle başını salladı, ‘Hayır, hiçbir şey’. Sordum, ‘Bu nedir?’. Yanıtladı, ‘Epileptik nöbet!’...”

Avusturya doğumlu, Almanca yazan Yahudi yazar **Moşe Yakov Ben-Gavriyel** (1891-1965), ‘Carp Sokağındaki Ev’ adlı romanında bir epilepsi türü olan Jacksonian nöbetini çok iyi tarif eder.

Margaret Frazer’in 1996’da yazdığı ‘Katilin Masalı’ adlı romanın kahramanı, sol kolundan gelen bedensel esintiyle (aura), epilepsi nöbetinin gelmekte olduğunu anlar, yardım ister.

Kolombiyalı yazar **Laura Restrepo** (1950-), ‘Tatlı Birlikte’ adlı romanında Jacksonian nöbetini anlatır. Bu nöbet türü, sürekli yanıp sönen parlak ışıklarla tetiklenmektedir. Yazar nö-

betin şiirsel bir tanımını yapar, ancak bu bilginin ikinci el olduğundan kuşku yoktur.

Güneşe bakmanın ya da karanlık bir odada yanan mumların titrek ışığını seyretmenin tetiklediği, kasılgı, çırpınmalı nöbet türü, Alman yazar **Hubert Fichete (1935-1986)**'nin 'Yetimhane' adlı romanında ayrıntılarıyla anlatılmıştır. Anlatılanlardan yazarın da epilepsi hastası olduğu, kendi yaşadıklarından yararlandığı sonucunu çıkarıyoruz, çünkü bu romanın yazıldığı 1965 yılında, bu tür bir epilepsi nöbetinin varlığını başka birisinden duyup öğrenmiş olması çok zordu.

'Petit mal' denilen hafif sara nöbetinin, birçok yazarın romanlarında doğru bir biçimde kullanıldığını görüyoruz. Örnek olarak şunları sayabiliriz: Kanadalı yazar **Margaret Atwood (1939-)**'un romanı 'Adamdan Önce Hayat'; **Rona Jaffe**'nin romanları 'Sınıfın Birleşmesi' ve 'Birleşmeden Sonra'; Amerikalı yazar **Kurt Vonnegut (1922-)**'un 'Hokus Pokus'u ve Alman yazar **Ralf Rothmann (1953-)**'ın 'Süt ve Kömür' adlı romanı.

İtalyan yazar **Elsa Morante (1918-1985)**'nin romanı 'Tarih'in üç karakteri de epilepsi hastasıdır, bunlardan birinin geçirdiği 'basit kısmi nöbet' ayrıntılarıyla anlatılmıştır.

Dünya edebiyatının, epilepsiyi büyük bir motif olarak işleyen **en büyük romanlarından biri** olarak kabul edilen 'Vanzan Paladin'in roman kahramanları anne ve kardeşi, şiddetli sara nöbetleri, 'tonik-klonik' geçirirler. Ancak bu nöbetler gelmeden önce uyarılar alırlar ve işte tüm bunları Elsa Morante şiirsel bir dille anlatır. Çok sayıda kasılgı, kıvrınmalı nöbet anlatımlarının yer aldığı bu romana bakıp, yazarın bu konuda çok bilgili olduğunu anlamaktayız, çünkü yazarın kendisi epilepsi hastası değildir.

Ana karakterleri saralı olan bir diğer kalburüstü roman, Kanadalı yazar **Timothy Findley (1930-2002)**'in 'Piyanocunun Kızı'dır. Yazar romanında, görsel esintilerle (aura) başlayan nöbetleri ve hastanın bunları durdurabilme yeteneğini şiirsel bir dille anlatır. Yazarın nöbet tanımları ayrıntılı değildir ama, nö-

bette alacakaranlık sürecini ve bilinç kaybını işleyiş biçimi, ‘petit mal’ teşhisine tam uymaktadır.

Gürcü yazar **Bulat Okujava (1924-1997)**’nın ‘Amatörün Gezisi’ adlı romanının kahramanı Prens Miyatlev saralıdır. Geçirdiği epilepsi nöbetlerinin nedeni, savaşta başına aldığı bir yara olabilir. Prens Miyatlev ‘kısmi karmaşık nöbet’, yani ‘petit mal’ geçirirken, çevresinde kendisini izleyenlere para dağıtır, bu da sonra üzücü yanlış anlaşılmalara yol açar.

Amerikalı yazar **Mark Salzman (1959-)**’ın 2000 yılında yayımlanan romanı ‘Uyanık Uzaniş’ın ana karakteri, Kernet tarikatından bir rahibedir. Bir gün kilisede, Hz. İsa’nın etini ve kanını temsil eden ekmek yenilmesi ve şarap içilmesi ayini yapılmaktayken aniden ayağa kalkar ve başlar ortalıkta başıboş dolaşmaya. Nöbet geçirmekte olduğunun farkında değildir. Yaşadığı görsel esintiyi (aura), Tanrı’nın kendisine armağan ettiği bir kutsal ödül sanır.

Romanda epilepsi nöbetinin göstergeleri öznel ve nesnel açılardan kapsamlı olarak irdelenmiştir.

Amerikalı **Raymond Chandler (1888-1959)**’in çok ünlü romanı ‘Büyük Uyku’da müthiş bir cinayet anlatılır. Önce katil bulunamaz. Sonradan anlaşılır ki, kurban, ‘kısmi karmaşık nöbet’ geçiren saralı görümcüsü tarafından öldürülmüştür. Saralı katil kadın, cinayet sahnesini hiç hatırlamaz. Çok iyi tarif edilmemiş olan nöbet, ısığa benzer bir ses çıkarmayla başlar, bazı kötü davranışlarla sürer. Yüz çarpılır, ağızdan köpük gelir, çene kemikleri kasılır, saralı yere düşer ve idrarını kaçıır. Yazar okuyucusuna, epilepsinin tedavi edilebileceği bilgisini verir. Ancak romanda, bir epilepsi hastasının nöbet sırasında cinayet işlemiş olması, bazı eleştirmenlerce epilepsi hakkında yanlış izlenim yarattığı için tehlikeli görülmüştür.

1969 Nobel Edebiyat Ödülünü kazanan ünlü İrlandalı oyun yazarı **Samuel Beckett (1906-1989)**, 1950’de yazdığı ‘Molloy’da, epilepsi nöbetinin gelmekte olduğunu gösteren esintinin (aura), nöbet sırasında yere düşmeyi engellemekte kullanılabileceğini yazar.

Brezilyalı yazar **João Guimarães Rosa (1908-1967)**'ın 'Şeytan Kırsalda Ödeyecek' adlı romanının kahramanı eski bir savaşçıdır. Romanda, Brezilya kırsalında sonu gelmez silahlı baskınlar anlatılır. Yine böyle bir baskında, çiftlikteki barakalarında kısırılan kahramanın arkadaşı, epilepsi nöbeti geçirir. Nöbet, hastanın burunda duyduğu sıcaklık esintisiyle (aura) başlar. Herkes bunun eski bir hastalık olduğunu, çatışmayla bir ilgisi bulunmadığını bilir.

Berlinli yazar **Libuse Monikova (1945-1998)**'nın ölümünden sonra, 2000 yılında basılan 'Başdönmesi' adlı romanında, bir ressam epilepsi hastasıdır. Nöbet, patlayan ışıkların yarattığı görsel esintiyle (aura) ve ressam elinde palet tam resim yapmaya başlarken gelir.

Amerikalı yazar **Richard Muir**'in 1987'de yayımlanan 'Minyatür Adam' adlı romanın kahramanı, istediği zaman bir epilepsi nöbetinin öncüsü olan esintiyi (aura) yaratabilmektedir. Satranç oyuncusu olan bu karakter, nöbetin esintisi geldiğinde, satranç tahtasında gelişecek hamleleri çok iyi görebilmekte ve bu nedenle yenilmesi imkânsız bir oyuncu olup çıkmaktadır. Ancak bir gün, bu yeteneği ilk kez denetimden çıkar, esinti nöbete dönüşür, şiddetli sara nöbeti, 'tonik-klonik' geçirir. Yazarın romanında anlattığı bu olayın gerçekte yaşanmış olup olmadığı öğrenilememiştir.

İsveçli yazar **Hâkan Nesser**'in 2002 yılında baskısı yapılan 'Piccadilly Circus, Kumla'da Değil' adlı romanın kahramanı Maurits, dilinde metalik bir tat duyduğu esintiyi (aura), yumruklarını sıkarak ve düşünsel olarak yoğunlaşarak kovmayı, dolayısıyla bir nöbete dönüşmesini engellemeyi başarır.

Finlandiyalı yazar **Leena Lander (1955-)**'in 'Bırakın Fırtına Gelsin' adlı romanından, yazarın esinti ve nöbet türlerini çok iyi bildiği anlaşılmaktadır. Roman kahramanlarından birine esinti, sözcüklerin anlamlarını değiştirerek ve anlamsız cümleler kurdurarak gelir. Ve arkasından fırtına patlar, kasılmalı, kıvrınmalı nöbet kendini gösterir.

BEŞİNCİ BÖLÜM

EPİLEPSİ VE CİNSELLİK

Epilepsi ve Cinsellik

Cinsellik, yaşamın önemli ve özel yanıdır.

Saralılarda görülen cinsel sorunlar, diğer sinirsel hastalığı olanlarınkinden daha fazladır.

Araştırmalar epilepsi hastalarının yüzde 25-35'inde azalmış cinsel istek ve/ya da cinsel uyarılma sorunları olduğunu göstermiştir.

Cinsel Sorun Türleri

Epilepsi hastalarında cinsel bozukluklara pek çok etken neden olmaktadır. Özgüven eksikliği ya da kısıtlı toplumsal fırsatlar, doğal cinsel ilişkileri olumsuz etkiliyor olabilir. Cinsel duygular, bir nöbet sırasında ya da nöbet öncesi esinti (aura) sırasında yaşanan duygularla özdeşleştiğinde de, epilepsi hastasının cinsel davranışları olumsuz yönde etkilenebilir.

Birçok saralı, normal bir cinsel ilişkinin bir nöbete dönüşeceğinden korkmaktadır. Özellikle eğer aşırı heyecan ve nefes nefese kalma durumları nöbetleri tetikliyorsa.

Ruhsal etkenler yanında, epilepsiyle bağlantılı sinirsel yapıda ve iç salgı bezlerinin işlevlerindeki değişimler de cinselliği etkileyebilir.

Cinsel Arzu Sorunları

Cinsel ilişkide bulunma isteğine, cinsel arzu denilmektedir.

Cinsel arzu hem değişkendir hem de kesin sözcüklerle tanımı zordur. Bir genelleme yapılmak istenirse şöyle söylenebilir; eğer bir

kişi ayda en az 1-3 kez cinselliği düşünmüyor ya da cinsel ilişki arzulamıyorsa, o kişinin cinsel arzusu normalin çok altındadır. Bunalım ve kaygı duygusu gibi ruhsal etkenler cinsel arzuyu azaltsalar da, asıl cinsel arzunun doğabilmesi için beyin kabuğu ve özellikle beynin ön ve şakak altındaki özel bölgelerin gerekli işlevlerini yerine getirmesi gerekmektedir. ‘Karmaşık kısmi nöbet’ geçiren epilepsi hastalarının, cinsel arzu sorunları yaşamaya daha yatkın oldukları görölmüştür.¹¹⁴

Cinsel Uyarılma Sorunları

Cinsel uyarılma, fizyolojik bir olay olup; damar, sinir ve kas sistemlerinin koordineli olarak değişime yanıt verebilme kapasitesidir.

Normal fizyolojik tepkilerin verilmesinde beyin kabuğu, beyin kökü, omurilik ve istemsiz sinir sistemi devrededir. Normal cinsel uyarılmanın gerçekteşebilmesi için, vücudun hormon salgılamasının, örneğin kadınlarda östrojen, erkeklerde testosteron hormonlarının belirli bir düzeyde olması gerekmektedir.

Bazı epilepsi hastası kadınların kendi verdikleri ifadelere dayanılarak yapılmış bir araştırma; cinsel ilişki sırasında acı çekme, vajinada spazm vakalarına çok rastlandığını ortaya koymuştur. Bu bulgular, cinsel uyarılmada fizyolojik sorunların varlığını göstermektedir.

Bazı epilepsi hastası erkekler, sertleşme (ereksiyon), sertleşmeyi sürdürebilme ve boşalma sorunları yaşamaktadırlar. Bu hastalar yalnız cinsel ilişki sırasında sertleşme sorunuyla karşılaşmadıklarını, geceleyin de aynı sorunu yaşadıklarını bildirmişlerdir. Bu göstergeler, temelde fizyolojik sorunların bulunduğunun işaretidir.

¹¹⁴ “Epilepsy and Sexuality”, Information for Medical Professionals, Epilepsy Foundation.

Epilepsi Önleyici İlaçlar ve Cinsellik

Epilepsi tedavisinde kullanılan ilaçlar, ki bunlara kısaca anti-epileptik ilaçlar (AEİ) denilmektedir, cinsel davranışları çeşitli yönlerden etkilemektedirler. Örneğin, hormon dengesinde değişiklikler yaparak ve beyin kabuğunun işlevlerine doğrudan etki ederek.

AEİ'lerin cinsel davranışları bastıran hormonları artırabildiği görülmüştür.

AEİ'lerin bazıları, beyin içi işlevleri azaltarak cinsel davranışları olumsuz yönde etkilemektedir.

AEİ'lerin bazıları hormon değişikliklerine neden olarak cinsel işlevlerde istenilmeyen durumlar ortaya çıkarmaktadırlar.

Bazı AEİ'ler, kadınlarda ve erkeklerde cinsel ilgi ve isteği azaltmaktadır.

Bir tür AEİ'den cinsel yaşamları olumsuz etkilenen epilepsi hastaları ilaç değiştirerek normal bir cinsel yaşam sürdürebilmektedir.

Beynin cinsellikle bağlantılı olan bölgelerinde, ön ve şakak altı loblarında görülen elektriksel boşalmalar, hastanın cinsel davranışlarında kesintiye neden olabilir.

Birçok nöbet sonucu ortaya çıkan, kanda geçici serum prolaktin miktarının yükselmesi, cinsel isteğin azalması ve iktidarsızlıkla ilişkilendirilmiştir.

Cinsel sorunları olan bir epilepsi hastası çok dikkatli bir fiziksel ve sinirsel muayeneden geçirildikten sonra, bir dizi laboratuvar testleri yapılarak, cinsel sorunlara neden olabilecek başka hastalıkların bulunma ihtimali ortadan kaldırılmalıdır. Çünkü, şeker hastalarında (diyabetik), yüksek tansiyon bulunanlarda, hormon salgılayan bezlerinde bozukluklar olanlarda ve kanlarında çok yüksek oranda yağ (lipid) bulunan kişilerde de cinsel sorunlar ortaya çıkabilir.

Aşırı Cinsellik (Hiperseksüalite)

Arada bir ortaya çıkan vakaların incelenmesi, epilepsi hastalarında aşırı cinselliğin çok ender görüldüğünü ortaya koymuştur. Çok ender olduğu gibi dramatik bir vaka sayılan aşırı cinselliğin ortaya çıkmasına, beynin şakak altı lobunun ameliyat edilmesinin neden olduğu anlaşılmıştır.

“Sporadic case studies suggest that hypersexuality is a rare but dramatic outcome of unilateral temporal lobectomy”¹¹⁵

Epilepsi Nöbetinde Orgazm

Bir epilepsi hastasının ‘karmaşık kısmi nöbet’ sırasında ya da sonrasında bedensel boşalma yaşaması, yani orgazm olması çok ender görülen, olağanüstü bir klinik vaka olup, yakın zamanın tıp literatüründe dikkati çekmiştir.

“Sexual seizure manifestations are also rare clinical phenomena during or after complex partial seizures that have received attention in the recent literature.”¹¹⁶

Epilepsi ve Eşcinsellik

Bugüne kadar sinirbilim adamları, araştırmacılar ve uzman doktorlar, epilepsi ile eşcinsellik arasında doğrudan, doğal, organik hiçbir ilişki kurmamışlar, hiçbir tıbbi bağdan söz etmemişlerdir.

Epilepsi ile eşcinsellik arasında doğal ve doğrudan bir bağ bulunmadığını kanıtlamak amacıyla, Eski Yunan’da, Eski Roma’da ve Alman Nazi Partisinde eşcinsel yaşantıyı inceledim. Şimdi bunları okuyalım.

115 G. J. Luef, “Epilepsy and Sexuality”, Department of Neurology, Medical University Innsbruck, Austria, 03.01.2008

116 A.g.e.

Eski Yunan'da Eşcinsellik

Yunanlının eski adı, Hellen'dir.

Yunan tarihinde (M.Ö. 332-M.S. 400) sürecine 'Hellenistik Çağ' denilmektedir.

Tarihte eşcinselliği, özellikle de oğlancılığı ilk kez yasallaştırıp kurumlaştıran, eski Yunanlılardır.

'Hellenistik Çağ' aslında Yunanlıların eşcinsel çağıdır.

Eski Yunan'da eşcinsellik, iki ayrı kutupta yoğunlaşmıştı.

Eşcinseller, 'aktif' ve 'pasif' olarak ayrılmaktaydı.

Eşcinsel ilişkide bulunanlar, 'egemen' ve 'baş eğen' ya da, 'üste çıkan' ve 'alta yatan' diye tanımlanmaktaydı.

Aktif, egemen ya da üste çıkanlar; toplumda yüksek konuma sahip olan yetişkin erkeklerdi.

Pasif, baş eğen ya da alta yatanlar; alt tabakanın insanları ve gençlerdi.

Bu ayırıma göre; aktif, egemen ya da üste çıkan bir erkeğin, alt tabakadan birisiyle girdiği eşcinsel ilişki, toplum tarafından normal karşılanıyordu.

Genç erkekler, yabancılar, köleler, kadınlar ve fahişeler, toplumun alt tabakası olarak kabul ediliyordu.

Toplumun üst tabakasından eşcinsel bir erkeğin, alt tabakadan bir erkeğin altına yatması, halkın gözünde utanç vericiydi.

Eski Yunan'da yaygın olan eşcinsellik türü, oğlancılıktı.

Yunanca, İngilizce ve Rusçada oğlancılığın karşılığı aynı sözcüktür: Pederastlık. Oğlan kullanan eşcinselle bu dillerde 'pederast' denilmektedir. Bizim dilimizde, oğlan kullanan eşcinselle 'oğlancı' denildiği gibi, kökeni Arapça ve Farsça olan 'kulampara' sözcüğü de kullanılmaktadır.

Eski Yunan'da soylu sınıfın erkekleri kendilerini 'aydınlanmış' olarak görürdü. Ancak onların bu tanımında kadınların yeri yoktu. Eğer bir aydın kişi eşitleri arasında bir kişiyle ilişki kurmak isterse, diğer bir aydınlanmış erkek bulmalıydı.

Eski Yunan'da pederastlığın, yani oğlancılığın uygulanış biçimi şehirden şehire değişirdi. Boeotia'da oğlancı ve oğlan resmen birleştirilmekte, bir çift olarak yaşamaktaydılar. Elis'te oğlancı, türlü hediyelerle oğlanı kandırmak zorundaydı. Sparta'daki oğlancılığın namuslu türden olduğu söylenmekteydi.¹¹⁷

Hellenistik Çağdan sonra Yunanlılar, bu sürece ait eşcinsel yaşamla ilgili bilgi ve belgelerin çoğunu sistematik bir biçimde ortadan kaldırıp yok etmeye çalışmışlardır.

Yunanlıların yaklaşık olarak bin yıl sürmüş olan eşcinsellik evresini anlatan, kanıtlayan tarihi belgeler zamanla kaybolmamış, Hellenistik Çağdan sonra yaşayan Yunanlılar bunların görülüp öğrenilmesini, bilinmesini istememişler ve bilinçli olarak önce bunları gizlemişler, daha sonra çoğunu yakıp, yırtıp ortadan kaldırmışlardır.¹¹⁸

Eski Yunan'ın ünlü bilgeleri, yani filozofları; Sokrat, Plato, Aeschines Socratus ve Ksenofon, iki erkek arasındaki aşkın yaratıcı bir güç olduğunu söyleyip eşcinselliği övmüşlerdir.

Sokrat'ın namuslu oğlancılığı tercih ettiği yazılmıştır. Namuslu oğlancılık, eşcinsel eşlerin başkalarıyla cinsel ilişkiye girmediği bir tür sadık eşcinselliktir. Sokrat, namuslu oğlancılığı tercih ettiğini söylemişse de, oğlanların hizmet sunduğu randevu evlerini sık sık ziyaret etmekten ve sonradan öğrencisi olan Faedo'yu satın alıp onunla eşcinsel ilişki yaşamaktan geri durmamıştır.¹¹⁹ Eski Yunan tarihçilerine göre, bir oğlanla cinsellik yaşamamış bir erkeğin karakterinde mutlaka bir bozukluk vardır.

Eski Yunan'da, toplumun ve eğitimin temelinde oğlancı-oğlan ilişkisi, yani eşcinsellik bulunmaktadır.

Yunanlı gençler, 11-19 yaşlarındayken, yetişkin bir erkeğin 'oğlanı' olurlardı. Yunanlı kızların erkeklerle evlenme çağı da aynıydı.

117 Xenophon, "Constitution of the Lacedaemonians", 212-14

118 Rictor Norton, "The Suppression of Lesbian and Gay History", 2006

119 Plato, "Charmides", 155c-e

Genel kabule göre, bir Yunanlı gencin olgunlaşabilmesi için, oğlan rolünde eşcinsellik döneminden geçmesi gerekirdi.¹²⁰ Bir Yunan atasözü şöyle demektedir:

*“Bir oğlanın sahip olabileceği en iyi arkadaşı, erkek aşığdır.”*¹²¹

Eşcinsel ilişkide oğlan rolü alan genç ile ailesi önemli bir avantaj ele geçirmiş sayılırdı. Oğlanın olgun erkek aşığı, onların toplumda çevrelerini genişletmekte, türlü çıkarlar elde etmelerine yardımcı olmaktaydı.

Eski Yunan’da köleler, oğlancılık yapamazlardı ama kadınlarla cinsel ilişki kurmalarında engel yoktu. Köleler, özgür oğlanlarla ya da genç erkeklerle para karşılığında bile olsa eşcinsel ilişki kuramazlardı.

Para karşılığı eşcinsel ilişkiye giren özgür Yunanlı gençler aşağılanır ve daha sonra devlette bazı resmi görevlere gelmeleri engellenirdi.

Oğlancılık geleneğiyle eski Yunan’daki organize spor etkinlikleri iç içeydi. Oğlancılarla oğlanların birbirleriyle karşılaşp tanıştığı, beraber vakit geçirdiği yerlerin başında, spor salonları gelmekteydi.

Ünlü Yunan filozofu Plato’ya göre, hangi şehirde en çok spor salonu kurulmuşsa, orada Yunan aşkı yeşermiştir.¹²²

Yunanlı oğlancılar ve oğlanlar, spor salonlarında her tür cimsastik hareketini çırılçıplak yaparlardı.

Yunan efsanelerine göre, Yunan tanrıları da oğlancıydılar.¹²³ Savaş tanrısı Ares hariç, eski Yunan tanrılarının hepsinin oğlan sevgilileri vardı.

120 Carolyn Coca, “A Historical handbook and Guide”, 2006, sf.4

121 Plato, “Phaedrus”, 231

122 Plato, Laws, I; 636 C

123 Bernard Sergent, “Homosexuality and Grek Myth”, 1987

İşte oğlancı Yunan tanrıları: Zeus, Poseidon, Apollo, Orpheus, Hercules, Dionysus, Hermes ve Pen.

Bu tanrıları kısaca tanıyalım.

Zeus: Gökyüzünün, yıldırımların, gökgürültülerinin tanrısı. Olympos dağının tek sahibi.

Poseidon: Zeus'un kardeşi, denizlerin tanrısı.

Apollon: Zeus'un oğlu, ışık ve güneş tanrısı.

Orpheus: Müzisyen ve ozan.

Hercules: Zeus'un oğlu.

Dionysus: Şarap tanrısı.

Hermes: Zeus'un oğlu, tanrıların en kurnazı.

Pan: Yarı keçi yarı insan biçiminde, kırların ve çobanların tanrısı.

Efsaneye göre, Zeus'un oğlanlarından biri, Truva Kralı Tros'un güzel oğlu Ganymede idi.

Eski Yunan yazarlarına göre Yunan devleti, oğlancılık türü eşcinsellikten yarar görmüştü. Çünkü, bir oğlanın suç işlemesi halinde oğlan değil, onun koruyucusu oğlancı erkek cezalandırılıyordu. Bu nedenle, eşcinsel ilişkide oğlancı erkek, oğlanını denetleme görevini üstlenmiş oluyordu.

Eski Yunan ordusunda eşcinsel çiftler omuz omuza savaşmışlardır. Eşcinsellerden oluşan bir ordunun yenilmez olduğuna inanılmıştır.

Eski Yunan'da, demokrasinin temelini eşcinsel çiftlerin oluşturduğu söylenmiştir. Eşcinsel çiftlerden, özellikle de oğlancı-oğlan çiftlerden, diktatörler korkmuşlardır. Çünkü bir eşcinsel çift arasındaki bağlılığın, bir diktatöre duyulan bağlılıktan çok daha güçlü olduğu iddia edilmiştir.¹²⁴

Eski Yunan'ın ünlü siyasi liderleri de eşcinseldir:

124 Hindley Clifford, "debate: Law, Society and Homosexuality in Classical Athens in Past and Present. No. 133", Kasım 1991, sf. 167-N4

Atinalılar: Solon, Peisistratus, Hippias, Hiarchus, Themistockles, Aristides, Critias, Demosthenes ve Aeschines.

Spartalılar: Pausanias, Lysander ve Agesilaus.

Samoslu: Polycrates.

Sirakuzlu: Hieron ve Agathocles.

Thebesli: Epaminondas ve Pelopidas.

Makedonyalı: Archelaus, II. Philip ve İskender.

Atina'da oğlancılığı ilk yasalaştıran devlet adamı ve şair, Solon'dur.

Yaptığı reformlarla demokrasinin temelini attığı kabul edilen Solon, oğlancılığı öven şiirler yazmıştır.¹²⁵

Ünlü filozof Aristo'nun söylediğine göre Girit Kralı Minos, nüfus artışını denetim altında tutabilmek için oğlancılığı yasallaştırmıştır.

Giritliler oğlancılık geleneğine çok değer vermişler, kendisine oğlancısı bir erkek sevgili bulamamış gençleri ayıplamışlardır.

Olimpiyat oyunlarında, atletizm yarışlarında çıplak koşan ilk Yunanlı, Megara şehrendir. Bu atlet yarışı kazanmış ve çıplakken başına taç giydirilmiştir.¹²⁶

Çıplak atletizm yapıldığı söylenen ilk Yunan şehri, Sparta'dır. Oğlancılığın yasallaştırıldığı ilk yer de burasıdır.

Ünlü Yunan şairleri; Alcaeus, İbycus, Anacreon, Theognis, Pindar ve elbette Sappho, eşcinsel aşkı konu alan şiirler yazmışlardır.

Lesbos adasının kadın şairi Sappho'nun diğer kadınlara olan aşkını dile getirdiği şiirlerin toplam 12.000 dizi olduğu söylenmekteyse de, bunların ancak 600'ü günümüze kadar ulaşabilmiştir. Lezbiyen olarak tanımlanan Sappho'nun aslında biseksüel olduğu yazılıdır.

¹²⁵ Plutarch, "Life of Solon", 1,6.

¹²⁶ W. Sweet, "Sport and Recreation in Ancient Greece", 1987, sf. 125

Oyun yazarları Sofokles, Euripides ve Aeschylus, konusu eşcinsellik olan tiyatro oyunları yazmışlardır.

Özetleyecek olursak; Eski Yunan'da siyasetçiler, askerler, sanat adamları ve yazarlar eşcinsel ilişkiden, özellikle oğlancılıktan zevk almışlardır. Onların yücelttiği ve onurlandırdığı eşcinsel ilişki, M.Ö. 600'den M.S. 400'e kadar, yani yaklaşık en az bin yıl kültürlerinin önemli bir parçası olmuştur.

Ancak her nedense, modern çağların Yunanlı tarihçileri ve yazarları, geçmişteki bin yıllık kültürlerinin önemli bir parçası olan eşcinselliği görmezlikten gelmeye çalışmış, hatta bilinçli olarak bu gerçeği saklamaya çabalamışlardır.

İngiliz romancı, kısa öykü ve makale yazarı **Edward Morgan Forster** (1879-1970), 1913-1914 yıllarında 'Maurice' adlı bir öykü yazdı. Yazarın ölümünden sonra, 1978 yılında yayımlanan bu öykünün konusu, eşcinsel aşktır. Yazar, bu öyküde eski Yunan'daki eşcinsel yaşamdan söz ettikten sonra, Yunanlı tarihçilerin ve yazarların kendi geçmişlerindeki eşcinselliği yok sayma çabalarına, 'parola: sessizlik' damgasını vurup, bir Cambridge profesörünün şu sözlerine yer verir:

"Yok say: Yunanlıların konuşulmasını yasakladığı cinsel suçlarına sakın gönderme yapma!"

1940'da H. Mitchell, şöyle yazmıştır:

"Yunan ahlâkının bu yanı, olağanüstüdür. Aramızdaki bağlar nedeniyle, bu konuyu fazla deşmek çıkarımıza değildir."

Yunanlıların dayattığı bu sessizliği, gerçekleri bir sır gibi saklama çabalarını, 1978 yılında İngiliz yazar K. J. Dover bozar; 'Yunan Eşcinselliği' adlı kitabında tarihi gerçekleri belgelere dayanarak tüm ayrıntılarıyla yazar.

K. J. Dover'in çalışması, Eski Yunan'daki eşcinsellik hakkında, 20. yüzyılda İngilizce dilinde yazılmış ilk yapıttır.

K. J. Dover'in bu kitabı bir dizi tartışmayı da başlatır, bu tartışmalar günümüzde bile hâlâ sürmektedir.

Günümüz Yunanlıları, tarihlerinde en az bin yıl sürmüş olan eşcinsellikten söz edilmesini istememekte, bundan rahatsızlık duymakta ve kültürlerinin önemli bir parçasını neredeyse inkâr etmektedirler.

2002 yılında Atina'da 'Büyük İskender' konulu bir konferans toplandı. Bir konuşmacı, Büyük İskender'in eşcinselliği ile ilgili bir sunum yapmaya başladığında, salondaki Yunanlılar fırtınalar kopardılar.

2004 yılında 'İskender' adlı film gösterime girer girmez, 25 Yunanlı avukat, film yapımcılarını tazminat talebiyle mahkemeye vermekle tehdit etti. Ama filmi gördükten sonra bu girişimlerinden geri döndüler, çünkü filmde İskender'in yalnız erkeklerle değil, kadınlarla da olan romantik ilişkileri anlatılmaktaydı.¹²⁷

Eski Roma'da Eşcinsellik

Eşcinsel anlamına gelen 'homoseksüel' sözcüğü tarihte ilk kez, 1869 yılında Macar hekim Karoly Maria Bankart tarafından kullanılmıştır.

Antik Roma'daki eşcinsel yaşamla ilgili çok sayıda tarihi belge ve kaynak bulunmaktadır. Bu belge ve kaynaklardan açıkça anlaşılmaktadır ki, eski Roma'da biseksüellik normal sayılmakta, çok sayıda da eşcinsel Romalı erkek bulunmaktaydı.

Roma Cumhuriyeti döneminde oğlancılığın, iğrenç bir Yunan hastalığı olduğu kabul edilmiş ve bu tür ilişki yasaklanmıştı. Ancak cumhuriyetin sonlarına doğru, Roma İmparatorluğu döneminin başlangıcında, giderek Yunanlıların cinsellikteki tavrı benimsenmeye başlandı.

127 BBC News, "Bisexual Alexander Angers Greeks", 22.11.2004

BBC News, "Grek lawyers halt Alexander case", 03.12.2004

Roma'da ortaya çıkan eşcinsellik, Yunanlılarınkinden farklıydı. Roma'da toplumsal düzen, efendi-köle ilişkisi üzerine kurulmuş olduğundan, köleler istekli olmasa bile efendilerinin cinsel eşleriydi. Kısacası, Roma'daki eşcinselliğin ana kuralı şuydu: Romalı bir erkek, başka bir erkek ya da kadına cinsel organıyla girebilir, ama aynısı kendisine yapılamazdı. Yani Romalı erkek, 'etken eşcinsel' olabilir ama, 'edilgen eşcinsel' olamazdı.

Bir Romalıya 'edilgen eşcinsel' olduğunu söylemek, ona hakaret etmekle, iftira atmakla eşanlamlıydı.

Roma'da doğal olan, eşcinsel çiftlerden genç olanın 'edilgen', daha yaşlı olanın 'etken' olmasıydı. Ancak bu durum da sonraları değişti. M.Ö. 200'de Roma'da bir cadde, erkek fahişelerin iş tuttuğu bölgeydi. Bunlar edilgen ya da etken rol oynamakta ustalaşmışlardı. Bazı erkekler de, Tiber nehrine yakın yerlerde denizci avına çıkarlardı. Halka açık hamamlar, eşcinsel ilişki arayışı içinde olanların uğrak yerleriydi.

Roma İmparatorluğu tarihinde, İmparator Julius Sezar'la başlayan ilk 12 İmparator Dönemi, önemli bir yer almaktadır. Bu 12 İmparator, tarihi sırayla şunlardır:

Julius Sezar, Augustos, Tiberius, Caligula, Claudius, Nero, galba, Otho, Vitellius, Vespasian, Titus ve Domitan.

Bu imparatorlardan sadece Claudius cinselliğini yalnız kadınlarla yaşamıştı. Üç kez evlenmiş, adı 'kadın düşkünü'ne çıkmış İmparator Julius Sezar'ın da eşcinsel ilişki yaşadığına dair yoğun dedikodular yapılmıştır. Ancak şu kesin olarak bilinmektedir ki, bu iki imparatorun dışındaki on Roma imparatorunun hepsi de ya biseksüel ya da eşcinseldi.¹²⁸

12 Roma İmparatorunun yaşam öyküleri, yaklaşık olarak M.S. 121 yılında Suetonius tarafından yazılmıştır. Yapıtın Latince adı 'De vita Caesarum'dur, J. C. Rolfe tarafından İngilizceye 'On İki Sezar' olarak çevrilmiştir.

128 Edward Gibbon, "The History of the decline and Fall of the Roman Empire", Vol.I, 1776, Vol.II,III,1781, Vol.IV, V, VI, 1788-89, London, Stratham & Cadell

Neredeyse iki bin yıl önce yazılmış olan bu yapıt nasıl değerlendirilmelidir?

Yaklaşık olarak M.S. 69-75 yıllarında doğduğu ve M.S. 130 yılından sonra öldüğü söylenen Suetonius, bir tarihçi değildir. Prof. Dr. Yalçın Küçük'ün yazdığı gibi, Romalı bir devlet adamı da değildir!¹²⁹ Önce sarayın arşivinde kâtiplik yapmış, sonra sekreterliğe yükseltilmiş ve daha sonra bu görevden kovulmuştur.

Suetonius'un, 'On İki Sezar' adlı yapıtı, bir tarihi belge de değildir, bir roman da.

Özyaşamlarını anlattığı On İki Roma İmparatoru, Suetonius'dan 50-150 yıl önce yaşamış kişilerdir.

Eleştirmenler, Suetonius'un 'On İki Sezar' adlı yapıtını şöyle değerlendiriyorlar:¹³⁰

*"However, critics say that the book is **founded on gossip** and citations of historians who had lived in the time of the early emperors, rather than on primary sources of that time. The book can be described as very racy, **packed with gossip**, dramatic and sometimes amusing. There are times the author subjectively express his opinion and knowledge."*

Eleştirmenler şunları söylüyor:

*"Suetonius'un kitabı, kapsadığı dönemin temel kaynakları üzerine değil, **dedikodu** ve ilk imparatorların zamanında yaşamış tarihçilerin yapıtlarından alınan alıntılar üzerine kurulmuştur. Bu kitabı, **dedikodularla dolu**, bazen dramatik, bazen eğlenceli, özgün bir öykü olarak tanımlayabiliriz. Yazar, zaman zaman da kendi kişisel görüş ve bilgilerini ifade etmiştir."*

Suetonius, yaşamlarını anlattığı On İki Sezar'ın her birisiyle ilgili türlü kehanetlere ve uğursuzluklara da kitabında yer vermiştir. Bu kehanetleri ve uğursuzlukları yazar, ciddiye almış, gerçeğin bir parçası gibi görmüş ve inanmıştır.

129 Yalçın Küçük, "Epilepsi ile Orgazm", Arkadaş Yayınevi, Ankara 2008, 2.

Baskı sf.5

130 "On the Life of Caesars", Wikipedia, The Free Encyclopedia.

Yazdıklarının önemli bir bölümünü okuduktan sonra, Suetonius'un 'On İki Sezar' adlı kitabını şöyle özetleyebilirim:

Cinayet, cinsellik ve enest ile harmanlanmış, türlü saray dedikodularını siyaset ve tarihe bulaştırmış, bir dizi kehaneti sanki bilimsel bilgi aktarıyormuş gibi anlatmış, okuyanların bazılarını güldüren, bazılarının da ağızlarını çarpık bir zevkle şapırdattıran özgün bir öykü kitabıdır. Eğer Suetonius günümüzde yaşamış olsaydı, bu kitabı hiç kuşkusuz en çok satanlar listesinin tepesine oturur ve onu da zengin ederdi.

Şimdi, tekrar On İki İmparator'a dönelim.

Nero, bir erkekle evlenen ilk Roma imparatorudur. Nero'nun eşcinsel ilişkide 'edilgen' rolü aldığı ve cinsel ilişki sırasında tıpkı genç bir kadın gibi çığlıklar atıp inlediği yazılmıştır.¹³¹

İmparator Galba, güçlü ve deneyimli erkeklere düşkündür.¹³²

Şimdi, On İki İmparator'a dönelim ve bunlardan Sezar'ı, kitabımızın ana konusuyla birinci derecede ilgili olduğu için yakından tanıyalım.

Julius Sezar (M.Ö. 100-M.Ö.44)

Julius Sezar; hiçbir savaşta yenilmemiş bir general, ünlü bir devlet adamı, bir yasa koyucu, Roma'nın ünlü hatibi Çiçero'nun 'Sezar'dan daha iyi konuşma yeteneği olan birisi var mı?' diye övdüğü bir hatip, bir tarihçi ve matematikçiydi. Kurduğu hükümet biçimi yıllarca sürdü. Takvimi düzenledi. Senato'da konuşulup kararlaştırılan konuları halkın da öğrenmesi için, ilk kez yazılı bir haber bülteni düzenletip dağıttıran, Julius Sezar'dır.

'Geldim, gördüm, yendim' sözü, Julius Sezar'ındır.

Sezar, askerlerinin bağlılığını ve hayranlığını kazanmıştı. Sezar askerlerine seslenirken, 'Askerler!' demez, 'Yoldaşlarım!' derdi.

¹³¹ Suetonius, "The Twelve Caesars", Latince basım 1907, İngilizce çevrisi 1913-1914. Dokuz bölümden oluşmaktadır.

¹³² A.g.e. 'Galba' bölümü.

Sezar, M.Ö. 80’de, henüz 20 yaşındayken Roma’dan ayrılır, Ön Asya’nın (bugünkü Türkiye) valisi olan Thermus’un yönetiminde hizmete başlar. Bir süre sonra, bugünkü Türkiye’nin kuzeybatısında kurulu Bithynia’nın kralı IV. Nicomedes’in yanına diplomatik bir görevle gönderilir.

Öyle anlaşılmaktadır ki, Sezar orada tahminlerden fazla bir süre kalır. İşte bu olay, Sezar ile Kral Nicomedes arasında eşcinsel bir ilişki olduğu yönünde dedikoduların çıkmasına neden olur. Bu dedikodular, Sezar’ın düşmanları tarafından ileriki tarihlerde hep kullanılır.

Hakkında çıkarılan dedikodulardan rahatsız olan Sezar, Roma’ya döndükten sonra tam bir kadın avcısına döner. Roma’da neredeyse baştan çıkarmadığı güzel kadın bırakmaz. Romalı aristokrat kadınlar, senatörlerin karıları, kızları, yakın akrabaları Sezar’ın en çok tercih ettiği kadınlar olur. Her ne kadar Nicomedes dedikodusunu tam unutturamasa da, adı çok yaygın bir biçimde, kadın düşkününe çıkar.

Vali Thermus’un komutasında Romalıların Milet’i kuşatmasında Sezar, olağanüstü kahramanlıklar sergiler. Kendisine Roma’nın en üstün şeref ödülü olarak meşe ağacından yapılmış tac (corona civica) verilir. Sezar bu tacı giydiğinde, kurallar gereği tüm senatörler ayağa kalkmak ve onu alkışlamak zorunda kalırlar.

Sezar, üç kez evlenmiştir.

Sezar’ın Nicomedes ile olan ilişkisinin ‘eşcinsel’ olarak yorumlanmasına dönemin ünlü yazarı Çiçero da katılmıştır.

Sezar, halk arasında kendisinden ‘kraliçe’ ya da ‘kadın’ diye söz edildiğinde, şaşırtıcı bir savunma yapıp, Kraliçe Semiramis’in ve Amazonların bir zamanlar büyük krallıklar yönetmiş olduğunu söylemiştir.

Sezar’ın düşmanları onun hakkında aşağılayıcı, alay edici dedikoduları halk arasında yayıp durmuşlardır. Bunlardan en iyi bilineni, Elder Curi’nun Sezar için söylediği şu sözlerdir:

“Her kadının kocası ve her erkeğin karısı”.

Sezar'ı eşcinsellikle suçlayanlardan biri de, bir arkadaşının oğlu şair Catullus olmuştur. Yazdığı iki şiirle Sezar'ı edilgen eşcinsel olmakla suçlamıştır. Fakat kısa bir süre sonra özür dileyip suçlamalarını geri almıştır. Sezar, yapılan hakarete rağmen şairi bağışlar, onu bir akşam yemeğine davet eder.

Diğer bir suçlama, en sevdiği yeğeni Octavius'tan gelir. Octavius, bir cinsel ilişkiyi kabul etmesi halinde, Sezar'ın kendisini varis tayin edeceği sözünü verdiği iddiasında bulunur. Ancak bu iddia ve suçlamaya pek inanan olmaz.

Sezar'la ilgili en önemli bilgilerden biri, onun bir epilepsi hastası olduğudur.

Sezar'ın saralı olduğu doğru olsa bile, geçirdiği nöbetler büyük bir olasılıkla çok hafif türdendiler. Çünkü onun tüm yaşamını ve başarılarını göz önünde tutarsak, tonik-klonik türden çok şiddetli sara nöbetleri geçirmiş olmasına ihtimal veremeyiz.

Nöbet geldiğinde Sezar'ın vücut kontrolünü kaybettiği ya da geçici hafıza kaybı yaşadığı bilinmektedir. Sezar'ın yaşamış olduğu çağda, epilepsiye karşı hiçbir ilaç ve tedavi yöntemi bulunmamaktaydı. Bu nedenle, eğer Sezar, şiddetli epilepsi nöbetleri geçirmiş olsaydı, hem bedensel hem de zihinsel büyük güç gerektiren görev ve sorumluluklarını yerine getiremez, büyük başarılarını elde edemezdi.

Sezar'ın yaşadığı dönemde, epilepsinin tanrılar tarafından verildiği ve özellikle de Ay'ın konumunun etkili olduğu genel inançtı.

Elimizde, şimdi söyleyeceğimizin doğrudan hiçbir kanıtı yok ama, Sezar gibi çok zeki bir lider, hafif epilepsi nöbetlerini, Tanrı Venüs'le doğrudan bağlantısının bulunduğu bir kanıt olarak kullanmış olamaz mıydı? Böyle davranarak, görünürdeki bir zayıflığını, yeryüzünde kutsal bir kişi olduğu izlenimini yaratmakta kullanmış olamaz mıydı? Her büyük lider gibi, o da usta bir politikacı olarak bu yolu seçmiş olamaz mıydı?

Augustus (M.Ö. 63-M.S. 14)

Julius Sezar ölmeden önce, yeğeni Octavius'u veliaht tayin eder. Senato onu imparator ilan ederken, 'saygıdeğer' anlamına gelen Augustus adını verir.

Suetonius'un yazdıklarına göre Augustus, gösterişsiz bir hayat sürmüştür. Sıradan bir Roma evinde yaşamış, sıradan Roma yemekleri yemiş ve sıradan bir Roma yatağında yatmıştır.

İmparator Augustus, biseksüeldi.

İmparator Augustus, epilepsi hastası değildi.

Tiberius (M.Ö. 42-M.S. 37)

Suetonius, 'On İki Sezar' adlı kitabında, Tiberius'un askeri ve idari yönetimindeki başarılarından kısaca söz eder. Tiberius'un cinsel sapıklıklarını, zalim biri olduğunu anlatır, işlemiş olduğu cinsel suçları uzun uzun sayar döker.

Çağdaş Roma tarihi kaynaklarını göz önünde tutan eleştirmenler, Suetonius'un 'On İki Sezar' adlı yapıtını, kişilerin özel hayatlarının çok ayrıntılarına giren ve dedikodu niteliği taşıyan bir kitap olarak değerlendirmektedir.¹³³

Seutonium hakkında daha önce yaptığımız eleştiri, bir kez daha desteklenmektedir.

Seutonium'un anlattıklarının tam tersine, modern tarihçiler Tiberius'un başarılı ve yetenekli bir imparator olduğunu, öldüğünde devlete daha zengin bir hazine bıraktıklarını yazmaktadırlar.

İmparator Tiberius, biseksüeldi.

İmparator Tiberius, epilepsi hastası değildi.

133 "It has also been noted by several sources that the entire work of 'The Twelve Caesars' delves more deeply into personal details and gossip relative to other contemporary Roman histories", On the Life of Caesars, Wikipedia, the free encyclopedia.

Caligula (M.S. 12- M.S. 41)

On İki Sezar'dan biri olan İmparator Caligula'dan, Roma üst sınıfı nefret etmekteydi. Bu nefret öylesi boyutlara ulaşmıştı ki, ölümünden sonra Roma Senatosunun aldığı bir kararla, Caligula ile ilgili tüm dosyalar, belgeler yok edildi. Bu nedenle, Caligula hakkındaki bilgilerimiz, hiçte güvenilir olmayan Suetonius'un yazdıklarıdır. Caligula dönemiyle ilgili tarihi belgelerin çoğu, çoktan yok olup gitmiştir.

Suetonius'un Caligula hakkında söylediklerinin çoğu olumsuzdur. Modern tarihçiler, Caligula'nın şizofreni olduğunu, ya beyin iltihabı hastalığına yakalanmış bulunduğunu, ya bunlara benzer bir akıl ya da beyin hastası olduğunu tahmin etmektedirler.

Suetonius'un anlattıklarına göre, geçirdiği nöbetler sırasında Caligula aniden yere düşmekte, bilincini kaybetmektedir. Bu tanımlar günümüzde bazı kişilerce epilepsinin göstergesi olarak yorumlanmıştır. Oysa Suetonius, Caligula'nın nöbetlerini, deliliğin işaretleri olarak nitelemiştir.

Yine Suetonius'a göre, Caligula kendisinde bir hastalık bulunduğunu bilmekteydi.

Caligula'yı bir deli olarak gösteren Suetonius, onunla ilgili şunları söylemektedir:

Kızkardeşi ile evlenmiştir.

Atını senatör seçtireceğini söyleyerek çevresini korkutmuştur.

Britanya'yı ele geçirmekle görevlendirdiği ordunun askerlerine, deniz kıyısında denizkabağı toplama emrini vermiştir.

Kendisinin bir tanrı olduğuna inanmış, sarayı ile Pagan tapınağı arasına bir yol yaptırarak, 'kardeşim' dediği Roma tanrısı Jüpiter'e yakın olmak istemiştir.

Bazı kişileri geceyarısı sarayına çağırtmış, geldiklerinde saklanıp garip sesler çıkararak onları korkutmaya çalışmıştır.

Bazı kişileri öldürtmüş, sonra bu kişileri sözde sarayına davet etmiştir. Gelmediklerini görünce de, bu kişilerin intihar etmiş olduklarını söylemiştir.

Kehanete (gelecekte bir şeyin olacağını hissettiren belirtilere) inanan Suetonijs, Caligula'nın öldürüleceğini gösteren birçok uğursuzluktan da söz eder.

Suetonijs'a göre, Julius Sezar'ın öldürüldüğü 15 Mart günü, Roma'nın üzerine yıldırım düşmüştür, bu bir uğursuzluktur.

Caligula'nın öldürüldüğü gün, Caligula bir flamingoyu kurban ederken üzerine kan sıçramıştır. Bu bir uğursuzluktur.

Suetonijs, Caligula öldürülmeden kısa bir süre önce bir kuyruklu yıldız görüldüğünü, bunun bir kehanet olduğunu yazmaktadır. Çünkü ona göre bir kuyruklu yıldızın görülmesi, ünlü bir kişinin öleceğinin habercisidir.

Çok eski tarihi kaynaklar şu noktada birleşmişlerdir: Caligula, bir deliydi.

Yazarlar onun bu duruma nasıl geldiği konusunda ayrı görüşe sahiplerse de, Caligula'nın iyi bir başlangıçtan sonra giderek despotlaştığı ve hatta çılgınlaştığı görüşünde birleşmişlerdir.¹³⁴

Prof. Dr. Yalçın Küçük, 'Caligula' ve 'Epilepsi ile Orgazm' adlı kitaplarında, Canligula'yı 'küstah ve köle' bir epilepsi hastası olarak anlatmaktadır. Yalçın Küçük bu yargısına kaynak olarak, İngiliz roman yazarı Robert Graves'in (1895-1985) 'Ben Claudius' adlı romanını göstermektedir.

Ciddi araştırmacılar, bir romanda yazılı sözleri tarihi belge olarak kabul etmezler, çok ciddiye almazlar.

Mademki Prof. Dr. Yalçın Küçük, İngiliz romancı Robert Graves'in romanlarını tarihi belge gibi sunuyor, öyleyse biz de aynı yazarın 'Caligula' adlı öyküsünden bir alıntı yaparak yola çıkabilir miyiz:

134 Seneca, hiçbir açıklamada bulunmadan, Caligula'nın delirmiş olduğuna inanır (Brev. 18.5-6; Helv. 10,4; Tranqu. 14.5; Ben. 7.11.2), Josepjs da Caligula'nın delirmiş olduğuna inanır, ancak bunun karısı tarafından verilmiş olan bir zehirden kaynaklandığını söyler (AJ 19.193). Dio, Caligula'nın karakterindeki bozuklukların giderek yozlaşmasına neden olduğuna inanır.

“Another chance remark that I made at supper this time had an unexpected effect on Caligula. Someone mentioned epilepsy and I said that Carthaginian records showed that Hannibal to have been an epleptic, and that Alexander and Julius Caesar were both subject to this mysterious disease, which seemed to be an almost inevitable accompaniement of superlative military genius. Caligula pricked up his ears at this, and a few days later he gave a very good imitation of an epileptic fit, falling on the floor in the Senate House and screaming at the top of his voice, his lips white with foam-soap-suds, probably.”¹³⁵

Türkçesi:

“Akşam yemeğinde, fırsat gelince yaptığım bir yorum, bu kez Caligula’da beklenmedik bir etki yarattı. Birisi epilepsiden söz etti, ben de Kartaca belgelerine göre Anibal’ın saralı olduğunu söyledim. Büyük İskender’in ve Julius Sezar’ın da bu gizemli hastalığa yakalanmış olduğunu, en üstün askeri deha ile bu hastalığın neredeyse kaçınılmaz birlikteliğinin görüldüğünü anlattım. Caligula bunu duyar duymaz kulaklarını dikti ve birkaç gün sonra, Senato’da yere düştü ve avazı çıktığı kadar çığlık attı, dudakları ağzından gelen köpüklerle beyazlaşmıştı-muhtemelen sabun köpüğünden.”

Buradan çıkan sonuç açıktır: Caligula, aslında saralı değildi. Tıpkı Anibal, Büyük İskender ve Julius Sezar gibi, büyük bir askeri deha olarak görülebilmek için, epilepsi taklidi yapmış bir aktördü! Prof. Dr. Yalçın Küçük’ün Caligula üzerine kurduğu senaryo temelden çökmüştür, çünkü Caligula saralı değildir!

Öte yandan, Caligula’yı en ağır biçimde eleştiren yazılar ve romanlar bulunduğu gibi, tam tersini savunanlar da vardır.

J. P. V. D. Balsdon, ‘İmparator Gaius’ adlı kitabında, Caligula’yı şöyle tanımlıyor: Akıllı ve zeki bir liderdi.

135 Robert Graves, “Caligula”, Penguin Books, London

Anthony A. Barrett de, ‘Caligula: Gücün Yozlaşması’ adlı biyografisinde, Caligula’nın akıllı ve zeki bir imparator olduğunu yazmaktadır.

Washington Üniversitesinde tarih dersleri veren Prof. Dr. Arther Ferrill, 1991’de yayımlanan ‘Caligula’ adlı yapıtında, Caligula’nın, sınırsız bir gücün çıldırttığı bir lider olduğunu söylüyor, ama ondan küstah ve köle diye söz etmiyor.

Claudius (M.Ö. 10-M.S. 54)

İmparator Claudius, ne biseksüeldir ne de eşcinsel.

Julius Sezar’dan sonra Britanya’yı işgal eden ilk imparatorudur. Sezar, işgalden sonra Britanya’nın yönetimini yine yerli halka bırakmıştı. Oysa Claudius, Britanya’nın yönetimini Roma’ya bağlar.

İmparator Claudius, bir sara hastası değildir. Fakat, zalim ve çılgındır.

Zalimdir, ama Caligula kadar değil.

Ancak zalimlikten söz ederken, Roma’nın o dönemdeki toplumsal ve ekonomik koşullarını dikkate almak gereklidir.

Roma’da toplumsal ve ekonomik düzen, kölelik sistemi üzerine kurulmuştu. Roma’nın bir ‘efendi’ sınıfı, bir de köleleri vardı. Efendiler; kölelerini döver, öldürür, cinsel saldırıda bulunabilir, her zalimliği gösterebilirdi. Düzen buydu.

İnsanların alınıp satıldığı tüm toplumsal düzenlerde, her zaman zulüm vardır, işkence vardır, insan hayatının değeri yoktur.

‘On İki Sezar’ kitabının yazarı Suetonius, İmparator Claudius’un öldürülmesiyle ilgili de bir dizi uğursuz işaretlerden, kehanetlerden söz etmektedir. Claudius’un öldürülmeden önce bir kuyruklu yıldızın görülmüş olması, uğursuz bir işarettir.

Seutonius, İmparator Cludius’u zayıf, aptal ve gülünç bir kişi olarak gösterir. Onun yemek yiyişini, şehrin barlarını dolaşma düşkünlüğünü eleştirir.

Oysa, modern tarihçilere göre Claudius, iyi bir yönetim sergilemiştir. Britanya’yı işgali, askeri bir başarıdır. Halkın yararına yapmış olduğu kapsamlı uygulamalar övülmüştür.

İmparator Claudius, mantardan zehirlenerek ölmüştür. Bunda karısının parmağı olduğundan kuşulanılmıştır.

Nero (M.S. 15- 68)

Suetonius'un anlattıklarına göre, Nero'nun Caligula'dan farkı yoktur.

İmparator Nero, edilgen eşcinseldi.

Bir erkekle evlenen ilk Roma İmparatorudur.

Nero, bir çocuğu önce hadım ettirmiş, sonra onunla cinsel ilişkide bulunmuştur.

Nero, yetenekli bir müzisyendir. Roma yanarken lir çaldığı, Suetonius'un yarattığı bir efsanedir.

Nero'nun öldürülmesine Senato karar vermiş, bunu öğrenen Nero intihar etmiştir.

İmparator Nero, sara hastası değildi.

Galba (M.Ö. 3-M.S. 69)

İmparator Galba'nın saltanatı sadece birkaç ay sürmüştür.

Eşcinsel olan Galba'nın, güçlü ve deneyimli erkeklere düşkün olduğu yazılmıştır.

Suetonious, Galba'nın soylu bir aileden geldiğini yazmıştır.

Seutonious, Galba'nın öldürülmesiyle ilgili kehanetlerin bir listesini yapmıştır.

İmparator Galba, epilepsi hastası değildi.

Otho (M.S. 32-69)

İmparator Otho'nun da saltanatı birkaç ay sürmüştür.

İmparator Otho da bir eşcinseldi.

Otho, sürekli olarak kendisini devirmek isteyen düşmanlarına karşı savaşımıştır.

'On İki Sezar'ın yazarı Suetonious, Otho'nun da öldürüleceğini gösterir bir dizi kehanet saymıştır.

Öldürüleceğini sezen Otho, bir hançerle kendisini öldürmüştür.

İmparator Otho, epilepsi hastası değildi.

Vitellius (M.S. 15-69)

Suetonius, İmparator Vitellius hakkında çok az bilgi vermiştir. İmparator Vitellius, bir eşcinseldi.

Vitellius'un öldürüleceğine dair de bir dizi kehanet, Suetonius tarafından yazılmıştır.

Romalılar, Vitellius'u çıırılçıplak soyup yerlerde sürüdükten sonra bir direğe bağlamışlar, üzerine hayvan dışkısı fırlattıktan sonra öldürmüşlerdir.

İmparator Vitellius, epilepsi hastası değildi.

Vespasian (M.S. 9-79)

Roma İmparatorluğunda, Flavian hanedanının kurucusudur.

Suetonius kitabında, Vespasian'dan dürüst ama para hırslıydı, diye söz etmektedir.

İmparator Vespasian, biseksüeldi.

Vespasian, çok adaletliydi ve intikam alma yerine bağışlamayı tercih ederdi.

Suetonius, Vespasian ile ilgili de kehanetlerde bulunmuştur.

Ciddi bağırsak sorunlarıyla karşılaşan İmparator Vespasian, dinlenme yerine çalışmalarını sürdürmekte diretince, aniden ishal nöbetine yakalanır. Bir imparator ayakta ölmelidir, der ve öyle ölür.

İmparator Vespasian, epilepsi hastası değildir.

Titus (M.S. 39-81)

Vespasian'ın büyük oğlu ve Flavian hanedanının ikinci imparatorudur.

Suetonius, İmparator Titus'u şöyle tanımlamaktadır:

'İnsan soyunun gururu ve sevgilisi'.

İmparator Titus, biseksüeldi.

İmparator Titus, saralı değildi.

Domittan (M.S. 51- 96)

Titus'un kardeşi, Vespasian'ın ikinci oğlu ve Flavian hanedanının üçüncü imparatorudur.

Döneminde bir dizi başkaldırı yaşanmıştır.

İmparator Domittan, biseksüeldi.

İmparator Domittan, saralı değildi.

Eşcinsellik ve Alman Nazi Partisi

Yabancı bir sözcük olan 'homoseksüel'in Türkçe karşılığı 'eşcinsel'dir. Günümüzde eşcinsellere 'gay' denilmektedir.

İkinci Dünya Savaşında Naziler, toplama kamplarına gönderdikleri Yahudilerin yakasına, altı köşeli 'David'in Yıldızı' adı verilen sarı bir etiket yapıştırmışlardı.

Naziler toplama kamplarına eşcinselleri de gönderdiler.

Nazilerin toplama kamplarına yolladıkları eşcinsellerin yakasına, pembe bir üçgen şekli takmışlardı.

Eşcinselleri yargılayan ve toplama kamplarına gönderen Nazi Partisinde, başta en üst düzey yöneticiler olmak üzere, çeşitli kademelerde çok sayıda eşcinselin bulunmuş olması, nedense tarihçiler tarafından pek su yüzüne çıkarılmamıştır.

Nazi Partisi'nin Eşcinsel Kökleri

Eşcinsel hakların doğum yeri, Almanya'dır.

Eşcinsel Alman avukat Karl Heinrich Ulrichs, 'eşcinsel hakların büyükbabası' olarak bilinmektedir.

Ulrichs'e göre eşcinsellik aslında, kadın ruhların erkek bedenlerde kendilerini göstermesiydi.

1895'de eşcinseller, özellikle de oğlancılar Alman toplumunda belirli bir sayıya ve güce sahip duruma gelmişlerdi. O kadar ki, komünizmin öncülerinden Frederick Engels, Karl Marks'a yazdığı bir mektupta şöyle diyordu:

“Oğlancılar kaç kişi olduklarını saymaya başladılar ve devletimizin içinde güçlü bir grup olduklarının farkına vardılar. Şimdi eksik olan bir örgütleri, ama onun da gizli olarak kurulmuş olduğu söylenmekte.”

1897’de Berlin’de, Magnus Hirschfeld adlı bir eşcinsel, ‘Berlin Seks Araştırma Enstitüsü’nü kurdu ve eşcinsel Adolf Brand ilk eşcinsel dergiyi ‘Der Eigine’ (Özel) çıkardı.

Adolf Brand’ın başını çektiği eşcinseller, Ulrichs’in eşcinsel tanımına şiddetle karşı çıkıyorlar, kendilerine hakaret edilmiş sayıyorlardı. Çünkü Ulrichs, kadınsal eşcinselliği, yani ‘edilgen eşcinselliği’ tanımlıyordu. Oysa Brand ve taraftarları, erkeksel eşcinsellik, yani ‘etken eşcinsellikten’ yanaydılar. Kendilerinin normal erkeklerden daha güçlü olduklarını iddia ediyorlardı.

Çoğunluğu oğlancı olan Brand ve yandaşları, Özel Topluluk (CS) adlı bir örgüt kurdular. CS üyeleri, Antik Yunan’daki eşcinselliği kendilerine örnek alıyorlardı. Eski Yunan çağını yeniden canlandıracaklarını Hellen’in güzel cinsel standartlarını yeniden yaratacaklarını söylüyor, yüzyıllardır süren Hristiyan barbarlığını sona erdireceklerine söz veriyorlardı.

CS’nin eşcinselleri Almanya’nın toplumsal yapısını dönüştürüp değiştirmeye başladılar. Alman gençlerini örgütlediler. ‘Gezginci Gençlik’ anlamına gelen ‘Wandervogel’ adlı bir örgüt kurdular. Eşcinsel tarihçi Parker Rossman, bu gelişmeyi şöyle anlatıyor:¹³⁶

“Gezginci Gençlik’ hareketiyle, Antik Yunan’da yaşanmış olan eşcinsellik, özellikle de oğlancılık yaratılmak isteniyordu... Sonunda Hitler bu örgütü kullandı, değişime uğrattı ve Nazi Partisi’nin temeline uygun bir yapıya dönüştürdü.”

136 Parker Rossman, “Sexual Experience Between Men and Boys”, New York, Association Pres, 1976

1900'lerin başında, Gezginci Gençlik Örgütü resmiyet kazanmıştı. CS'nin oğlancıları tarafından yönetilip denetlenen bu örgütte genç çocuklar eşcinsel olarak yetiştiriliyordu.

Lider anlamına gelen 'Führer' kavramı ilk kez Gezginci Gençlik örgütünde dillendirildi.¹³⁷ Sonradan bu unvan Adolf Hitler'e verilecekti. Diğer bir Nazi geleneği, 'Seig Heil' sözleriyle selamlama da, Gezginci Gençlik örgütünde üretilmiş ve popüler olmuştu.

Birinci Dünya Savaşında Alman gençlik hareketinin en büyük kahramanı, Gerhard Rossbach'dı. Tarihçi L. G. Robert Waite, bu kahramanı şöyle tanımlıyor:¹³⁸

“Sadist, katil ve eşcinsel”.

Gerhard Rossbach, Gezginci Gençlik Örgütü ile Nazi Partisi arasında köprü görevi yapmıştı.

Günümüzde Adolf Hitler, Nazizmin başaktörü olarak kabul edilmektedir. Oysa, Nazi makinası ilk kurulmaya başlandığında, Hitler sıradan bir oyuncuydu. Nazizmin ilk lideri, Ernst Röhm'dir. Tarihçi Frank Rector'a göre:

“Hitler, Roehm'in koruması altında olan bir kişiydi.”¹³⁹

Röhm, Alman ordusunda bir yüzbaşı, Hitler ise sıradan bir onbaşydu. Röhm, Hitler ile ilk kez, 'Demir Yumruk' adlı terörist bir örgütün toplantısında tanışır. Hitler'in gözlerinde; *'Gizli ordusuna kitlesel destek sağlayabilecek yetenekli bir halk tavlayıcısını'* görür.¹⁴⁰

137 E. Y. Hartshorne, “german Youth and the Nazi dream of Victory”, New York, Farrar and Reinhart, 1974

138 L. G. Robert Waite, “The Psychopathic God Adolf Hitler”, New York, Signet Books, 1977

139 Frank Rector, “The Nazi Extermination of Homosexuals”, New York, Stein and Day, 1981

140 Heinz Hohne, “The Order of the Death's Head: The Story of Hitler's SS”, New York, Ballantine Books, 1971

Yazar William Shirer, Ernst Röhm'i şöyle tanımlamaktadır:¹⁴¹

"Kısa boylu ama sağlam yapılı, boğa boyunlu, domuz gözlü, yüzünde yara izi bulunan profesyonel bir asker ve çoğu Nazi gibi eşcinsel."

Tarihçi Frank Rector anlatıyor:¹⁴²

*"Nazi liderleri arasında en önde geleni, **rezil unvanlı** eşcinsel Ernst Röhm'di. Hitler'in yükselişini o sağlamıştı ve herkes bunu biliyordu. Röhm'in eşcinsel barlarda, Türk hamamlarında yaşadıkları gizli değildi. Eşcinsel karşıtları arada bir homurdansalar da Milliyetçi Sosyalist Parti'ye Hitler'den sonra en büyük gücü katmış olan bu kişiye karşı çıkamıyorlardı."*

Ernst Röhm eşcinselliği, düşlediği yeni toplum için temel taşı sayıyordu. Röhm'in bu görüşünü, yazar Dr. Louis Snyder şöyle açıklıyor:¹⁴³

*"Eşcinselliğe, insanların derin saygı duyacağı toplumsal bir düzen kurguluyordu. Eşcinselliğini toplumda açıkça sergiliyor ve yakınlarının da aynı biçimde davranmasında ısrarcı oluyordu. Röhm; gururlu, herkesi hiçe sayan eşcinsel bir kitlenin kavgasına, pencereleri kırıp indirmesini, **sırf zevk için insanları öldürüp doğramasını istiyordu.**"*

Röhm'in kurmuş olduğu ordu benzeri örgütün üyeleri, Nazilere karşı çıkan herkesi tutup, evire çevire dövüyordu. Tarihçi Thomas Fuchs, bu konuda şunları söylüyordu:¹⁴⁴

141 William Shirer, "The Rise and Fall of the Third Reich", New York, Fawcett Crest, 1960

142 Frank Rector, "The Nazi Extermination of Homosexuals", New York, Stein and Day, 1981

143 Dr. L. Kouis Snyder, "Encyclopaedia of The Third Reich", New York, Paragon House, 1989

144 Thomas Fuchs, "The Hitler Fact Book", New York, Fountain Books, 1990

“Hitler, bu tür eylemlerin en iyi eşcinseller tarafından yapılabilceğine inanıyordu.”

Münih’te eşcinsellerin en sık gittiği ‘gay bar’ olan Bratwurstglocki, aynı zamanda Nazi Saldırı Kuvvetleri (SA)’nin de uğrak yeri idi. Röhm’in burada her zaman kendisi için ayrılmış bir masası bulunmaktaydı. Nazi Partisi’nin toplantıları burada yapılmaktaydı. Korku salma ve teröre dayalı Nazi kampanyasının düzenleyicileri ve yöneticileri buraya geliyordu. Hepsi eşcinseldi.¹⁴⁵

Nazi Saldırı Kuvvetleri (SA)’da görev alacaklarda aranan önkoşul, eşcinsel olmalarıydı. Sonraları Heinrich Himmler bu durumdan şöyle yakınmıştı:¹⁴⁶

“Eğer Nazi liderlerinin, cinsel tercihleri göz önünde tutularak seçildiği söylentisi yayılmaya başlarsa, bu durum Nazi harekete zarar vermez mi?”

Aslında, Nazilerin güvenlik örgütü SS’in lideri olan Himmler’in karşı çıktığı, eşcinsellik değildi. Yeteneksiz kişilere sırf eşcinsel oldukları ve Röhm ve yandaşlarıyla ilişkileri bulunduğu için yüksek rütbelere verilmesinden rahatsızdı. Örneğin, SA’ya katılmadan önce bir otele kapıcılık ve garsonluk yapmış olan Karl Ernst’e, sırf eşcinsel olduğu için tuğgeneral rütbesi verilmişti. Bu kişi hakkında şöyle yazılmıştı:¹⁴⁷

*“Henüz 35 yaşında bile değil ama 250.000 militanın komutanı... bu adam **bir sadist, adi bir serseridir**, şimdi büyük sorumluluğu olan bir subaya dönüştürülmüştür.”*

1933 yılına gelindiğinde SA, Alman ordusundan daha büyük boyutlara ulaşmıştı ve tamamı eşcinsellerden oluşan yapısını koruyordu.

145 Konrad Heiden, “Der Fuehrer: Hitler’s Rise to Power”, Boston, Houghton Mifflin Company, 1944

146 Max Gallo, “The Night of the Long Knives”, New York, Warner Books, 1973

147 A.g.e

Tarihçi H. R. Knickerbocker yazıyor:¹⁴⁸

“Eşcinsel Röhm, 2.500.000 vurucu gücün komutanıydı. Kurmayların tamamı, istisnasız eşcinseldi. Eşcinsel olmayan bir subayın yükselme şansı hiç yoktu.”

Özel Topluluk (CS) adlı örgütün ideali olan, Antik Yunan’daki ‘aktif eşcinsellik’, ya da onların deyimiyle ‘erkek eşcinselliği’, SA’da tam egemen olmuştu. Eşcinselci tarihçi Alfred Rowse bunu şöyle anlatıyor:¹⁴⁹

“Onlarınki, güçlü erkeğin üstün olduğu türden bir eşcinsellikti. Bir erkekler dünyasında kadınsız yaşıyorlardı. Dünyaları kamlardan, yürüyüşlerden, koşulardan ve spordan oluşuyordu. Kendilerine özgü dinlenme yöntemleri vardı ve Münih bu yöntemlerle ilgili öykülerle çalkalanıyordu.”

Hiç kuşkusuz yukarıda sözü edilen dinlenme yöntemleri, çoğunluğu oğlancılık olan eşcinsel etkinliklerdi.

Röhm, oğlanlarından birine SA İstihbarat Servisinde, ayda 200 mark maaşla bir makam vermişti. Aslında bu kişinin görevi, Münih Geisela Lisesinden genç oğlanlar bulmaktı.

Hitler’in ‘Gay’ Kökleri

1945’de Samuel İgra adlı bir Yahudi tarihçi, ‘Almanya’nın Ulusal Ahlâksızlığı’ adlı bir kitap yayımladı. İgra bu kitabında eşcinselliği, Nazizmin kalbinden akan ‘zehirli bir dere’ye benzetti.

1920’ler ve 1930’lar Avrupa’sında eşcinsellik, ‘**Alman ahlâksızlığı**’ olarak biliniyordu. Burada ahlâksızlık deyimi ‘cinsel suç’ anlamında kullanılmıştır.¹⁵⁰

148 H. R. Knickerbocker, “Is Tomorrow Hitler’s?”, New York, Reynel & Hitchcock, 1941

149 A. L. Rowse, “Homosexuals in History: Ambivalence in Society, Literature and the Arts”, New York, MacMillan Publishing Company, 1977

150 A.g.e

1939'da Almanya'dan kaçan tarihçi Samuel İgra, Hitler hakkın-
da şu iddialarda bulunmuştur:¹⁵¹

*"Hitler, 1907-1912 sürecinde Viyana'da erkek fahişelik yapmış-
tır. Aynı işi, 1912-1914 yıllarında Münih'te de sürdürmüştür."*

Yazar Desmond Seward, 'Napolyon ve Hitler' adlı kitabında şu
çarpıcı bilgiyi vermektedir:¹⁵²

*"Hitler'in adı, Viyana polis kayıtlarına, bir eşcinsel olarak geç-
miştir."*

Yukarıdaki bilgilere destek veren yazar Walter Langer, daha da
ayrıntıya girmiştir:¹⁵³

*"1907-1912 yıllarında Hitler, Viyana'da kiracılarının çoğunlu-
ğu eşcinsel olan büyük bir evde kalmayı yeğlemiştir."*

Gençliğinde Hitler, çok sık 'Parlak Adolf' diye çağrılmıştır.
Sonraki yıllarda onun bu özelliği, eşcinsel Ernst Röhm'in çev-
resindeki zengin eşcinsellerden büyük parasal destek sağlama-
sında etkili olmuştur.

Savaş sonrası Almanya'ya giren işgal güçleri, 1943 yılında, Wal-
ter Langer adlı bir ruhçözümcüye (psikanalist), Hitler'in ruh dün-
yasını ayrıntılarıyla çözümleyen bir çalışma yapması görevini ve-
rirler. Langer bu çalışmayı yapar ve raporunu verir. Ancak bu ra-
por 29 yıl hasıraltı edilir. Sonunda bu rapor 1972 yılında 'Adolf
Hitler'in Zihin Yapısı' adıyla kitap olarak yayımlandı.

Walter Langer bu kitabında, Hitler'in kesin olarak bir 'kopro-
fil', yani **insan dışkısından cinsel olarak uyarılan kişi** oldu-
ğunu ve gençliğinde eşcinsel bir yaşam sürmüş olabileceğini

151 Samuel İgra, "Germany's National Vice", London, Quality Pres Ltd., 1945

152 Desmond Seward, "Napoleon and Hitler: A Comparative Biography", New
York, Simon & Schuster, 1972

153 C. Walter Langer, "The Mind of Adolf Hitler", New York, Signet Books, 1972

yazdı.¹⁵⁴ Yine bu kitapta, Hitler'in erkek vücutlarına bakmaktan cinsel zevk aldığı anlatılmakta ve Hitler'in gözünde en büyük kahramanın ünlü eşcinsel Büyük Frederick olduğu açıklanmaktadır.¹⁵⁵

Hitler'in en yakın iki dostu, Ernst Röhm ve Rudolf Hess, eşcinseldiler. Eşcinsel çevrelerde Rudolf Hess'e 'Fraulein Anna', yani 'Bayan Anna' deniliyordu.

Hitler'e sadece eşcinsel demek eksik olabilir, çünkü birisi öz yeğeni olmak üzere en az dört kadınla cinsel ilişki yaşamıştı. Hitlerin bu kadınlarla, kaprofil sapıklığı yanında, mazoşist (kendisine yapılan can acıtı şeylerden, aşağılanmadan cinsel zevk alan kişi) ve diğer aşırı sapıklıklar yaşamış olduğu iddia edilmiştir. İlginçtir, bu dört kadının dördü de intihar girişiminde bulunmuş, ikisi kurtarılmış ikisi ise ölmüştür.

Hitler, ister eşcinsel ilişkilerde bulunmuş olsun ister olmasın, eldeki kanıtlar açıkça göstermektedir ki, gençliğinden beri bileerek ve isteyerek hep eşcinsellerle arkadaşlık kurmuş, çevresini hep eşcinsellerden oluşturmuştur.

Belgelere göre, Hitler'in Gençlik Kolları Başkanı Baldur von Schirach, biseksüeldi. Yani hem kadınlarla hem de erkeklerle cinsel ilişkide bulunuyordu.

Hitler'in özel avukatı ve Adalet Bakanı, halkın eşcinsel karşıtı sandığı Hans Frank, eşcinseldi.

Hitler'in personel subayı Wilhelm Brückner, biseksüeldi.

Hitler'in ikinci komutanı Herman Goering, kadın giyisileri giyip, kadın gibi makyaj yapmayı severdi.

154 Scott Lively, "Homosexuality and the Nazi Party", Founder Publishing Comp., 1995

155 Büyük Frederick (1712-1786), Prusya Kralı. Yetenekli bir müzisyen olup, 100 sonat, 4 senfoni bestelemiştir. 1738'de farmasonlara katılmıştır. Ana dili Almanca'nın yanında Fransızca, İngilizce, İspanyolca, Portekizce, İtalyanca, Latin, Yunanca ve İbranice bilmekteydi. Ünlü Fransız yazar Voltaire ile sık sık mektuplaşmış, görüşmüştür. Tarihçiler onun eşcinsel ya da biseksüel olduğunu yazmaktadırlar. Voltaire de onun eşcinsel olduğunu yazmıştır.

Yukarıda adları geçenlerin eşcinsel olduğunu vurgulayan tarihçi Samuel İgra, Hitler'in diğer yardımcılarının ve yakın arkadaşlarının da bilinen eşcinseller olduğunu yazmaktadır.

Hitler'in şoförü ve bir süre özel sekreterliğini yapmış olan Emile Maurice, eşcinseldi.

SS lideri Heinrich Himmler'in oğlanlara olan düşkünlüğü, Nazi film yapımcısı Walter Frenz'in bir filmine konu olmuştu.¹⁵⁶

Hitler'in ünlü Propaganda Bakanı Dr. Joseph Goebbels, eşcinseldi. Toplu eşcinsel seks partileriyle ünlüydü.

Hitler'in özel korumalarının tümü, kesinlikle eşcinseldi.

Yukarıdaki bilgilerin ışığında şunu söylemek hiç şaşırtıcı olmayacaktır: Görüşleriyle Hitler'i etkilemiş olan kişiler de eşcinseldi. Bunların başında Jorg Lanz von Licebenfels ve Guido von List gelmekteydiler. Avusturyalı ruhbilimci (psikolog) Wilhelm Daim, 1958 yılında yayımlanan 'Hitler'e Fikirlerini Veren Adam' adlı kitabında Lanz'ı, Milliyetçi Sosyalizmin 'babası' olarak göstermektedir. Lanz, eşcinsel olduğu için manastırdan kovulmuş bir rahipti. Manastırdan kovulan Lanz, Yeni Tapınak'ın Yeni Düzeni (ONT) adlı dinsel bir örgüt kurmuş, bu örgütte eşcinsel ritüeller düzenlemiştir.¹⁵⁷ Nazilerin sembolü olmadan yıllar önce, 1907 yılının Noel gününde, Lanz tapınaklarının tepesine Gamalı Haç bayrağını çekmişti.¹⁵⁸

Yazar L. G. Robert Waite'ye göre, Hitler hayranlık duyduğu tarihi kahramanların birer eşcinsel olduğunu Lanz'dan öğrenmişti.¹⁵⁹

Hitler iktidarı ele geçirip Şansölye olduktan sonra, vurucu güçlerini kullanarak düşmanlarına karşı büyük bir saldırı başlatır. Hitler, safkan bir Alman ırkı yaratmak ve bunu korumak istemektedir.

156 Washington City Paper, 04.04.1995

157 Michael Howars, "The Occult Conspiracy", Rochester, Destiniy Books, 1989

158 Nicholas Goodrick-Clarke, "The Occult Roots of Nazism: Secret Aryan Cults and Their Influence on Nazi Ideology", New York, New York University Pres, 1992

159 L. G. Robert Waite, "The Psychopathic God Adolf Hitler", New York, Signet Books, 1977

Peki, Hitler'e göre Alman ırkını kirletecek kötü genleri kimler taşımaktadır?

Bunların başında Yahudiler gelmektedir. Naziler; genç, yaşlı, kadın, erkek, çocuk, sağlıklı, hastalıklı ayrımı yapmadan milyonlarca suçsuz Yahudiyi toplayıp, kamplara gönderirler. Gaz odalarında, fırınlarda öldürürler. Tarihte bir benzeri görülmemiş bu vahşetin kara damgası, dünya durdukça tüm Almanların alınlarından silinmeyecektir.

Faşistlere göre saf kan Alman ırkına tehdit yalnız Yahudilerden gelmemektedir. Naziler temizliği sürdürürler, sakatları, dilsizleri, zihinsel engellileri, epilepsi hastalarını, çingeneleri, komünistleri ve eşcinselleri de toparlayıp toplama kamplarına gönderirler.¹⁶⁰

Peki, en üst kademesinden en altına kadar, eşcinsellerin yönetim ve denetiminde olan Hitler'in Nazi iktidarı, nasıl oluyordu da eşcinselleri toparlayıp toplama kamplarına yolluyordu?

Naziler iktidara gelmeden yıllar önce, Almanya'da eşcinsellik yasalarla yasaklanmıştı. İşte Hitler, bu mevcut yasaları kendi iktidarına karşı olanları ortadan kaldırmamanın aracı olarak kullandı. Şubat 1933'de Hitler pornografiyi yasakladı, eşcinsel barları ve hamamları kapattırdı.

Toplu olarak eşcinsellerin suçlanıp yargılanmaya başlanmasıyla, Nazizm karşıtı gruplar toplanıp yok-ediliyordu.

“Hitler, eşcinsel suçlamasını bir silah gibi kullanarak, hem parti içinde hem de parti dışındaki siyasi karşıtlarını ortadan kaldırdı.”¹⁶¹

160 Richard Plant, “The Pink Triangle: The Nazi War Against Homosexuals”, New York, Henry Hold and Co., 1986

161 Harry Oosterhuis and Hubert Kennedy, “Homosexuality and Male Bonding in Pre-Nazi Germany: The youth movement, the gay movemnet and male bonding before Hitler's rize: original transcripts from Der Eigene, the first gay journal in the World”, New York, Herrington Park Pres, 1991

Nazi Partisi'nin 'erkeksi eşcinselleri', bu kurnaz politikayı tüm eşcinsellere değil, düşmanlarına karşı yürüttüler. Örneğin, Adolf Brand çok tanınmış bir eşcinsel olduğu halde tutuklanmadı, ona dokunulmadı.

Eşcinselliği yasaklayan yasaları kullanarak, aslında eşcinsel olmayan kaç kişinin yargılanıp hapse atıldığı bilinmemektedir.

Yazar James Steakley, bu durumu şöyle açıklamaktadır:¹⁶²

“Bu yasaları kullanarak Naziler, ortadan kaldırmak istedikleri normal kişileri de eşcinsellikle suçladılar. Bu yasalar sıklıkla Katolik papazlara karşı da uygulandı.”

Naziler, eşcinselliği yasaklayan yasaları uygulayarak gerçek eşcinselleri de tutuklayıp yargıladılar. Ama bunlar, 'kadınsı eşcinseller'di. Kaldı ki, bunlardan bile bazıları Nazi liderler tarafından korunmuştur. Bunun en ünlü örneği, eşcinsel yaşamı çok iyi bilinen aktör Gustaf Grundgens'in, Goering tarafından Devlet Tiyatrosu Genel Müdürü olarak atanmasıydı. Himmler, kendisinin onayı olmadan aktörlerin ve diğer sanat adamlarının eşcinsellikle suçlanıp tutuklanmasını yasaklamıştı.

Nazilerin eşcinselleri tutuklaması ve hatta kendi yandaşlarının evlerine baskınlar düzenlemesinin bir başka nedeni daha vardı. Nazi liderleri, ileride kendilerine karşı kullanılabilecek kanıtları arıyorlardı!

Eşcinsellerin ve fahişelerin, bir zamanlar birlikte oldukları kişilere sonradan şantaj yaptıkları Almanya'da çok iyi bilinen bir gerçektir. Kamuoyuna afişe edilmekle tehdit edilen birçok eşcinsel intihar girişiminde bulunmuştu. Nazi liderleri bunları çok iyi biliyordu. Nazilerin resmi fotoğrafçısı Heinrich Hoffman, kendi öz kızının Hitler tarafından sapıkça kullanılmış olduğunu öğrendikten sonra, bunu şantaj aracı olarak kullanarak bulunduğu iyi pozisyonu ele geçirmişti.

162 D. James Steakley, "The Homosexual Emancipation Movement in Germany", New York, Arno Pres, 1975

Hitler bir zamanlar, öz yeğenine yazdığı bir mektupta, mazoşist ve koprofil eğilimlerini açıkça anlatmıştı. Sonradan bu mektubu ele geçirebilmek için, ender politik yazıları içeren büyük bir koleksiyonun tamamını satın almak zorunda kalmıştı.

Yazar D. Sklar, şu bilgileri veriyor:¹⁶³

“Hitler; köklerini, geçmişini, özellikle gençlik döneminde yaşamış olduklarını görebilmek için çok çabalamış, bunları yok edebilmek ya da saklayabilmek amacıyla çok enerji harcamıştır. Geçmişine sünger çekme kampanyası sırasında, Viyana’daki gençlik yılları arkadaşı Reinhold Hanish’i öldürtmüştür. Hatırlanacak olursa, Hitler’in gençliğinde Viyana’da fahişelik yaptığı iddia edilmiştir.”

Hitler, 1897 yılında kurulmuş olan ‘Berlin Seks Araştırma Enstitüsü’ne bir baskın düzenletir. Burada hem kendisine hem de yakın çevresine zarar verecek çok sayıda belge olduğunu bilmektedir.

Enstitünün genel müdür yardımcısı Ludwig Lens, bu baskını şöyle anlatır:¹⁶⁴

“Enstitümüze toplumun her kesiminden insanlar tedavi amacıyla gelmekteydi, her siyasi partiden de... Bu nedenle, burada çok sayıda Nazi de tedavi görmekteydi. Peki öyleyse neden, hiçbir siyasi bağlantısı bulunmayan, çalışmaları tamamiyle tıbbi ve bilimsel olan kurumumuz yeni rejimin ilk kurbanı oluyordu? Cevabı çok basit... Biz çok şey biliyorduk! Tedavi gören Nazi liderlerinin listesini ve yaşadıkları sapıklıkları elbette üçüncü kişilere teslim edemezdik, bu tıp kurallarına karşı bir davranış olurdu... ancak şunu söyleyebilirim ki, 1933’de Almanya’nın kaderini ellerinde tutanların yüzde 10’u bile cinsel yönden normal değildi... Nazi

163 D. Sklar, “The Nazis and the Occult”, New York, Dorset Pres, 1989

164 J. Irvin Hachberle, “Swastika, Pink Triangle, and Yellow Star: The Destruction of Sexology and the Persecution of Homosexuals in Nazi Germany-Hidden from History: reclaiming the Gay and Lesbian Past”, USA, Meridian, 1989

Partisi ile ilgili çok özel ve çok gizli bilgilere ve belgelere sahiptik. Elimizde yaklaşık 40.000 yazılı itiraf ve özgeçmiş mektup bulunmaktaydı. İşte bu yüzden ‘Seks Araştırma Enstitüsü’nün kökünden yıkılıp yok edilmesine karar verdiler.”

Baskıncıların elinde, aradıkları belgelerin bir listesi bulunmaktaydı. Bu listeye göre iki kamyon dolusu dosya ve kitap yükleyip götürdüler. Sonra tüm bu belgeler ve kitaplar, bir meydana halkın önünde yakıldı. O günden sonra, Nazizm ve kitap yakma deyimleri özdeşleşti. Dönemin kaynaklarına göre, Naziler 12.000 kitap ve 35.000 fotoğraf yakmışlardı.

Nazilerin eşcinselleri yargılama olayı tarihte, ‘Kan Temizleme’, ‘Uzun Bıçakların Gecesi’ ya da ‘Röhm Temizliği’ tanımlamalarıyla anılmaktadır.

28 Haziran 1934 günü Ernst Röhm’in öldürülüşü, Nazilerin eşcinsellere karşı estirdiği terörün başlangıcı olarak kabul edilmektedir. O günün gecesinde, Hitler’in en yakın yardımcıları, Hitler’in yüzlerce düşmanını öldürdüler. Kurbanlar arasında Röhm ve SA’nın çok sayıda üst düzey subayı da bulunmaktaydı.

Hitler, liderlerinin çoğu eşcinsel olan SA subaylarını öldürmekle, bir taşla birkaç kuş vurmuştu.

Kendisine rakip olarak gördüğü en yakın arkadaşı Röhm ve SA’nın bazı liderlerini ortadan kaldırmıştı.

Alman halkının gözünde, kendisinin ve en yakın çevresinin cinsel sapıklıklarıyla ilgili giderek artan kuşkuları yok etmişti.

Eşcinselliğe karşı olduğunu böylece kanıtlayarak, Alman halkının güvenini ve beğenisini kazanmıştı.

Nazi liderleri başlattıkları ‘Büyük Kan Temizliği’ hareketini tüm Almanya’ya yaydılar, eşcinsel olmayanlar da dahil düşmanlarının büyük bir bölümünü ortadan kaldırdılar.

Bir hatırlatma yerinde olacak. Nazi yönetim kademelerinde görülen eşcinsel egemenliği, Alman siyasi tarihinde ilk kez yaşanan

bir olay değildi. Kral II. Wilhelm'in sarayında da, Weimer Cumhuriyetinde de çok sayıda eşcinsel yönetici bulunmaktaydı.¹⁶⁵

14-15 Haziran 1934 tarihlerinde Hitler, İtalya'nın faşist lideri Musolini'yi görmek üzere Venedik'e gider. Hitler'in ve yanındakilerin İtalyanlar üzerinde iyi bir izlenim bırakmadıkları hemen gözlenir. Musolini tutucu bir kişi değildir, ancak İtalyanların özellikle nefret ettikleri bir ahlâksızlık türü vardır, 'il visio tedesco' dedikleri 'Alman ahlâksızlığı', yani eşcinselliktir. Hitler'in beraberindekiler Venedik'te öylesi sapık davranışlarda bulunurlar ki, İtalyanları tiskindirirler. Musolini bu durumu Hitler'e açıkça protesto eder. Nazi askeri kuvvetlerinin kumandasını ellerinde bulunduranların ahlâki karakterlerinin siyasi güvensizlik yarattığını, bunun kabul edilemez olduğunu bildirir. Hitler'e hem bir öğüt hem de bir uyarıda bulunur. Eğer kişisel prestijini ve kurduğu rejimi korumak istiyorsa, Hitler'in en yakın arkadaşlarını kurban etmek zorunda olduğunu söyler! Ve Hitler'e, üç yakın arkadaşı olarak da üç eşcinseli işaret eder: Röhm, Heins ve Karl Ernst.

Bu olaydan da hemen anlaşılıyor ki, 'Röhm Temizliği', Nazi yönetim kademelerinde eşcinsellere yönelik, ahlâki kaygılarla yapılmış bir temizlik değildir. Hitler'in iktidarda kalabilmek için desteğine ihtiyaç duyduğu politik güçlerin bir dayatmasıdır. Bu temizlikten, SA'nın eşcinsel subaylarının büyük bir çoğunluğu sağ kurtulabildiği gibi, ülke genelinde eşcinsel katliamlar yine bu eşcinsel kadrolarca gerçekleştirilmiştir. Münih katliamının baş katilleri; Wagner, Esser, Maurice, Weber ve Buch'tu. Bunların hepsi ya bir tür cinsel sapık ya da cinsel manyaktı. Tüm Almanya'ya yayılan suikastların baş düzenleyicisi, çok tanınmış eşcinsel Reihard Heydrich'ti.

165 I. Noel Gadre, "Jonathan to Gide: The Homosexuals in History", New York. Vantage Press, 1969

Nazi Kamplarında Eşcinseller

Eşcinseller hiçbir zaman toplama kamplarındaki gaz odalarına ve fırınlara gönderilmediler ama, bazıları Nazi çalışma kamplarına yollandı. Toplam eşcinsel mahkûm sayısı 5.000-15.000 arasında tahmin edilmektedir.¹⁶⁶

Kamplarda hastalık ya da açlık nedeniyle ölen eşcinsellerin sayısı fazla değildir, tüm Almanya'daki eşcinsellerin yüzde birinden azını oluşturmaktaydılar. Oysa Nazi toplama kamplarında, Avrupa'da yaşayan toplam Yahudi nüfusunun yüzde 85'i gaz odalarında öldürülmüştü.¹⁶⁷

Çok önemli bir nokta daha, toplama kamplarında Yahudilere alçakça vahşet uygulayan gardiyanların ve yöneticilerin çoğu da eşcinseldi.

Toplama kamplarındaki gardiyanların eşcinselliklerini, Holocaust'tan kurtulabilmiş olanlar sonradan anlatmışlardır. Bunlardan biri olan, Auschwitz'de Buna fabrikasının kampına gönderilen, ünlü yazar Elie Wiesel, 'Gece' adlı kitabında şunları anlatmaktadır:¹⁶⁸

"Bizim çadırın başkanı bir Almandı. Katil suratlı, etli dudaklı ve elleri bir kurdun pençeleri gibiydi. Öyle şişmandı ki, zor kıpırdayabiliyordu. Kampın lideri gibi o da çocukları seviyordu... Aslında bunun normal bir sevgi olmadığını, burada eşcinseller arasında yoğun bir çocuk alışverişi yapıldığını sonradan öğrendim."

750.000 suçsuz Yahudinin öldürüldüğü Polonya'daki Nazi kampı Treblinka'dan sağ kurtulanlardan biri anlatıyor:¹⁶⁹

166 Rick Rose, "Museum of Pain", The Advocate, 19.10.1993

167 Jonathan Katz, "Gay American History", New York, Thomas Y. Crowell Comp., 1976

168 Elie Wiesel, "Night", New York, Avon Books, 1969

169 Jean-Francois Steiner, "Treblinka", New York, Simon and Schoster, 1979

“Nazi kamp müdürü Max Bielas, küçük Yahudi oğlanlarından oluşan bir harem kurmuştu. O genç oğlanları seviyordu, on yedi yaşından büyük olmayanları. Onların görevi, kampın kazlarını gütmekti. Bu oğlanlar tıpkı küçük prensesler gibi giydirilirdi... Bielas onlar için ahşaptan küçük bir baraka yaptırmıştı, tıpkı oyuncak bir ev gibi... Bielas, Treblinka’da kendi eşcinsel zevklerini tatmin etmekten başka bir şey düşünmezdi.”

‘Kadınsı eşcinsel’ ve ‘erkeksi eşcinsel’ çatışması Nazi toplama kamplarında da yaşanmıştır. Erkeksi eşcinsel gardiyanlar, kamplardaki kadınsı eşcinsellere türlü eziyetlerde bulunmuş, onlara kan kusturmuşlardı. Auschwitz’in rezil kumandanı, erkeksi eşcinsel Rudolf Hess, kendisine göre ‘gerçek eşcinselleri’, yani kadınsı eşcinselleri şöyle tanımlıyordu:

“Yumuşaktırlar; kız gibi cilvelidirler, çok titizdirler, insanı hasta eder düzeyde tatlı bir konuşma biçimleri vardır.”

Bu gerçek eşcinseller, tedavi edilemez görülüp, kampta ayrı barakalara hapsedilmişler, erkeksi eşcinsellere ise serbesti tanımışlardı.

İkinci Dünya Savaşı’nın sonuna doğru, eşcinseller toplama kamplarından çıkarılıp Alman ordusuna alındılar.¹⁷⁰ Belgelere göre, tüm toplama kamplarındaki eşcinsellerin yüzde 13’ü serbest bırakılmıştı.¹⁷¹

Nazi Partisi 1945’de bir siyasi güç olarak yıkılıp ortadan kaldırıldıktan sonra bile, Nazizmin kalıntıları dünyanın her tarafında varlığını sürdürdü. Almanya’da olduğu gibi bu faşist gruplara erkeksi eşcinseller egemen oldu.

170 Elisheva Shaul, “Homosexuality in the Third Reich”, Encyclopedia of the Holocaust, Tel Aviv, 1988

171 T. Steven Katz, “Quantity and Interpretation Issues in the Comparative Historical Analysis of the Holocaust”, In Holocaust & genocide Studies; Volume 4, Number 2, New York, Pergamon Pres, 1989

Günümüz Almanya'sında ortaya çıkan neo-Nazi, yani yeni-Nazi dazlaklar da eşcinsellikle ilişkilendirilmektedir. Alman Der Spiegel gazetesinin yazarı Elmay Kraushaar bu konuda şunları yazmıştır:¹⁷²

“Berlin’de bir eşcinsel dazlaklar hareketi bulunmaktadır. Bu eşcinsel dazlaklar her tarafı dolaşmakta, üzerinde ‘yabancıları istemiyoruz’ sloganı yazılı bildiriler dağıtmaktadırlar.”

Almanya’daki yeni-Nazilerin öndegelen liderlerinden biri olan Michael Kühnen, açık bir eşcinseldi. Yazdığı bir makalede, **eşcinsellikle faşizm arasında bağlar kuruyor** ve faşizmin temelinde yoldaşların birbirlerine duyduğu aşkın bulunduğunu açıklıyor, yoldaşların birbirleriyle cinsel ilişkide bulunmalarının bu temeli güçlendirdiğini vurguluyordu.¹⁷³

Michael Kühnen, 1991’de AIDS’den öldü.¹⁷⁴

Tarihten Çıkarılacak Dersler

Nazi tarihinin eşcinsel boyutunun çoğu tarihçi tarafından gözardı edilmiş olması düşündürücüdür.

172 Shelly Anderson, “Youth”, The Advocate, 26.01.1993

173 A.g.e

174 Michael Kühnen (1955-1991), Alman neo-Nazi hareketinin lideriydi. Bir süre Almanya Milliyetçi Demokratik Parti’nin gençlik kollarında görev aldı. ama sonra parti üyelerini ‘burjuva domuzlar kalabalığı’ diye niteleyerek ayrıldı. Orduya katıldı, fakat kışlada Nazi propagandası yaptığı için atıldı. Batı Almanya’nın her yanında hücrelerden oluşan bir örgüt ağı kurdu. Banka soygunları, silahlı saldırılar ve türlü şiddet eylemlerini düzenleyip yönetti. Özgür Alman İşçi Partisi’nin içine sızmayı başardı, bu parti içinde yandaş faşist gruplar kurdu. Kendisine esin kaynağı olarak ünlü eşcinsel Ernst Röhm’i aldığını duyurdu. Fransa ve İspanya’ya da gitti, buradaki faşist örgütlerle ilişkiler kurdu. Paris’te yakalandı, hapse atıldı. Hapisten çıktıktan sonra eşcinsel olduğunu ilan etti. Frankfurt’ta dazlaklardan oluşan bir güçle, polisle çatıştı. AIDS’den öldükten sonra neo-Nazi hareketinin başına en yakın arkadaşı Christian Worch geçti.

Faşist Almanların planlayıp uyguladığı, insanlığın yüz karası Yahudi soykırımının simgesi olan Holocaust'un¹⁷⁵ tarihinde, eşcinselliğin önemli bir rol oynamış olduğunda hiç kuşku bulunmamaktadır.

Yahudileri yok edip ortadan kaldırma fikrini ilk ortaya atan, eşcinsel Alman Lanz von Leibenfels olmuştur. Yahudilere karşı estirilen terörizmin ilk yıllarındaki uygulayıcıları, SA'nın eşcinselleridir.

Toplama kamplarının kurulması önerisi de, ünlü Nazi eşcinsel Ernst Röhm'den gelmiştir.

1938'de ilk soykırımı girişiminin yöneticisi, eşcinsel Reinhard Heydrich'ti.

'Son Çözüm' adı altında Yahudilerin öldürülmesi emrini veren, bir transvesti olan Goering'di.

Eşcinselleri Holocaust'un tek suçluları olarak gösteremezsek de, onların Nazizmde çok önemli rol oynamış olduklarını gözardı edemeyiz.

Tüm bu anlattıklarımızdan, kitabımızın konusu açısından çıkarılacak bir ders daha vardır.

Tarihin en vahşi, en kanlı ve en alçakça soykırımında rol almış **eşcinsel Alman faşistlerin hiçbirisi epilepsi hastası değildi.**

Epilepsi ile eşcinsellik arasında tıbbi hiçbir bağ bulunmadığı gibi, tarihsel bir ilişkinin de bulunmadığını bir kez daha gözler önüne sermiş bulunmaktayız.

175 Holocaust: İkinci Dünya Savaşında, Alman Nazi rejimi yönetiminde, Yahudilerin toplu kıyımı.

ALTINCI BÖLÜM

SARALI ÜNLÜLER

Saralı Ünlüler

Epilepsi hastası olarak tarihe geçmiş çok sayıda üstün akıllı, üstün zeki, üstün yaratıcı ve üstün lider ve sanat adamı bulunmaktadır. Bu somut gerçek bize, epilepsi ile deha arasında bir bağ olduğu ihtimalini düşündürmektedir.

Harvard Tıp Fakültesi öğretim üyesi, epilepsi uzmanı Prof. Dr. Steven C. Schachter şunları söylemektedir:¹⁷⁶

“Epilepsiye yakalanan bir kişinin daha yaratıcı olup olamayacağı gerçekten bilemiyorum. Ama şunu iyi biliyorum ki; bir epilepsi hastasının yaşadığı bir dizi deneyim, eğer epilepsiye yakalanmasaydı başından geçecek türden değildir.”

‘Seized’ (Tutulmuş) adlı kitabında gazeteci yazar Eve La Plante şöyle demektedir:¹⁷⁷

“Kaynağı beynin şakak altı lobu olan kısmi karmaşık epilepsi, yaratıcılıkta bir rol oynuyor olabilir.”

Kendisi epilepsi hastası olmayan, 1929 yılında Nobel Edebiyat Ödülünü kazanmış ünlü Alman yazar Thomas Mann, epilepsi ile yaratıcılık, hatta peygamberlik arasında bir bağ olduğuna inanmıştır. Yaptıkları arasında en büyüğü olarak adlandırdığı, on

176 Terri Gruce, “Is There A Link Between Epilepsy and Artistry?”, Local News, 04.12.2006

177 Eve LaPlante, “Seized”, Backing Printing, 2000

altı yılda tamamladığı, dört bölümden oluşan, ‘Yusuf ve Kardeşleri’ adlı yapıtında bu inancını işlemiştir.

Tarihte epilepsi ile deha arasında bağ kuran ilk kişi, eski Yunan filozofu Aristo’dur. Onun hazırlamış olduğu, aralarında Sokrat’ın da bulunduğu ‘Ünlü Epileptikler Kataloğu’na, Rönesans devrinde yeni ünlüler eklenmiştir. İşte, Aristo’nun listesindeki ünlü epilepsi hastalardan bazıları:¹⁷⁸

Herkül, Sokrat, Plato, Ajax, Sirakuslu Maracus, Bellerophan, Empedocles ve Sibyls.

Aristo’nun saralı ünlüler kataloğunda sadece Batı kültürünün ünlüleri bulunmaktadır. Yalnız Batılıları değerlendiren bu güçlü gelenek 19. yüzyılda bile sürmüş, ünlü epilepsi hastaları arasına yeni isimler eklenirken, dünyanın başka kıtalarından, ülkelerinden çok az sayıda ünlü dikkate alınmıştır. Batı’nın bu tarihi ayırmıcılığı ve önyargılı oluşu sonucu, bugün adlarını bildiğimiz saralı ünlülerin hemen hemen tamamı, beyaz erkeklerdir.

Epilepsi ile deha arasında hiçbir bağlantı görmeyenler de vardır. ‘Nöbetler ve Epilepsi’ adlı kitabın yazarı, sinirbilim hekimi Prof. Dr. Jerome Engel, yaratıcılıkla epilepsi arasında bir bağ olduğu görüşüne katılmıyor. Dahi nitelikteki kişilerde epilepsi görülmesini, bir rastlantı olarak açıklıyor, buna gerekçe olarak da epilepsinin çok yaygın bir sinir sistemi bozukluğu olduğunu söylüyor.

Ünlü saralılarından söz etmeye başlamadan önce, şöyle bir sınıflandırma yapmanın çok yararlı olacağını vurgulamamız gerekmektedir:

Yaşadıkları sırada, kesin ve tartışmasız epilepsi teşhisi konulmuş olanlar.

Ölümlerinden sonra, eldeki bilgi ve belgelere dayanılarak epilepsi hastası oldukları söylenenler.

178 Jean Taxil (1602), “Traicte de l’Epilepsie”, Retrieved on 15.08.2006

Yanlış teşhis konulmuş olanlar. Bazı ünlülerin saralı olduğunu gösterir hiçbir kanıt yoktur. Bazılarında da, yaşanmış olan nöbetlerin nedeni epilepsi olmadığı halde, epilepsiyle ilişkilendirilmiştir. Örneğin, uzun sürmüş herhangi bir hastalık sonucu ortaya çıkan nöbetler ve bir alkol bağımlısının alkolü bıraktıktan sonra sergilediği nöbetler, yanlış teşhis sonucu epilepsi olarak tanımlanmıştır.

Aşağıda, saralı ünlüler sıralanırken bu sınıflandırmaya da vurgu yapılmıştır.

VLADİMİR LENİN (1870-1924)

Kısaca tanımlayacak olursak, Lenin bir Rus devrimcisi, bir komünist politikacı, Ekim Devrimi'nin lideri ve 1922'den sonra Sovyetler Birliği'nin ilk devlet başkanıydı.

13 Nisan 1998 tarihli Time dergisinde Amerikalılar, Lenin'i 20. yüzyılın en etkili yüz kişisi arasına koymuşlardı.

Lenin'in etnik kökeni çok karışıktır. Ataları arasında Ruslar, Moldovyalılar, Kalmıklar, Yahudiler, Almanlar, İsveçliler ve belki daha başka milletlerden olanlar bulunmaktadır.¹⁷⁹

Marksizmle ilgilenen Lenin, Kazan Üniversitesi'nden siyasi görüşleri nedeniyle kovulur. St. Petersburg Üniversitesi'nde eğitimini sürdürür. 1892'de bu üniversitenin hukuk fakültesini birincilikle bitirir.

Latince, Yunanca ve Almancayı çok iyi bilir, daha sonra orta derecede Fransızca ve İngilizce öğrenir.

Temmuz 1898'de militan sosyalist Nadejda Krupskaya ile evlenir, aynı yıl 'Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi' adlı kitabı yayımlanır.

179 Dmitri Volkogonov, "Lenin: A New Biography", free Pres, 1994

Zürih ve Cenevre’de yaşar. Cenevre Üniversitesinde ders verir. Münih, Prag, Viyana, Manchester ve Londra’yı da ziyaret eder, buralarda belirli süreler kalır. 1916’da Zürich’teyken önemli kuramsal kitabı ‘Emperyalizm: Kapitalizmin En Son Evresi’ni yazar.

İrlandalı sosyalist devrimci James Connolly’ye hayranlık duyan Lenin, İngilizlere karşı bağımsızlık savaşı veren İrlanda Cumhuriyeti’ni resmen tanıyan ilk devletin başkanıdır.

Mustafa Kemal’in önderliğindeki Kurtuluş Savaşı’na destek sağlamıştır.

14 Ocak 1918’de Lenin’e suikast düzenlenir, Lenin yara almadan kurtulur. 30 Ocak 1918’de bir suikast daha düzenlenir, suikastçı kadın Lenin’e üç kurşun sıkar. Bunlardan omuriliğe yakın olanı, o günün tıbbi koşullarında çıkarılamaz. Ölünceye kadar bu kurşunu boynunda taşır.

Lenin sosyalist devrim karşıtlarına acımasız davranmış, devrim düşmanlarına toplu şiddet kullanılmasını savunmuştur.

19 Mart 1922’de, Rus Kilisesi devrime karşı direnişe geçer. Lenin bu direnişin acımasız bir şiddetle kırılması emrini verir. 2.691 papaz, 1.962 rahip ve 3.447 rahibe öldürülür.

Devrime karşı çıkan 765 yüksek bürokratin kurşuna dizilme emrini, Lenin şahsen imzalar.

Lenin, Çarlık döneminde gerçekleştirilmiş, ‘pogrom’ denilen Yahudi kırımını en şiddetli bir dille kınamıştır.

Devrimin ve savaşın gerilimleri Lenin’in sağlığını olumsuz yönde etkilemiştir. Mayıs 1922’de felç geçirir.

1923’de sinir sistemindeki kötüleşme giderek artar. Nöbetler geçirmeye başlar. Lenin’e, kesin ve tartışmasız epilepsi teşhisi konulur. Nöbetler sıklaşır ve Lenin en sonunda elli dakika süren ve hiç duracağa benzemeyen bir epilepsi nöbeti geçirirken ölür.

SOCRATES (M.Ö. 469-M.Ö. 399)

Sokrat, Antik Yunan'ın filozofudur.

Batı felsefesinin kurucularından biri olarak kabul edilmiştir.

Sokrat felsefi yazılar yazmamıştır. Onun hayatı ve görüşleri hakkındaki bilgilerimizin kaynağı, en başta öğrencisi olan Plato ve çağdaşlarının yazdıklarıdır. Ksenofon, Aristo ve Aristopanes de Sokrat hakkında yazılar yazmıştır. Ancak genel olarak Sokrat'ın hayatı ve felsefesi hakkında en güvenilebilir ve en ayrıntılı bilgi kaynağı, Plato'nun yazdıklarıdır.

Sokrat kendisinden çok genç Xanthippe ile evlenmiş, üç oğlu olmuştur.

Sokrat demokrasinin etkin bir yönetim biçimi olduğundan kuşku duymuş, bunu açıklamıştır. Kendisi Atinalı olduğu halde rakis Sparta'yı övmüş, egemenleri kızdırmıştır.

Atinalıları, özellikle de gençleri, verdiği konferanslarla sürekli olarak uyarmış, iyiliğin ve adaletin peşinden gitmelerini öğütlemiştir. Bu eylemlerinden dolayı yargılanan Sokrat, gençlerin akıllarını yozlaştırmaktan suçlu bulunup, zehirli baldıran şarabı içirilerek ölüme mahkûm edilmiştir.

Sokrat'ın Batı düşüncesine belki de en büyük katkısı, kendi geliştirdiği diyalektik yöntemle sorgulama sistemi olmuştur. Bu yönteme daha sonraları 'Sokratik Yöntem' denilmiştir. Bu yöntem şöyle işlemektedir: Bir sorunu çözmek için bir dizi soru sorulur, verilen cevaplardan aranan sonuç süzülerek elde edilir.

Sokrat ruhun ölümsüzlüğüne inanmaktaydı. Tanrıların kendisini kutsal bir görevin yerine getirilmesinde aracı olarak seçtiğine inanmıştı.

Sokrat, içinden gelen bir sese güvendiğini, özellikle bir yanlış yapmak üzereyken içindeki bu kutsal sesin uyardığını söylerdi. İşte bu ses, onun siyasete girmesini engellemiştir.

180 Socrates, Wikipedia, the free encyclopedia.

Sokrat bu durumu ‘kutsal delilik’ diye adlandırmıştır. Tanrıların bize verdiği bir tür armağan olan bu deliliğin, aslında şiirin de, mistisizmin de, aşkın da ve hatta felsefenin de özü olduğunu söylemiştir.¹⁸⁰

Sokrat’ın bu olağanüstü durumu tanrısallığa bağlaması, kendi düşüncelerinden bağımsız kutsal ve gizemli bir gücün varlığına inandığını göstermektedir.

Sokrat’ın ölümünden sonra araştırma ve inceleme yapan tarihçiler, bilim adamları ve sinirbilim hekimleri, Sokrat’ın anlattıklarının bir epilepsi hastalığının göstergesi olduğu görüşünde birleşmişlerdir.

Sokrat, merkezi beynin şakak altı lobu olan ‘kısmi basit nöbetler’ geçirmiş bir saralıydı.

NAPOLYON BONAPART (1769-1821)

Modern Avrupa tarihinde çok önemli yeri olan bir Fransız askeri ve siyasi liderdir. Fransız Devrimi sırasında bir general, Fransa Cumhuriyeti’nin başkanı, Fransa İmparatoru ve İtalya Kralıdır.

Dünyanın her yanındaki askeri akademilerde, Napolyon Bonapart’ın yönetmiş olduğu savaşlar ders olarak okutulmuştur. Tarihçilerin büyük bir çoğunluğu, Napolyon’un tarihin en büyük komutanlarından biri olduğunu söylemektedir.

Napolyon Korsika doğumlu olup, ana dili İtalyancadır. Fransızca’yı sonradan öğrenmiştir.

Paris Askeri Akademisi’ni normal süresinden bir yıl önce, büyük bir başarıyla bitirmiştir. Bir öğretmeni onun hakkında, ‘teorik bilimlerde çok yetenekli, tüm bilim dallarıyla ilgili, matematik ve coğrafyada çok üstündü’ demiştir.¹⁸¹

181 Robert Asprey, “The Rise of Napoleon Bonaparte”, New York, 2000

9 Mart 1796'da Josephine ile evlenmiştir. İkinci evliliğini 14 Mart 1810'da Marie Louise ile yapmış, bu evlilikten bir oğlu olmuştur. Napolyon, evlilikdışı iki çocuğunun daha bulunduğunu kabul etmiştir. Bazı tarihçiler bu sayının ikiden fazla olduğunu yazmıştır.

1799'da Osmanlı'nın bir eyaleti olan Şam'a saldırmış, kendi ordusundan sayıca üstün olan Osmanlı kuvvetlerini yenmiştir.

Napolyon Bonapart, bir dizi toplumsal, hukusal ve ekonomik reformu gerçekleştirmiş, kalıcı kurumlar kurmuştur. Devlet yönetiminde merkeziyetçiliği sağlamıştır. Yüksek eğitim sistemini kurmuş, bir vergi sistemi oluşturmuş, merkez bankasını açmış, planlı yol yapımlarını ve kanalizasyon sistemlerini hayata geçirmiş ve ülkede hukuk düzenini oturtmuştur.

Napolyon'un Fransız hukuk sistemine en büyük katkısı, çıkarttığı Medeni Kanun (Yurttaşlık Yasası)'dur. Napolyon Kanunu diye de adlandırılan Medeni Kanun günümüze kadar kıta Avrupa'sında, Latin Amerika'da ve ABD'de önemini korumayı sürdürmüştür.¹⁸²

2 Aralık 1804'de Paris'te, kendisi Fransa İmparatoru, karısı Josephine de İmparatoriçe olarak taç giymişlerdir.

26 Mayıs 1805'de Milano'da, İtalya Kralı olarak taç giymiştir.

22 Haziran 1812'de Rusya'nın işgalini başlatmıştır. Moskova'ya kadar giren Napolyon, Rusların direncini kıramamış, ordusu çetin kış şartlarıyla baş edemeyince de geri çekilmek zorunda kalmıştır.

Napolyon'u en sonunda İngilizler yenmiştir. Dük Wellington'un komutasındaki İngiliz kuvvetleri, 18 Haziran 1815'de Napolyon'un komutasındaki Fransız kuvvetlerini Belçika'da, Waterloo'da yendiler ve Napolyon Bonapart'ı esir aldılar.

Napolyon, esir olarak yaşadığı St. Helena adasında 5 Mayıs 1821'de öldü. Arsenik zehirlenmesinden ölmüş olduğu söylen-

182 "A Civil Law to Common Law Dictionary", Lousina Law Review 54.

tileri yayılmışsa da, Napolyon'un ailesi tarafından görevlendirilmiş bir hekimin yaptığı otopsiden, Napolyon'un mide kanserinden ölmüş olduğu kesinleşmiştir.

Napolyon Bonapart'ın İslam dininin hayranı olduğu, şu sözlerin onun tarafından söylendiği tarihi belgelere geçmiştir:¹⁸³

“Umarım, tüm ülkelerin akıllı ve eğitilmiş insanlarını birleştirebileceğim ve temelinde Kuran'ın ilkeleri bulunan düzgün bir rejim kurabileceğim günler çok uzak değildir. Çünkü, ancak ilkeleri doğru olan Kuran insanları mutluluğa götürebilir.”

Napolyon, tarihte kendisinin nasıl anılacağını şöyle anlatmıştır:¹⁸⁴

“Bana gerçekten şan ve şeref kazandıran, 40 savaştan zaferle çıkmış olmam değildir... Waterloo yenilgisi, tüm zaferlerin izlerini silecektir... Ama... sonsuza dek yaşayacak olan, yaptığım Yurttaşlık Yasası (Medeni Kanun)'dır.”

Tarihçiler Napolyon'u tüm zamanların en büyük askeri stratejistlerinden bir olarak göstermişler, Büyük İskender ve Julius Sezar'la aynı düzeyde saymışlardır.

Waterloo Savaşı'nın galibi İngiliz Dükü Wellington'a, günün en büyük generalinin kim olduğu sorulduğunda, şu cevabı vermiştir:¹⁸⁵

“Şimdi, geçmişte ve tüm zamanlarda, Napolyon!”

Napolyon'un ölümünden sonra tarihçiler, araştırmacılar ve sinirbilim uzmanı hekimler, Napolyon'un epilepsi hastası olduğu görüşünde birleşmişlerdir. 'Modern Tıbbın Babası' olarak adlandırılan Kanadalı Prof. Dr. Sir William Osler, 1903 yılında yazdığı makalede şöyle demiştir:

183 Christian Cherfils, “Bonaparte and Islam”, Paris, 1914, sf. 105 ve 125

184 Jean-Luc Chartier, “Jean-Etienne Portalis (1746-1807), Author of the Civil Code”, Napoleonic Society, Retrived on 04.06.2008

185 Longford, “Wellington”, 1992, sf. 508

“Napolyon’un nabız atışlarının yavaş oluşu kalıtsaldır. Geçirdiği epilepsi ve uyuşukluk nöbetleri, bir kronik hastalık olan Stokes-Adams hastalığının belirtileriyle karıştırılmış olabilir.”¹⁸⁶

Chicago’da Illinois Üniversitesi Tıp Fakültesi Sinir Hastalıkları departmanında uzman hekim Dr. John Hughes, 2003 yılında şu yargıya varmıştır:

“Napolyon; hem yaşadığı gerilimlerin nedeni olduğu ruhsal bunalımlardan hem de geçirmiş olduğu belsoğukluğunun neden olduğu idrar yollarının tıkanmasıyla ortaya çıkan üremiden kaynaklanan epilepsi nöbetleri geçirmiştir.”

LUDWIG van BEETHOVEN (1770-1827)

Alman besteci ve piyano üstadı Beethoven, klasik Batı müziğinin en büyük devlerinden biri olarak kabul edilmiştir.

Klasik Batı müziğinde, 18. yüzyıl ‘Klasik’ evreden 19. yüzyıl ‘Romantik’ evreye geçiş döneminin öncülüğünü yapmıştır.

İlk öğretmeni babası olmuş, daha sonra Joseph Haydn’dan ders almıştır.

Beethoven’in üstün yeteneği çocuk yaşındayken fark edilmiştir. Sekiz yaşındayken piyanonun yanında, org ve viyola çalmasını da öğrenmiştir.

26 yaşındayken işitme duyusunu kaybetmeye başlamıştır. Ancak bu durum, kazancını sağladığı konserler vermesini zorlaştırmışsa da, bestelerini yapmasını engelleyememiştir.

¹⁸⁶ Stokes-Adams hastalığı kendisini, ani ve geçici bayılma nöbetleriyle gösterir. Kalp atışlarının yavaşlamasına, beyne giden oksijenin azalmasının neden olduğu bilinmektedir.

Beethoven'in özel hayatı zorluklarla geçmiştir. Sağırılığı ona intihar etmeyi bile düşündürmüştür. Yirmili yaşlarda kurşun zehirlenmesinden kaynaklandığı söylenen şiddetli karın ağrıları geçirmiş, bu durum onu, olur olmaz her şeye kızıp sinirlenen bir kişiye dönüştürmüştür.¹⁸⁷

Beethoven çok sık ve çok çabuk öfkelenir, aşırı iyimserlikle aşırı kötümserlik arasında gidip gelen nöbetler yaşırdı. Bazı araştırmacılar bu durumu, Beethoven'in bir epilepsi hastası olduğunun göstergesi olarak kabul etmişler, ilişkide bulunduğu kadın arkadaşı Antonie Brentano'nun epilepsi hastası bir çocuk doğurmuş olmasını da bir kanıt olarak göstermişlerdir.

1827'de Beethoven'in karnı şişer, ağrılar şiddetlenir. Karnından birkaç kez su alınır, bitkisel ilaçlarla tedavi edilmeye çalışılır, ama Beethoven'in ölümü önlenemez.

VİNCENT van GOGH (1853-1890)

Hollandalı Van Gogh, resim sanatı tarihinin 'İzlenimciler' akımı sonrası ressamların en ünlüsüdür.

Sulu/yağlıboya tabloları, eskizleri ve karakalem çizimleri dünyanın en ünlü, en popüler ve en pahalı yapıtlarıdır.

Van Gogh ilk gençlik yıllarında sanat eserleri alışverişi yapan bir şirkette çalışmış, kısa bir süre öğretmenlik ve din hocalığı yapmıştır.

Hayatındaki en önemli kişi kardeşidir, ona sürekli parasal destek sağlamıştır.

Van Gogh hayatının son on yılında 900'ü sulu/yağlıboya ve 1.100'ü karakalem çizimler olmak üzere 2.000'den fazla sanat eseri üretmiştir.

187 CBS News, "Cold Case in vena: Who Killed Beethoven?", 29.08.2007

Sol kulağının memesini, yakın arkadaşı, kendisi gibi ünlü ressam Gauguin'le yaptığı çok öfkeli bir tartışma sonrası kestiği söylenmiştir.

8 Mayıs 1889'da, bir manastırın içindeki akıl hastanesine yatmıştır. Bu dönemde yaptığı resimlerin en ünlüsü, 'Yıldızlı Gece' adlı olanıdır.

Ocak 1890'da resimlerinden övgüyle söz edilmiş, onun bir dahi olduğu söylenmiştir.

Epilepsi nöbetleri sıklaşan, bunalımları derinleşen Van Gogh, henüz 37 yaşındayken tabancayla kendisini göğsünden vurarak intihar eder. Hemen ölmez, iki gün ağır yaralı yatar. Çabucak yanına koşan kardeşine, ölmeden önce şu sözleri söyler:¹⁸⁸

"Bu acı sonsuza dek sürecek."

Van Gogh resim sanatı tarihine, 'Dışavurumculuk' akımının öncüsü olarak geçmiş, özellikle 20. yüzyılın sanatçıları derinden etkilemiştir.

Van Gogh, özellikle son yıllarında zihinsel ve sinirsel rahatsızlıklarla boğuşup durmuştur. Sol kulağının memesini, bir epilepsi nöbeti sırasında kesmiş olduğu da söylenmiştir.

Van Gogh'un zihinsel ve sinirsel rahatsızlıklarıyla, bunların yapıtlarına olan etkileri uzun süre tartışılmıştır. 150 ruhbilimci, Van Gogh'un hastalığına teşhis koymaya çalışmış, 30 farklı teşhis öne sürülmüştür.¹⁸⁹ Bu teşhisler arasında şizofreni, frengi ve resim boyası zehirlenmesi de bulunmakta, ama Van Gogh'un bir epilepsi hastası olduğu teşhisi yoğunluk kazanmaktadır.

Epilepsiye Karşı Uluslararası Lig'in bir dönem başkanlığını yapmış olan sinir hastalıkları uzmanı Prof. Dr. Henri Gastaut, Van Gogh'a epilepsi teşhisi koyar ve bunu şöyle açıklar:

188 Vincent van Gogh Sudy Guide, 2006

189 Dietrich Blumer, "The Illness of Vincent van Gough", American Journal of Psychiatry, 2002

“Beyindeki temel duygu ve dürtüleri denetleyen sinir sistemi ağındaki bir bozulmadan kaynaklanan, şakak altı lobu epilepsisi.”

Onun bu teşhisi, Van Gogh’un hekimi Dr. Felix Rey’in uygulamış olduğu tedavi yöntemiyle de örtüşmektedir. Çünkü Dr. Felix Rey, Van Gogh’a epilepsi nöbetlerini tedavide kullanılan potasyum bromid ilacını vermiştir.

Van Gogh’u hastanedeyken tedavi eden Fransız hekim Dr. Paul Gachet de, epilepsi teşhisi koyduktan sonra digitalis ilacı vermiştir. Bu ilacı kullananların açık sarı görüntüler ya da sarı noktalarla çevrelenmiş haleler gördüğü ve epilepsi hastasının tüm renk algılamasını değiştirdiği bilinmektedir. Van Gogh’un ‘Yıldızlı Gece’ adlı tablosunda bu oluşumlar açıkça görülmektedir.¹⁹⁰

JULIUS SEZAR (M.Ö. 100-M.Ö. 44)

Julius Sezar; hiçbir savaşta yenilmemiş bir general, ünlü bir devlet adamı, bir yasa koyucu, Roma’nın ünlü hatibi Çiçero’nun “*Sezar’dan daha iyi konuşma yeteneği olan birisi var mı?*” diye övdüğü hatip, bir tarihçi ve matematikçiydi.

Sezar’ın kurduğu hükümet biçimi, yıllarca sürmüştür.

‘Geldim, gördüm, yendim’ sözü, Sezar’ındır.

Sezar ile ilgili ayrıntılı bilgi kitabın Beşinci Bölümünde, ‘Eski Roma’da Eşcinsellik’ başlığı altında verilmiş olduğu için, burada tekrarlamıyorum.

190 Paul Wolf, “Creativity and chronic disease of Vincent van Gogh”, Western Journal of Medicine, 2001

BÜYÜK İSKENDER (M.Ö. 356-M.Ö. 323)

Eski Yunan'ın Makedonyalı kralı Büyük İskender (Alexander the Great), tarihin en büyük kumandanlarından biri olup, girdiği hiçbir savaşı kaybetmemiştir.

Eski Yunan'ın şehir-devletlerini Makedonya yönetimi altında toplayıp biraraya getirdi. Ordularıyla doğuya yöneldi, Pers İmparatorunu yenip topraklarını ele geçirdi.

Anadolu'yu, Suriye'yi, Fenike'yi, Filistin ve Gazze'yi, Mısır'ı ve Mezopotamya'yı ele geçirdi, İmparatorluğunun sınırlarını Hindistan'ın Pencap bölgesine kadar genişletti.

Ölmeden önce, Arap yarımadasını ele geçirip Kartaca, Roma ve İberik yarımadasına kadar genişlemeyi planladığı yazılmıştır.

Büyük İskender yabancıları da ordusuna almış, askerlerinin yabancı kadınlarla evlenmesini teşvik etmiş, kendisi de iki yabancı prensesle evlenmiştir.

12 yıl durmaksızın süren askeri harekât sonunda Büyük İskender henüz 32 yaşındayken Babil'de öldü.

Ölümüyle ilgili türlü iddialar bulunmaktadır. Malarya, zehirlenme, beyin hastalığı ve alkol koması bunlar arasındadır.

Büyük İskender'in düşme nöbetleri, epilepsi hastası olduğunun kanıtı olarak öne sürülmüştür.

Çok sayıda batılı akademisyen, Kuran'daki Kehf Suresinde adı geçen Zu'l-Karneyn'in aslında Büyük İskender olduğunu savunmuştur.

İncil'in Daniel Babı, 8:5-8 ve 21-22. bölümlerinde bir Yunan kralının İran'ı ele geçireceği fakat gücünün doruğundayken öleceği ve krallığının dört parçaya bölüneceği anlatılmaktadır. İşte bu anlatımın da Büyük İskender ile ilgili olduğu söylenmiştir.

Farsça yazılmış kitapların en eskilerinden biri olan, Firdevsi'nin Şehname'sinin bir bölümünde Büyük İskender anlatılmıştır.

PAPA IX. PİUS (1792-1878)

Roma Katolik Kilisesi'nin en uzun süreli, 31 yıl, papalık yapmış olan dini lideridir.

Soylu bir ailedendir, subay olmak istemiş ancak çocukluğunda yakalanmış olduğu epilepsi buna imkân vermemiştir.

Yaşarken kendisine kesin epilepsi teşhisi konulmuş ünlülerdendir.

Epilepsi hastası olması, üniversitede ilahiyat (teoloji) okumasını ve en sonunda papalığa kadar yükselmesini engellememiştir.

Asıl adı Giovanni Maria Mastai-Ferretti olan Papa IX. Pius, Kilise'nin görüş ve uygulamalarını içeren 38 papalık bildirgesi yayınlamıştır. Bu bildirgelerin birinde, kendi açısından, 19. yüzyıldaki birçok görüşün yanlışlıkları vurgulanmış ve bunlara karşı duruş sergilenmiştir. Örneğin, liberalizm, akılcılık, sosyalizm, komünizm ve modernizmin her türüne karşı çıkmıştır. Katolikler, Papa IX. Pius'a bu tavrı nedeniyle ona, 'Liberalizmi Kamçılayan' unvanını vermiştir.

Uygulamalarının bazıları tartışmalara neden olmuştur.

Sık değişen ruh hali ve ani duygusal patlamaları zaman zaman sorun yaratmış, tüm bunlar geçirdiği epilepsi nöbetlerine bağlanmıştır.¹⁹¹

Papa IX. Pius, 86 yaşındayken doğal nedenlerden öldü.

FYODOR DOSTOYEVSKİ (1821-1888)

Kitabın Dördüncü Bölümünde, 'Dünya Edebiyatında Epilepsi Konusu' başlığı altında, Dostoyeski ile ilgili temel bilgileri yazdım. Orada yazdıklarıma ek olarak aşağıdaki bilgileri sunuyorum.

191 Dr. Joseph Sirven "Did pope Pius IX have apilepsy?", Mayo Clinic. he and his colleagues recently published a study that indicates that the Pope did. 2002

Freud'un Dostoyevski Eleştirisi

Ünlü ruhbilimci ve ruhçözümci Sigmund Freud, 1928 yılında yazdığı, 'Dostoyevski ve Ana-Baba Katillliği' başlıklı makalesinde, dünya edebiyatının en büyük yapıtlarında ana ya da baba katillığının önemle ele alınmış olduğunu söylemiş ve şu örnekleri göstermiştir:

Kral Oedipus, Hamlet ve Karamazov Kardeşler.

Freud'a göre, Dostoyevski'nin epilepsisi, uşakları tarafından öldürüldüğü söylenen zalim babasının, ölmesini dilemiş olmasının yarattığı suçluluk duygusunun dışı vurumudur.

Freud'a göre, her ne kadar cinselliğini kadınlarla yaşamış olsa da, Dostoyevski'de gizli eşcinsellik eğilimleri bulunmaktaydı. Freud bu durumu, Oedipus kompleksi tanımıyla açıklamaktadır.¹⁹²

Freud, Oedipus kompleksini çözümleyemeyen Dostoyevski'nin, derinlere inen sinirsel bozukluklarla karşılaşmış olduğunu söylemiştir.

Freud, bununla da kalmamakta, daha ileri bir yorum yaparak şöyle demektedir: 'Dostoyevski, bu kompleksten kurtulamadığı için, insanlığı özgürleştiren yazarların düzeyine çıkamamıştır.' Freud, Dostoyevski'nin romanlarının ve öykülerinin, cılız Hıristiyan söylemleriyle son buluşunu da eleştirmiş, bu yaklaşımın Dostoyevski'nin yapıtlarının değerini düşürmüş olduğunu savunmuştur.

Yalçın Küçük'ün Dostoyevski Değerlendirmesi

Yalçın Küçük, 'Epilepsi ile Orgazm' adlı kitabının 6. sayfasında şunları yazıyor:

192 Freud'un 'Oedipus Complex' tanımı: "The childhood desire to sleep with the mother and to kill the father". Türkçesi: Çocukluk döneminde görülen, babayı öldürüp anneye yatma arzusu.

“Peki, ‘budala’ ve ‘ifrit’, bu Dostoyevskiy’dir; Dostoyevskiy, büyük saralı olmakla, saralının bütün kişilik bozukluğunu içselleştirmiş haldedir; ilaveten, şehvet ve kumar düşkünü olduğunu da haber veriyorum.

...Şöyle de söyleyebilirim, sara’nın tahrip ettiği kişilik, kişiliği bozulmuş insan, hem budala ve hem de ifrit kimliklerine sahiptir.”

Yalçın Küçük’ün yukarıdaki değerlendirmelerinin hiçbir bilimsel yanı, hiçbir kanıtı yoktur!

Dostoyevski, ne bir budaladır, ne de bir ifrit! Dünya edebiyatında böyle bir değerlendirme hiç yapılmamıştır.

Sara hastalığının kişiliği tahrip ettiği, bozduğu, Yalçın Küçük’ün uydurmasıdır.

Kitabımda, dünya edebiyatının ünlü 55 kişinin sara ile ilgili değerlendirmelerini yazdım, hiçbirisi böyle bir yorumda bulunmamıştır.

Kitabımda, dünya tarihinin ünlü 45 saralısının kısa yaşam öykülerini yazdım. Bu kişilerin hiçbirisi hem budala hem de ifrit tanımına asla uymamakta, kendilerinde kişilik bozuklukları görülmemektedir.

Yalçın Küçük, ‘Epilepsi ile Orgazm’ adlı kitabının 12. sayfasında, Dostoyevski hakkında şunları yazmaktadır:

“Dostoyevskiy için ise, tacizci ve/veya ‘ırz düşmanı’ işaretleri var.”

Bunların tamamı uydurmadır.

Dostoyevski ile ilgili dünyada yüzlerce makale yazılmış, en ünlü eleştirmenlerce değerlendirmesi yapılmıştır. Bugüne kadar, hiçbir yerde, Dostoyevski’nin tacizci, ırz düşmanı olduğunu söyleyen, yazan çıkmamıştır!

Devlet Sanatçısı unvanına sahip öykü ve roman yazarı Selim İleri, Dostoyevski’de merhamet ögesinin öne çıktığını belirtmekte ve bir söyleşide Türkan Şoray’la ilgili olarak şunları söylemektedir:

*“Bizim Dostoyevski’miz Türkan Şoray’dır. Onun sinema hayatında merhamet daima başı çekti.”*¹⁹³

Umarım, Selim İleri de Türkan Şoray da, Yalçın Küçük’ün Dostoyevski hakkında yazdıklarını okumamışlardır!

Peki, Yalçın Küçük, Dostoyevski hakkında neden gerçekdışı nitelermeler uyduarmakta, açıkça iftira etmektedir?

Bu sorunun yanıtını, bu kitabın Yedinci Bölümünde, ‘Yalçın Küçük’ün Kitabı’ başlığı altında bulacaksınız.

GUSTAVE FLAUBERT (1821-1880)

Fransız yazar Gustave Flaubert, batılı romancıların en büyükleri arasında sayılmaktadır. Özellikle yazdığı ilk roman ‘Madam Bovary’ ile ünlenmiştir.

Bazı kaynaklara göre, henüz sekiz yaşındayken yazmaya başlamıştır.

1846’da Paris’te hukuk öğrenimi görmekteyken, epilepsi nöbeti geçirmesi üzerine üniversiteden ayrılmıştır.

Hiç evlenmemiş, şair Louise Colet ile ilişki yaşamıştır. Zaman zaman fahişelerle birlikte olmuş, bu nedenle sık sık cinsel hastalıklara yakalanmıştır.

Victor Hugo, Emile Zola, Alphonse Daude ve İvan Turgenev yakın arkadaşlarıdır.

Guy de Maupassant, Edmund de Goncourt, Alphonse Daudet ve Emile Zola gibi ünlü yazarları derinden etkilemiş, ‘Fransız Realist’ olarak adlandırılmıştır.

Son romanı, ‘Duyusal Eğitim’dir. Kötümserliği bir sanat yöntemine dönüştürdüğü söylenmiş ve örnek olarak şu sözleri gösterilmiştir:

193 Selim İleri Yazdı, “Türkan Şoray bizim Dostoyevski’mizdir”, Hürriyet, 1 Mayıs 2008

“Mutlu olmanın üç koşulu vardır; aptal, bencil ve sağlıklı olmak. Ancak bunlardan aptallık koşulu bulunmuyorsa, diğerlerinin de yararı yoktur.”

Gustave Flaubert’e epilepsi teşhisi, bir dizi hekim tarafından konulmuş, babası uzman hekim Dr. Achille Cleophas Flaubert de bu teşhise katılmıştır.

Flaubert’in arkadaşı ve büyük hayranı Maxime Du Camp, Gustave Flaubert’in bir epilepsi nöbetine tanık olur, gördüklerini şöyle anlatır:

“Birden acı bir çığlık attı. Yüreğimi parçalayan bu çığlığın tit-reşimleri hâlâ kulaklarımda çınlamaktadır. Ve bir kasılma ve çırpınmayla kendisini yukarı doğru fırlattı.”

Gustave Flaubert, geçirmiş olduğu bir nöbeti kendisi anlatır, anlattıklarından şunları anlıyoruz:

İnlemeye başlar, anılar gözünün önünden sel gibi akıp gider. Korkutucu görüntüler görür, ağzı köpüklenir, sağ kolu istemdişi hareket eder, bilincini kaybeder ve kusar.

Doktor babası tedavi olarak, kan emen sülükleri kullanır, bir yararı görülmez. Flaubert, epilepsiyle yaşamaya alışır.

Flaubert’in romanlarında, epilepsi olarak tanımlanmamış bile olsa, nöbet geçiren kahramanlar vardır. Madam Bovary’nin kadın kahramanı bunlardan biridir.

Modern zamanın hekimleri Gustave Flaubert’in, beynin şakak altı loblarından kaynaklanan ‘kısmi karmaşık epilepsi’ nöbetleri geçirmiş olduğu görüşünde birleşmişlerdir. Sinir hastalıkları uzmanı Prof. Dr. Henri Gastaut bunlardan biridir.

Gustave Flaubert, henüz 58 yaşındayken felç geçirip ölmüştür.

AZİZ PAUL (M.S. 5- 67)

Hristiyanlığın ilk döneminin en ünlü misyonerlerindendir.

Tarsus'ta doğan Paul, Hz. İsa'yı hiç görmemiştir.

İncil'de yazıldığına göre, Şam'a giderken yolda, Hz. İsa kendisini ona göstermiştir.¹⁹⁴

Aziz Paul'ün yaşamıyla ilgili kaynaklar, Paul'ün kendi yazmış olduğu mektuplar ve Hz. İsa'nın 12 Havarisi'nin bildirgeleridir. Aziz Paul, Roma İmparatorluğu'nun egemenliği altında bulunan bugünkü Anadolu, Makedonya ve Ortadoğu topraklarını sürekli gezerek Hristiyanlığı yaymaya çalışmıştır. Sonunda Roma'da kafası kesilerek öldürülmüştür.

Aziz Paul hayaller görmüş (halüsinasyon), yazdığı mektuplarda 'etine batan bir diken'den söz etmiştir. Bu ve benzer göstergelere bakarak, bazı araştırmacılar Aziz Paul'ün epilepsi hastası olduğu yorumunu yapmışlardır.

'İncil'in Belgeleri: Güvenilebilir mi?' adlı kitabıyla ünlü İskoçyalı İncil akademisyeni Frederick Bruce (1910-1990), Aziz Paul'ün saralı olduğunu şöyle açıklamıştır:

"Aziz Paul'ün kullandığı 'etindeki kıymık' deyiminin hangi anlama geldiği konusunda çok sayıda yorum yapılmış olması, kesin bir teşhis konulmasını neredeyse imkânsızlaştırmıştır. Ama öne çıkan tahmin, Aziz Paul'ün epilepsi hastası olduğudur... ama bir tahminden öte değil."

Araştırmacılar, Aziz Paul'ün Şam yolunda Hz. İsa'yı görmüş olduğu konusunda da bölünmüşlerdir. Bazı araştırmacılar bunu, epilepsi nöbetinin göstergesi sayarken, diğerleri de bunu, yolculuğun çok sıcak bir iklimde yapılmış olmasına bağlarken, Aziz Paul'de migren bulunmasına ve hatta o sırada yıldırımlar çıkmış olması ihtimaline bağlamışlardır.

194 İncil, Galatianlar 1:11-12

LEWIS CARROLL (1832-1898)

Gerçek adı Charles Lutwidge Dodgson olan bir İngiliz yazarı, matematikçi, mantıkçı, fotoğraf sanatçısı ve İngiliz Kilisesi rahibidir.

En ünlü yapıtları, ‘Alice Harikalar Ülkesinde’ ve ‘Aynanın İçinden’dir.

Sözcüklerle oynama, hem mantıklı hem de de akıllara hayret veren kurgular yaratma yeteneği, yalnız çocukların değil, edebiyatın seçkinlerinin de büyük beğenisini kazanmıştır. Yapıtları modern kültürün içine derinlemesine girmiş, çok sayıda sanat adamını doğrudan etkilemiştir.

Lewis Carroll, kekeme oluşundan çok sıkıntı çekmiş, bu durum onun tüm toplumsal yaşamını olumsuz etkilemiştir.

Oxford Üniversitesinde önce ilahiyat okumuş, rahipliği sürdürmemeye karar verip aynı üniversitede matematik dalında uzmanlık eğitimi almış, yaşamının sonuna kadar bu üniversitede matematik öğretmenliği yapmıştır.

‘Alice Harikalar Ülkesinde’ki yapıtında anlatılan olağandışı olaylardan yola çıkılarak, Lewis Carroll’un sık sık hayaller görmüş olduğu (halüsinasyon) varsayılmış, bu da onun nargilede uyuşturucu içmesine bağlanmıştır. Oysa, Lewis Carroll’un uyuşturucu kullanmış olduğunu gösterir hiçbir kanıt bulunamamıştır.

Lewis Carroll, bir epilepsi hastasıydı.

Lewis Carroll’un nöbetler geçirdiği, bunlardan ikisinde bilinci ni kaybetmiş olduğu saptanmıştır.

Üç ayrı doktor; Dr. Morshead, Dr. Brooks ve Dr. Stedman, ayrı ayrı zamanlarda yapmış oldukları muayeneler sonucunda epilepsi teşhisi koymuşlar, Lewis Carroll’un geçirdiği nöbetlerin, epilepsi nöbetleri olduğunu açıklamışlardır.

Ölümünden sonra ele geçirilen günlüklerinde, Lewis Carroll'un kendisinin de, geçirdiği nöbetleri epilepsi olarak adlandırmış olduğu görülmüştür.¹⁹⁵

'Alice Harikalar Ülkesinde' adlı öykünün kahramanı Alice'in ağzından, kendi geçirdiği nöbeti anlatmaktadır:¹⁹⁶

"Aşağı, aşağı, aşağı. Bu düşüşün sonu hiç gelmeyecek mi? Merak ediyorum, bu kez kaç mil aşağıya düştüm!"

Beynin şakak altı lobundan kaynaklanan epilepsi nöbeti geçiren Lewis Carroll, nöbet sırasında bir düşüş, küçülme yaşadığını anlatıyor.

Ailesinden birinin de saralı olduğunu, Lewis Carroll'un günlükünden öğreniyoruz.

'Alice Harikalar Ülkesi'nin kahramanının genç bir kız oluşundan yola çıkılarak ve Lewis Carroll'un bir fotoğraf sanatçısı olarak çıplak ya da yarı çıplak genç kız fotoğrafları çekmiş olmasına bakılarak, onun bir sübyancı (paedophil) olduğunu iddia edenler çıkmıştır. Dedikodulara dayalı bu iddiaların ciddi bir kanıtı bulunamamış, gösterilememiştir.

BJORNSTJERNE BJORNSON (1832-1910)

Norveçli şair, romancı, oyun yazarı ve şarkı sözü yazarıydı.

1903 Nobel Edebiyat Ödülünü kazandı.

Şiir yazmaya on bir yaşındayken başlamıştı.

Bjornson'a yaşadığı sırada kesin ve tartışmasız epilepsi teşhisi konulmuştur.

195 "The Diary of Lewis Carroll", Vol.9, Ed. Edward Wakeling, 2007

196 Teri Gruca, "Is There A Link Between Epilepsy and Artistry", Local News, 04.12.2006

IV. MİCHAEL PAPHLOGONİAN (M.S. 1010-1041)

Bizans imparatoru.

Yakışıklı, zeki ve cömert olduğu yazılıdır.

Sürekli epilepsi nöbetleri geçirmiştir. Geçirdiği nöbet türü, epilepsinin en şiddetli olanı, tonik-klonik nöbetlerdir.

Şiddetli epilepsi nöbetleri nedeniyle hükümetin yönetimini kardeşine bırakmıştır.

JOAN OF ARC (1412-1431)

Türkçede adı, Jan Dark olarak yazılan, Yüzyıl Savaşları boyunca İngilizlere karşı savaşmış ünlü Fransız Katolik azizedir.

Tanrı tarafından görevlendirilmiş olduğunu söylemiş, Tanrı'dan sesli ve görüntülü iletiler aldığını bildirmiştir.

Araştırmacılar, Jan Dark'ın gördüğünü söylediği görüntülerin, bir epilepsi nöbeti esintileri (aura) olduğuna işaret etmişlerdir.

Sonunda İngilizler tarafından yakalanan Jan Dark yargılanmış, Hristiyan dininin temel ilkelerine karşı olmakla suçlanmış ve yakılarak öldürülmüştür.

RUDİ DUTSCHKE (1940-1979)

1960'ların Almanya'sında, solcu Alman gençlik hareketinin öncüsü, en ünlüsüydü.

Liseyi bitirdikten sonra Demokratik Alman Cumhuriyeti (Doğu Almanya) ordusunda askerlik yapmayı reddeder, öğrenci arkadaşlarının da aynı yolda direnmesini sağlar. Berlin Duvarı yapılmadan bir gün önce Batı Berlin'e kaçır. Berlin Üniversitesinde sosyoloji okur.

Vietnam savaşına karşı öğrenci protestolarını örgütler.
1966'da Amerikalı Gretvhen Klotz'la evlenir, üç çocukları olur.

Rudi Dutschke'nin savunduğu sosyalizmin kökeninde, Hristi-
yan dini bulunmaktadır. Hz. İsa'yı 'en büyük devrimci' olarak
niteleyen Rudi, 1963'ün Paskalya bayramında şunları yazar:¹⁹⁷

*"İsa göğe yükseldi. Dünya tarihinde belirleyici devrim gerçeğe-
leşti. Her şeyi fetheden sevginin devrimi. Eğer insanlar kendile-
rine verilen bu sevgiyi tümünden kabul eder ve özümlerlerse, deli-
liğin mantığı artık süremez."*

11 Nisan 1968'de Rudi'ye suikast düzenlenir, başından iki kez
kurşunlanır, ama ölmez. Ailesiyle beraber İngiltere'ye göç eder.
Yarım kalmış eğitimini bitirmek amacıyla Cambridge Üniversi-
tesi'ne girer. Fakat İngiliz Başbakan Edward Heath'in Muhafa-
zakâr Hükümeti tarafından 'istenilmeyen adam' ilan edilir, sı-
nırdışına çıkarılır. Rudi, ailesiyle beraber Danimarka'ya taşınır.

Kafasından kurşunlanmasından sonra, epilepsi nöbetleri geçir-
meye başlamıştır. Nöbetlerin sıklığı giderek artar.

24 Aralık 1979'da Danimarka'da, banyo küvetindeyken geçir-
diği bir epilepsi nöbeti sırasında boğularak ölür.

EMANUEL SWEDENBORG (1688-1772)

İsveçli bilim adamı, filozof ve dinbilimcidir.

Bazı kaynaklar onun bir Hristiyan gizemci (mistik) olduğunu
yazmıştır.¹⁹⁸

197 Helmut Frank, "Ich liebte diesen naiven Christen", Sonntagsblatt, 20.04.2003

198 Encyclopedia Britannica.

Bilim adamı olarak çok üretken bir yaşamı olmuş, yeni buluşlar ortaya koymuştur.

Emanuel, 56 yaşından sonra epilepsi nöbetleriyle karşılaşır. Kimi zevk veren, kimi acı çektiren olağandışı rüyalar ve hayaller görmeye başlamıştır. Bunların etkisiyle, ruhsal dünyasında bir uyanış yaşadığına inanır, Tanrı'nın kendisini Hristiyan dininde reform yapmakla görevlendirdiğini iddia eder.

Tanrı'nın gözlerini açtığını, cehennem ve cenneti serbestçe gezebildiğini, meleklerle, şeytanlarla ve diğer ruhlarla konuştuğunu söyler.

Hayatının geri kalan 28 yılında hep dini konuları işlemiş, çok ünlü 'Cennet ve Cehennem' kitabını yazmıştır.

Emanuel'in dinsel içerikli yazıları çok sayıda ünlü yazar ve düşünürü de etkilemiştir. Bunlar arasında William Blake, August Strindberg, Ralph Waldo Emerson, Charles Baudelaire, Balzac, William Butler Yeats, Sheridan Le Fanu ve Carl Jung da bulunmaktadır. Elbette Emanuel Swedenborg'un dinsel içerikli yazılarına ve öğretilerine tam karşı çıkanlar da olmuştur. Bunların en ünlüsü olan İsveçli yazar Johan Henrik, Emanuel'e, '*Sen bir budaladan başka bir şey değilsin!*' demiştir.

Emanuel'in dinsel içerikli tüm yapıtlarını okuyup inceleyen 18. yüzyılın ünlü Alman filozofu İmmanuel Kant, yazılanların tümünün hayal ürününden başka bir şey olmadığını bildirir.

Emanuel tüm yaşamı boyunca evlenmemiştir. 1771'de felç geçirir ve kısa bir süre sonra da ölür.

DANIEL TAMMET (1979-)

Matematik problemlerini çözmede ve yabancı dil öğrenmede olağanüstü yeteneklere sahip, içekapanık (otistik) karakterli bir İngiliz bilginidir.

Çocuk yaşlarda epilepsiye yakalanmış, ‘Bir Mavi Günde Doğdum’ adlı anı romanında, geçirdiği epilepsi nöbetlerini anlatmıştır.

Daniel, 1’den 10.000’e kadar her sayının özel bir biçim, renk, koku ve dokunuşa sahip olduğunu söylemektedir. Bu sayıların çarpımı ve bölümü sonuçlarını, zihinsel bir çaba harcamadan bilmekte, çünkü sonucu ‘görebildiğini’ söylemektedir.

Daniel, 289 sayısının çirkin, 333 sayısının çekici, pi sayısının (3,1415...) ise güzel bir görünümü olduğu tanımını yapmakta, 6 sayısının ise belirli bir görüntüsü olmadığını anlatmaktadır.¹⁹⁹

23 Mayıs 2005 günü İngiliz televizyon kanalı Kanal-5’in konusu oldu. Konu, ‘Olağanüstü Beyinli Çocuk’tu. Belgesel olarak işlenen programda, Daniel’den pi sayısının (3,14159265...) virgülden sonraki basamaklarını sayması istendi. Daniel, 5 saat 9 dakikada, pi sayısının virgülden sonra 22.514 basamağındaki sayıları saydı. Yine aynı programda, Daniel’den en zor dil olarak bilinen İzlanda dilini ne kadar bir sürede öğrenebileceği soruldu. Daniel, bir haftalık bir süre istedi. Yedi gün sonra Daniel, bir İzlanda televizyon kanalına çıkıp İzlandaca konuştu.

Daniel Tammet, on bir dili çok iyi konuşmaktadır: İngilizce, Fransızca, Almanca, İspanyolca, Fince, Litvanyaca, Romanyaca, Estonyaca, Galik, Esperanto ve İzlandaca.

Daniel Tammet, son altı yıldır bir erkek arkadaşıyla beraber yaşamaktadır. Daniel, cinsel eğilimini saklamamış, eşcinsel olduğunu açık açık söylemiştir.²⁰⁰

199 Daniel Tammet, “Born on a Blue Day”, London, Hodder & Stoughton, 2006

200 Fred Bernstein, “The Smartest Man in the World is Gay”, The Advocate, 19.06.2007

GRAHAM GREENE (1904-1991)

İngiliz romancı, kısa öykü yazarı, oyun yazarı, senaryo yazarı, gezi yazarı ve eleştirmen.

Kendisinin bir Katolik romancı olarak anılmasına kızmışsa da, yapıtlarının çoğunda, özellikle de şu dördünde Katolik inancın işlenmiş olduğu açıkça görülmektedir: ‘Brighton Kayası’, ‘Konunun Kalbi’, ‘İlişkinin Sonu’ ve ‘Güç ve Görkem’.

Graham Greene, İngiliz gizli dış istihbarat servisi MI6 adına casusluk yapmıştır.

Uluslararası politika ve casusluk konularını işleyen şu romanlarıyla da popüler olmuştur: ‘Sessiz Amerikalı’, ‘Havana’daki Adamımız’, ‘İnsan Faktörü’ ve ‘İstanbul Treni’.

Graham Greene’e, gençlik çağında bir dizi nöbet geçirdikten sonra epilepsi teşhisi konulmuştur. Bu durumun, yaklaşımakta olan evliliğini tehlikeye attığını görünce intihar etmeyi düşünmüştür. Ama sonunda evlenmiş ve bu evlilikten iki çocuğu olmuştur. Evli olmasına rağmen birçok kadınla ilişki yaşamıştır.

PRENS JOHN (1905-1919)

İngiltere Kralı V. George ve Kraliçe Mary’nin oğludur.

Prens John, henüz 4 yaşındayken epilepsiye yakalanmış, sık sık geçirdiği nöbetler nedeniyle halkın önüne çıkarılmamıştır. Babasının taç giyme törenine bile katılmamıştır.

Prens John, 13 yaşındayken uykuda geçirdiği çok şiddetli bir epilepsi nöbetinden sonra ölmüştür.

İngiliz Kraliyet Ailesi, Prens John’un ölümünden sonra aileden hiçbir çocuğa ‘John’ adını vermemiştir.

CHARLES DICKENS (1812-1870)

İngiliz tarihinde, Victoria döneminin en büyük roman yazarıdır. İngilizcenin en büyük ustalarından biri olup, öykü anlatımında kullandığı dilin zenginliği ve unutulmaz öykü kahramanları yaratmış olmasıyla dünyaca ünlenmiştir.

1836'da evlenmiş, on çocuk sahibi olmuştur. Karısıyla beraber Kanada ve ABD'ye gitmiş, köleliğin kaldırılması kampanyasına katılmıştır.

Ünlü yapıtlarından bazıları: Oliver Twist, Nicholas Nickleby, David Copperfield, Mr. Pickwick'in Serüvenleri, Antikacı Dük-kânı, Zor Zamanlar, İki şehrin Öyküsü, Büyük Serüven ve Bir Noel Şarkısı.

Charles Dickens bir epilepsi hastasıydı. Roman ve öykülerinde birçok epilepsi hastası karakter bulunmaktadır.

Charles Dickens'ın yarattığı roman ve öykü karakterlerinin ağ-zından anlattığı epilepsi nöbetlerinin ince ayrıntıları ve doğrulu-ğu, günümüzün doktorlarını şaşırtmıştır.

THOM JONES (1945-)

Özellikle kısa öyküleriyle ünlü bir Amerikalı yazardır. Washington ve Iowa üniversitelerini bitirmiştir.

Kendisine kesin ve tartışmasız epilepsi teşhisi konulmuş olan Thom Jones'un öykülerindeki karakterlerin çoğu da saralıdır.

ALFRED LORD TENNYSON (1809-1892)

İngiltere Birleşik Kırallık'ın saray şairi ve bugüne kadar en popüler kalmış İngiliz şairlerinden biridir.

Kral III. Edward'ın soyundan gelmekteydi.

Cambridge Üniversitesindeyken tanıştığı erkek arkadaşı Arthur Hallam ile uzun süren birlikteliği, aralarında bir eşcinsel ilişki olduğu söylentilerini ortaya çıkarmıştır.

Tennyson evlenmiş ve iki çocuk sahibi olmuştur.

Alfred Tennyson'a genç yaşta epilepsi teşhisi konulmuştur.

Tennyson, yaşadığı epilepsi nöbetini şöyle anlatmıştır:

“Birden, bireysel bilincin yoğunluğunda, bilincin giderek eriyip solduğunu ve sınırsız bir varlığa doğru aktığını hissettim. Bu şaşkınlık yaratmadı. Her şey netin en neti, her şey gerçeğin en gerçeği, her şey gizemlinin en gizemlisi ve her şey tuhafın en tuhafıydı, tam anlamıyla sözcüklerle ifade edilemezdi.”

Epilepsi, Tennyson'un soyundan gelmekteydi.

O çağın doktorları, ünlü ailelerin bireylerine epilepsi teşhisi koymaktan çekinirlerdi. Çünkü epilepsinin, cinsel organlardan kaynaklandığına ve masturbasyonun neden olduğuna inanılırdı. Daha da ötesi, 19. yüzyıla kadar, epilepsinin aşırı tedavi yöntemlerinden biri, erkeklerin hadım edilmesi, kadınların da klitorislerinin kesilmesi idi.

Tennyson'a doktorları, Avrupa kaplıcalarını önerdiler. Tennyson bu süreçte bol bol su içti, kötü havalarda uzun yürüyüşlere çıktı, çarşafa sarılmış halde soğuk su banyosu yaptı.

STEPHEN KNIGHT (1951-1985)

İngiliz yazar.

En ünlü iki kitabı, ‘Karindeşen Jack: Son Çözüm’ ve ‘Biraderlik’. Stephen Knight, her iki kitabında da İngiliz toplumunda gizli bir Mason örgütlenmesinin bulunduğunu iddia eder. Bu nedenle, Masonluk karşıtı olmakla eleştirilmiştir.

‘Karindeşen Jack: Son Çözüm’ adlı kitabında, işlenen bir dizi cinayeti, Kraliyet ailesiyle Masonlar arasındaki bir komploya bağlar. Stephen Knight’ın bu tezini tarihçiler kabul etmemiş, ama kitap çok popüler olmuştur.

‘Biraderlik’ adlı kitabı da, Masonluğun İngiltere’de mercek altına alındığı bir dönemde yayınlanmıştır.

Stephen Knight, tüm yaşamı boyunca epilepsi nöbetleriyle boğuşmuştur.

1977 yılından sonra nöbetler sıklaşmıştır.

1980’de, BBC-TV’nin bir belgesel programı olan ‘Horizon’da epilepsi konusunun işlendiği bölüme konuk olarak katılmıştır. Televizyon programcılarının düzenlediği beyin taramasında, beyinde tümör olduğu saptanmıştır. Bir ameliyatla bu tümör alınmış, ancak 1984 yılında tümörün yeniden oluştuğu görülmüştür. Bir beyin ameliyatı daha geçirmişse de, 1985 yılında henüz 33 yaşındayken ölmüştür.

LIONEL BLUE (1930-)

İngiliz haham, gazeteci ve radyo programcısıdır.

Oxford Üniversitesinde tarih, Londra Üniversitesinde Sami dilleri (İbranice) okumuş ve 1960’da haham olmuştur.

Son 25 yıldır BBC Radyo-4’de, ‘Günün Düşüncesi’ programını sunmaktadır.

Lionel Blue, eşcinsel olduğunu halka açıklayan ilk İngiliz hahamdır. 1960'dan beri üç erkek sevgilisi olmuştur. Lionel Blue, 57 yaşında epilepsiye yakalanmıştır. Epilepsi nöbetleri ilaç tedavisiyle kontrol altında tutulmaktadır.

BUD ABBOTT (1895-1974)

Amerikalı aktör, film yönetmeni ve komedyen. Tüm yaşamı boyunca epilepsi hastasıydı. Epilepsi nöbetlerini saklamak ve denetim altında tutmak amacıyla içki içerdi. 1918'de evlendi. Evliliği 55 yıl sürdü. Prostat kanserinden öldü.

DANNY GLOVER (1946-)

Amerikalı aktör, film yönetmeni ve politikacı. Liseyi bitirdikten sonra San Francisco Devlet Üniversitesinde okudu. Burada tanıştığı kız arkadaşıyla sonradan evlendi. Bir yandan tiyatroda çalışırken, bir yandan da televizyon dizilerinde oynadı.

Danny Glover, ilk epilepsi nöbetini 15 yaşındayken geçirdi. Nöbetler 35 yaşına kadar sürdü. Uzun bir süredir nöbet geçirmediğini, kendi kendisini hipnotize ederek nöbetleri engellediğini söylemektedir.

HUGO WEAVING (1960-)

Avustralyalı sinema, sahne ve ses aktörü.

Dünya çapında üne kavuşması, 1999 yılının çok izlenen filmlelerinden biri olan 'Matrix'deki Ajan Smith rolüyle gerçekleşti. 'Yüzüklerin Efendisi', 'V for Vendatta' ve 'Transformers' adlı filmlerde rol aldı.

Hugo Weaving'e 13 yaşındayken epilepsi teşhisi konuldu.

Evlenmedi ama birlikte yaşadığı kadın arkadaşından iki çocuğu oldu.

MARTHA PARKE CUSTIS (1756-1773)

ABD'nin ilk devlet başkanı George Washington'un karısının, ilk evliliğinden olan kızıdır.

Martha, çocukluk döneminde epilepsi nöbetleri geçirmeye başlamıştır.

George Washington ve karısı, o döneme göre alışılmışın dışında davranırlar ve Martha'nın saralı olduğunu çevrelerinden gizlemezler. Martha'yı normal bir yaşam sürmesi yolunda teşvik ederler.

Martha 14 yaşına geldiğinde, nöbet sayısı bir ayda 8-12'ye çıkar, bazen bir günde iki nöbet geçirdiği olur.

17 yaşındayken şiddetli bir nöbet geçirirken ölür.

IDA MCKINLEY (1847-1907)

ABD devlet Başkanı William McKinley'in karısıydı.

Evliliklerinden iki kızları olmuş, ilki dört yaşındayken tifodan, ikincisi ise henüz dört aylıkken bir epilepsi nöbeti sırasında ölmüştü.

Ida McKinley'in kendisi de saralıydı. Ancak o dönemde, bunun gizlenmesi bir gelenek olmuştu.

Beyaz Saray'da verilen yemekli davetlerde, protokole uymamasına rağmen, daima kocasının yanında otururdu. Başkan McKinley, karısını sürekli gözler, nöbet geçireceğini anladığında karısının yüzünü bir peçeteyle örterdi. Misafirler gördüklerini kimselere anlatmaz, gazeteciler bu konuda sessiz kalırdı.

Başkan William McKinley, 1901'de bir suikast sonucu öldürüldü. Ida McKinley, 1907'de 60 yaşındayken öldü.

DR. NEIL ABERCROMBIE (1937-)

Amerikalı politikacı. ABD Temsilciler Meclisinde Hawai milletvekili.

Amerika'nın Irak işgaline karşı oy kullanmış 133 milletvekilinden biridir.

Dr. Neil, ilk epilepsi nöbetini 30 yaşındayken geçirdi. Kesin epilepsi teşhisi konulan Dr. Neil, epilepsi araştırmalarına daha büyük parasal destek sağlanması için kampanya yürütmektedir.

Dr. Neil bir amatör halterci olup, 67. yaş dönümü partisinde 120 kg. kaldırmıştır.

TONY COELHO (1942-)

ABD Temsilciler Meclisi'nin Portekiz kökenli eski California milletvekilidir.

Tony Coelho, epilepsi hastasıdır.

15 yaşındayken bir kamyonet kazasında başından yaralanır. Doktorlar bu kazanın sonradan epilepsiye neden olduğunu söylemişlerdir.

Los Angeles’de Loyola Üniversitesi’ni bitirmiş, Kennedy suikastından sonra papaz olmaya karar vermiş, fakat bunun için gerekli doktor muayenesinden geçerken epilepsi hastası olduğu ortaya çıkmıştır. Kurallar, epilepsi hastalarına papaz olma fırsatı vermediği için bu girişimi boşa çıkmıştır.

Milletvekili saçım kampanyasında karşıtları, Tony Coelho’nun epilepsi hastası olduğunu kullanmaya kalkışmışlarsa da, 1978’de Meclis’e girmesini engelleyememiştir.

Tony Coelho, altı dönem milletvekilliği yaptıktan sonra emekliye ayrılmıştır.

Tony Coelho, ‘Engelli Amerikalılar Yasa Tasarısı’ nı hazırlamış, tasarının yasalaşmasında başrolü oynamıştır.

Emekli olduktan sonra, ‘Engellilerin İstihdamı Komitesi’ başkanlığına getirilmiştir.

Tony Coelho, Epilepsi Vakfı’nın yönetim kurulu başkanıdır.

JIMMY REED (1925-1976)

Amerikalı ‘blues’ şarkıcısı. Gitar ve armonika çalarak söylediği şarkılar 1950’ler ve 1960’larda çok popüler olmuştur.

İki yıl ABD donanmasında askerlik yapmıştır.

Daha önceden epilepsi nöbetleri geçirmiş olduğu halde, kesin epilepsi teşhisi 1957’de konulmuştur.

Gençlik sevgilisiyle evlenmiş, Avrupa’da bir dizi etkinliklere katılmıştır.

LINDSEY BUCKINGHAM (1949-)

Amerikalı gitarist ve şarkıcı.

Fotoğraf sanatçısı Kristen Messner ile evlenmiş, üç çocukları olmuştur.

29 yaşında, bir müzik turnesindeyken epilepsi nöbeti geçirir, hastaneye kaldırılır. Kesin epilepsi teşhisi konulur. İlaç tedavisiyle nöbetleri denetim altına alınmıştır.

GROVER CLEVELAND ALEXANDER (1887-1950)

Amerika birinci beyzbol liginde oynamış ünlü bir spor adamıdır. 1938’de, ‘Ünlü Beyzbol Oyuncuları Salonu’na seçilmiştir. 20 yaşındayken epilepsi nöbetleri geçirmeye başlamıştır. Bu durum önceleri spor hayatını engeller gibi olmuşsa da, Grover çabuk toparlanmış ve birinci beyzbol liginin yıldız oyuncusu olmayı başarmıştır. Birinci Dünya Savaşı’na topçu subayı olarak katılmıştır. Grover bir süre, epilepsi nöbetlerini perdeleme amacıyla, kendisini içkiye vermiştir.

TONY GREG (1946-)

Ünlü İngiliz kriket oyuncusu. 1975 ve 1977’de İngiltere’nin ulusal kriket takımının kaptanlığını yaptı. Tony Greg, ilk epilepsi nöbetini 14 yaşında tenis oynarken geçirdi. 19 yaşındayken kriket dünyasında adını duyurmaya başladı. Kesin epilepsi teşhisi konulan Tony Greg, 1972’de bir kriket maçı sırasında sahada nöbet geçirip yere düştü. 1975 yılında da, Londra havalimanında nöbet geçirdi. 1979’da kriketi bırakmak zorunda kaldığında şöyle söyledi:

“Böyle bir engele rağmen bu kadar başarı kazanmış olduğum için gururluyum.”

TERRY MARSH (1958-)

Önce amatör, sonra profesyonel İngiliz boksör.

1985’de hafif-orta sıklette Avrupa şampiyonu, 1987’de Dünya şampiyonu oldu.

1987’de, 29 yaşındayken kesin epilepsi teşhisi konuldu.

Dünya şampiyonu olduktan dört ay sonra boksu bırakmak zorunda kaldı. Hiç yenilmeden boksı bırakmış tek İngiliz şampiyondur.

Boksı bıraktıktan sonra siyasete atıldı. 1997’de Liberal Parti’den milletvekili adayı oldu ama kazanamadı.

FLORENCE GRIFFITH JOYNER (1959-1998)

Amerikalı kadın atlet.

Doğuştan epilepsi hastası olduğu teşhisi konulmuştur.

1984’de, üç adım atlamada Olimpiyat şampiyonu Al Joyner’le evlendi.

1987’de Roma’da, Dünya atletizm şampiyonasında 4x100 metre yarışında altın madalya aldı.

1988 Olimpiyatlarında; 100 metre, 200 metre ve 4x100 metre yarışlarında altın madalya kazandı.

Florence, 1988’de uykudayken geçirdiği şiddetli epilepsi nöbeti, tonik-klonik nöbetinde öldü.

WALLY LEWIS (1959-)

Avustralyalı rugby²⁰¹ futbol ligi oyuncusu ve teknik yöneticisi.

20. yüzyılın en ünlü Avustralyalı oyuncularından biri olarak kabul edilmiş, ‘Kral’ ve ‘İmparator’ unvanlarıyla anılmıştır.

201 Rugby: hem el hem ayakla ve bir oval topa oynanan bir tür futbol oyunu.

1984-1989 sürecinde ulusal takımın kaptanlığında bulunmuştur. 1993’de oynamayı bırakmış, sadece yöneticilik görevi yüklenmiştir.

Daha sonra televizyonda spor programları sunuculuğu yapmıştır. Wally Lewis, genç yaşta epilepsiye yakalanmış ama, uzun süre bunu başkalarından saklamayı başarmıştır.

16 Kasım 2006 günü televizyonda program yaparken nöbet geçirmiştir.

30 Kasım 2006 günü de yine televizyon programı sırasında nöbet geçirince, saralı olduğunu açıklamıştır.

PAUL WADE (1962-)

İngiliz asıllı, Avustralyalı futbolcu.

Avustralya ulusal futbol takımının uzun süre kaptanlığını yapmıştır.

1994 Dünya kupasında, Arjantin’le yapılan maçta ünlü oyuncu Maradona’ya karşı oynamıştır.

Kesin epilepsi teşhisi konulmuş olan Paul Wade, tüm yaşamı boyunca nöbet geçirmiş ama bu durumunu çevresinden hep gizlemiştir.

1996’da futbolu bırakmış, televizyonda spor programları yapmıştır.

2001’de bir canlı televizyon yayınında epilepsi nöbeti geçirmiştir.

Nöbetler ilaçlarla denetim altına alınamayınca, 2002’de bir ameliyat geçirmiş, beynindeki bir yara izi alınmıştır.

Paul Wade artık nöbet geçirmemektedir.

MAGGIE MCELENY (1965-)

İskoçyalı yüzücü.

11 yaşındayken geçirdiği bir kazada, başının yaralanması sonucu belden aşağısı felç oldu ve epilepsi nöbetleri başladı.

1996'da Atlanta Engelliler Olimpiyatında üç altın, iki gümüş madalya kazandı.

2000 Sidney Engelliler Olimpiyatında bir altın, iki gümüş madalya aldı, açılış töreninde bayrağı taşıdı.

2000 yılında, Britanya Kraliyet Madalyası verildi.

2000 yılında, Britanya Epilepsi Derneği'nin Altın Jübile Ödülünü kazandı.

2004 yılında Atina Engelliler Olimpiyatında, iki gümüş madalya kazandı.

JOAQUIM MARIA MACHADO DE ASSISS (1839-1908)

Brezilyalı romancı, şair, kısa öykü yazarı.

Brezilya'nın en önemli yazarı olarak tanınmıştır.

Soylu bir Portekiz ailesinin kızıyla evlenmiştir.

Tüm yaşamı boyunca epilepsi nöbetleri geçirmiş, bu durumdan utandığı için kimseye söz etmemiştir.

Epilepsi nöbetlerinin, 'kısmi karışık nöbet' türü olduğu saptanmıştır.

MİNAKATA KUMAGUSU (1867-1941)

Japon yazar ve doğabilimci.

Tokyo Üniversitesinde okuduktan sonra ABD'ye gitti. Daha sonra Küba, Venezüella ve İngiltere'de araştırmalar yaptı.

41 yaşında evlendi.

Araştırmalarından dolayı Japon imparatoru tarafından ödüllendirildi.

Minakata, bir epilepsi hastasıydı. Nöbet gelmeden önceki esinti (aura), ‘déjà vu’ denilen türdendi. Epilepsinin en şiddetlisi olan, tonik-klonik nöbetler geçirirdi.

Japonya’da, Şirahama’da onun adına bir müze kurulmuştur.

JEAN CLEMENS (1880-1909)

Ünlü yazar Mark Twain’in kızıdır.

15 yaşında epilepsiye yakalandı. Bir kaza sırasında başından yaralanmış olmasıyla ilişkilendirildi. ABD ve Avrupa’da tedavi ettirilmeye çalışıldıysa da sonuç alınamadı.

29 yaşındayken, banyo küvetinde sara nöbeti geçirirken boğularak öldü.

KAREN ARMSTRONG (1944-)

İngiliz yazar.

Dinlerin karşılaştırılmasıyla ilgili yazdığı çok sayıda makaleyle ünlenmiştir. En başarılı yapıtı, ‘Tanrı’nın Tarihi’ adlı olanıdır.

İslam dini üzerine de yazılar yazmış, bu nedenle 11 Eylül 2001 günü New York’ta İkiz Kuleler’in vurulmasından sonra konuşmacı olarak en çok aranan kişi olmuştur.

Uzun yıllar epilepsi nöbetleri geçirmiş, ama çok sonraları, 30’lu yaşlarında doktorlar kesin epilepsi teşhisi koymuşlardır.

YEDİNCİ BÖLÜM
YALÇIN KÜÇÜK'ÜN KİTABI

Yalçın Küçük'ün Kitabı

Arkadaş Yayınevi, 2008 yılında Yalçın Küçük'ün şu kitabını yayımladı:

“Mediko-Politik EPİLEPSİ İLE ORGAZM”

Şimdi bu kitabı irdelleyeceğim.

Bu kitaptan alıntıları tırnak içinde verdikten sonra yorumumu yazacağım. Dipnotlarda, kitabın hangi sayfasından alıntı yapmış olduğunu göstereceğim.

Başlıyoruz.

Kitabın ‘Önsöz’ü, birinci satır:

“Sara mı, kişilikte ‘çöküş’ halidir.”²⁰²

Bu tanımın gerçekte hiçbir ilgisi yoktur.

Saralı, sadece epilepsi nöbeti geçirirken hastadır. Diğer zamanlarda normal insanlardan hiçbir farkı yoktur.

Günümüzde saralı doktorlar, mühendisler, avukatlar, ekonomistler, politikacılar, milletvekilleri, sporcular, teknisyenler, işçiler ve memurlar, yalnız Türkiye’de değil; ABD, Avrupa ve dünyanın her yanında normal yaşamlarını sürdürmekte, mesleklerinin gereğini yapmakta, çevrelerinde sevilip sayılmaktadırlar. Yalçın Küçük, kitabına saralıları aşağılayan, gerçekdışı bir yargıyla başlamıştır.

202 Sayfa: 5

***“Şimdi en büyük cinayet, sara’ya göz yummaktır.”*²⁰³**

Yüzyıllar boyu epilepsi, ya ‘kutsal’ bir hastalık sayılmış ya da şeytanın insan bedenine girmesi olarak nitelendirilmiştir.

Saralılar, 19. yüzyılın ortalarına kadar, aydınlanmış olduğu ileri sürülen Avrupa’da bile aşağılanıp toplumdışına itilmişlerdir.

Çağımızda epilepsi hastaları, yani saralılar yavaş yavaş kabuklarından dışarıya çıkmaya başlamışlar, hastalıklarını gizlemeden normal insanlar gibi yaşamlarını sürdürmeye alışmışlardır.

Amerika’da ve Avrupa’da, epilepsi hastalarını koruyan, haklarını savunan, onları topluma daha iyi tanıtmaya çalışan çok sayıda vakıf ve dernek kurulmuştur.

Çağımızda sinirbilimciler, uzman sinir hekimleri sürekli araştırmalar yapmakta, epilepsiyi tedavi edecek kalıcı yöntemler bulmaya çalışmaktadırlar.

Bu nedenle çağımızda en büyük cinayet, sara’yı yüzyıllar önce-sinin bağnazlığıyla aşağılamaya kalkmak, korku salmaktır.

Yalçın Küçük sara hastalığına, ‘Milattan Önceki’ gözlerle bakmakta, çağdışı kavramlarla yaklaşmaktadır.

***“Sara, bir beyin hastalığıdır, Dolayısıyla çöküş’ün merkezidir.”*²⁰⁴**

Sara, sık sık görülen ve süreklilik gösteren önemli bir sinir sistemi bozukluğudur.

Sara, bir zihin hastalığı değildir.

Sara, bir akıl hastalığı değildir.

Beyin, yalnız epilepsinin değil, yüzlerce hastalığın da merkezidir. Tüm bu hastalıkları ‘çöküş’ olarak göstermeye çalışmanın bilimsellikle uzaktan yakından ilgisi yoktur.

“Üç ihaneti yaşıyoruz.

***Bir, kemalistlerin kemalizme ihanetidir. Bu kitap, ihanet halinde kemalistleri işaret etmektedir. Artık hedeftedirler.”*²⁰⁵**

203 Sayfa: 7

204 Sayfa: 7

205 Sayfa: 7

Yalçın Küçük, ‘Epilepsi ile Orgazm’ adını verdiği kitabında, sözü nedense Kemalistlere getiriyor ve onları ihanetle suçluyor. Türkiye’de son 60 yıldır Kemalistler, siyasi iktidar olamadılar. Son 60 yıldır, Türk Silahlı Kuvvetlerinin başına geçen komutanların hiçbirisi Kemalist değildi.

Günümüz üniversitelerinin hiçbirinin başında bir Kemalist rektör bulunmamaktadır. Üniversite profesörlerimizin neredeyse tamamı ‘Erasmus Profesörü’ olup Avrupa Birliği’nin güdümüne girmiştir. Medya, sendikalar ve sivil toplum örgütlerinin tamamına yakını Kemalizm karşıtlarının eline geçmiştir.

İşte böyle bir manzara karşısında, hem de epilepsi ana konuyken, Kemalistleri hedef almak, sapla samanı birbirine karıştırmaktır.

“...sara’nın gelişini haber veren, yel’ler var... bu yellerden birisinin de orgazm olduğunu öğrendim, saptanmış durumdadır.”²⁰⁶

Gerçek bir bilim adamı, hangi konuda araştırmaya girişiyorsa, önce o konuda bir dizi deney yapar ya da gözlemlerde bulunur. Bunların sonucunda ortaya bir tez, teori ya da kural koyar. Gerçek bilim adamı kural koyarken, kurala uymayan tek tük istisnalardan da söz eder. Ama hiçbir gerçek bilim adamı, milyonda bir gözlenen istisnalardan bir kural çıkarmaz! Epilepsi nöbetinin gelişini haber veren yüzlerce esinti (aura) vardır. Orgazm, bunlardan çok ender rastlanmış olanıdır!

Prof. Dr. Yalçın Küçük, istisnaları kural diye göstermeye çalışan bir bilim adamıdır!

“Büyük epileptikler, şehvet düşkünüdürler.”²⁰⁷

Bu kitabımda size, kırk beş ünlü saralının yaşam öyküsünü özetleyerek anlattım, okudunuz.

Saralı ünlülerin Yalçın Küçük’ün tarifiyle, ‘süper-seksüel’, ‘şehvet düşkünü’ olmadığını, böyle bir durumla hiç yakınlıklarının bulunmadığını gördünüz.

206 Sayfa: 11

207 Sayfa: 12

Yalçın Küçük, cinsel yönden şehvetli olmayı da sanki büyük bir kusurmuş gibi gösterip, saralıları aşağılamada bir silah olarak kullanmaktadır.

“...’büyük’ sara hastalarının şehvet düşkünü ve hatta homoseksüel ve sodomizasyon meraklısı olabileceklerini akla getirmek durumundayız.”²⁰⁸

Kitabımın İkinci Bölümünde, M.Ö. 500 yılında yaşamış Hintli bilge Atraya’dan başlayarak, günümüze kadar epilepsi üzerinde araştırma yapmış başlıca ünlü bilim adamlarını size sırasıyla tanıttım:

Atreya, Hipokrat, Galen, Prof. Dr. Jean-Martin Charcot, Prof. Dr. John Hughlings Jackson, Prof. Dr. Sir William Richard Gowers, Prof. Dr. Hans Berger, Prof. Dr. Wilder Penfield, Prof. Dr. H. Houston Merritt, Prof. Dr. Herbert Henri Jesper ve Prof. Dr. Steven C. Schachter.

Adları geçen sinirbilim adamlarının, araştırmacıların ve hekimlerin hiçbirisi, epilepsi ile homoseksüellik arasında bir bağdan söz etmemiştir.

Yalçın Küçük, bilmediğim ve anlayamadığım bir nedenle kitabında, sodomi, sodomizasyon deyimlerinden çok sık ve çok büyük bir iştahla söz etmektedir.

Epilepsi hastalarının homoseksüel ve sodomizasyon meraklısı olacağını gösterir tek bir bilimsel kanıt, tek bir bilimsel görüş yoktur.

Homoseksüelliğin, yani eşcinselliğin apayrı bir konu olduğunu, epilepsiyle bir bağı bulunmadığını çok açık ve net bir biçimde sergileyebilmek için, kitabımın Beşinci Bölümünde, ‘Eski Yunan’da Eşcinsellik’, ‘Eski Roma’da Eşcinsellik’ ve ‘Eşcinsellik ve Alman Partisi’ bölümlerini yazdım.

Günümüz Türkiye’inde homoseksüelliğin aşağılandığı görüşünden hareket eden Yalçın Küçük, tüm saralıları eşcinsel olarak damgalayarak aşağılamayı amaçlamıştır.

Peki, Yalçın Küçük'ün asıl hedefi tüm saralıları karalayıp aşağılamak mıdır, yoksa asıl amacı başka mıdır?

Bu sorunun yanıtını, Yalçın Küçük'ün 'Epilepsi ile Orgazm' kitabının tamamını okuduğumuzda açıkça görmekteyiz. Yalçın Küçük'ün asıl hedefinde, Recep Tayyip Erdoğan bulunmaktadır. Onun bir saralı olduğunu ısrarla iddia ettikten sonra, tüm saralıları aşağılayıp karalayarak dolaylı yoldan Recep Tayyip Erdoğan'ı küçültmeye çalışmaktadır.

"Tayyip Erdoğan, 'hayalleri yükselttik' veya 'hayalleri gerçekleştirdik' derken, vecid halindedir, ekstazi'dedir, demek istiyorum. Hayal âleminde yaşamaktadır ve başvekaletteki günleri için, bir gün, 'bir ömre bedel' demesi yakındır."²⁰⁹

Bazı epilepsi nöbetlerinde hasta, nöbetin geliş esintisi (aura) olarak hayal görür.

Yalçın Küçük bu bilgiden yola çıkarak, Recep Tayyip Erdoğan'ın epilepsi hastası olduğunu ima ediyor.

Yalçın Küçük, bazı saralıların esinti (aura) olarak gördüğü hayal ile, ki buna çoğu zaman tıp dilinde halüsinasyon deniliyor, normal insanların düşledikleri hayalleri birbirine karıştırıyor!

Yalçın Küçük şunu da bilmiyor: Nöbet gelişinde hayal gören bir saralının birkaç saniye süren hayal görme durumu, nöbetten sonra sürmez!

Ünlü yazarlar, sanat adamları, devlet adamları, askeri liderler ve hatta politikacıların hayal görme, hayal etme yetenekleri vardır. Hayal gücüne sahip bir kişinin saralı olduğunu söyleyen ilk kişi, herhalde Yalçın Küçük olmalıdır!

"...saralıları, hem genel olarak ve hem de ismiyle bilinen saralıları, dinselliğin formel yanlarına aşırı olarak bağlıdır; din dendiğinde, esans'ı, öz'ü demek istiyorum, bir yana, formalite ve ritüellerini anlıyorlar... Dolayısıyla inanmak, bir saralıda sadece birkaç şekil ve ritüeldir. Aralarında bir bağ kuramıyor-

lar, çünkü, sara, beyinlerinin, ayırma ve hüküm verme kabiliyetini tümünden silmiş durumdadır.

Bu söylediklerim ise, tamı tamamına, Tayyip Erdoğan'ı anlatmaktadır.”²¹⁰

İşte, en sonunda Yalçın Küçük daha fazla dayanamayıp ağzındaki baklayı çıkarıyor, tüm saralıları küçültüp aşağılarken asıl hedefinin Recep Tayyip Erdoğan olduğunu açıkça söylüyor.

Bu kitabımın Altıncı Bölümünde, kırk beş ünlü saralının yaşam öyküsünü kısaca anlattım. Gördünüz, hiçbirisi Yalçın Küçük'ün ortaya sürdüğü iddiaya uyuyor mu?

Genel nüfusun içinde aşırı dincilerin oranı neyse, ünlü ya da ünsüz saralılar arasındaki oran da en fazla o kadardır.

Saralıların aşırı dinci oldukları, dini törenlere çok düşkün oldukları, bugüne kadar hiçbir epilepsi araştırmacısı tarafından ortaya atılmamıştır. Yalçın Küçük, Recep Tayyip Erdoğan'a saldırmak amacıyla, kafasında kurguladığı senaryoya uygun, gerçekdışı söylemler uydurmaktadır.

Bazı epilepsi hastaları, hepsi değil, nöbet sırasında bilinç kaybı yaşarlar. Bu süre çok kısadır, en fazla üç-beş dakika sürer. Elbette, işte bu çok kısa sürede beyinlerinin ayırma ve hüküm verme kabiliyetleri silinmiştir. Ama nöbetten sonra, saralı tekrar bilincine kavuşur ve tüm beyinsel işlevleri tüm normal insanlarınkı gibi çalışır.

Yalçın Küçük'ün, saralıları, beyinlerinin ayırma ve hüküm verme kabiliyetlerinden tümünden yoksun olduğunu yazması, gerçeklerle hiçbir ilgisi olmayan kuyruklu bir yalandır.

Yalçın Küçük, Recep Tayyip Erdoğan'ı küçük düşürebilme pahasına, tüm saralıları aşağılayan yalanlar söylemekten çekinmiyor.

“Tayyip Erdoğan'a gelince, Güven Hastanesi'nin önünde, bir otomobil içinde, sara nöbetindedir ve aynı zamanda otomobilin tavanına balyoz indirmektedir.”²¹¹

210 Sayfa: 16-17

211 Sayfa: 17

Recep Tayyip Erdoğan'ın, otomobil içinde bir sara nöbeti geçirmiş olduğunun tek bir tıbbi somut kanıtı ve tanığı yoktur. Yalçın Küçük, kurguladığı senaryoyu bize kanıt, kendisini de hem tanık hem de bilirkişi olarak kabul ettirmeye çalışmaktadır. Bu konuyu, kitabımın Sekizinci Bölümünde ayrıntılarıyla inceledim.

***“Kimselerin görmek istemediklerini görüyorum.
Bu da benim tariflerim arasındadır.”²¹²***

Yalçın Küçük, iki bin yıllık tarihten, üç kişiyi seçip çıkarmış, epilepsi hastası olduğunu söylediği bu üç kişi üzerine bir senaryo yazmıştır:

Caligula, Julius Sezar ve Dostoyevski.

Kitabımın Beşinci Bölümünde, ‘Eski Roma’da Eşcinsellik’ başlığı altında yazdım, Caligula’nın saralı olduğu çok tartışmalıdır. Julius Sezar hakkında da Yalçın Küçük, bir dedikoducunun yazdıklarını esas almıştır, işine öyle gelmiştir. Dostoyevski’nin kişiliği ile ilgili, gerçeklerle ilgisi olmayan şeyler uydurmuş olduğunu, kitabımın Dördüncü Bölümünde kanıtlarıyla yazdım.

Yalçın Küçük, tüm bu saptırmaları, çarpıtmaları ve uydurmaları, Recep Tayyip Erdoğan’a saldırma amacıyla kafasında kurguladığı senaryoya uysun diye yapmıştır.

Yalçın Küçük’ün üç kişiyi seçip çıkardığı iki bin yıllık zaman diliminin içerisinde ben kırk beş ünlü saralıyı ve epilepsi konusunu işlemiş dünyaca ünlü elli dört edebiyatçıyı seçip gözleminizin önüne çıkardım. Yalçın Küçük, her araştırmacının kolaylıkla görebileceği bu kırk beş ünlü saralıyı görmemiş, elli dört ünlü sanat adamının değerlendirmelerini görmek istememiş, görmezlikten gelmiştir.

Eğer Yalçın Küçük, tıpkı benim yaptığım gibi, kırk beş ünlü saralıyı araştırma kapsamına alsaydı, kafasındaki kurgu bozulacak, Recep Tayyip Erdoğan’a sara hastalığını bahane ederek saldırma olanağını bulamayacaktı.

Yalnız görmek istediklerini gören, gerçeklere gözünü kapatarak gördüklerini de çarpıtıp abartarak ortalığı velveleye verenlere, İngilizler ‘charlatan’ diyorlar.

Yalçın Küçük’ün tarifleri arasında, şarlatanlığın da bulunduğunu böylece öğrenmiş oluyoruz.

“...bir genelleme niyetim olmadı ve tesbit ettiğim çizgilerin her saralıda veya pek çok saralıda bulunup bulunmamasıyla ilgilenmiyorum.”²¹³

Yalçın Küçük, burada şeytanlık yapıyor!

Tüm kitabı boyunca saralıları; çökmüş, küstah, köle, çürük, süper-seksüel, homoseksüel, sodomist, hayal âleminde yaşayanlar, aşırı dinci, hüküm verme yeteneğinden yoksun diye damgalıyor, sonra da tutup bunun bir genelleme olmadığını söylüyor! Kendisi sık sık söyler ve yazar, Yalçın Küçük, ‘şeytana pabucunu ters giydirecek kadar zekidir’. İşte burada şeytanlığını gösteriyor, özellikle ileride başına yasal bir sorun çıkmasın diye, kitabının bir yerine bu satırları sokuşturuyor! Sıkıştırıldığında, ‘valla ben her saralıya öyle demedim’ deyip yakayı sıyıracak, şimdiden onun önlemini alıyor!

Yalçın Küçük’ün şeytanı alt edecek düzeyde zeki olduğuna inanabilirsiniz. Peki, dürüst ve cesur olduğunu söyleyebilir misiniz? Dürüst ve cesur bir bilim adamı, tüm bulgularının sonuna kadar arkasında durur, kaypaklık yapmaz!

“Tıbbiyenin sara karşısındaki sessizliğinden utanç duyuyorum. Cesaretimin tabanında, tıbbiye adına, büyük bir utanç var.”²¹⁴

Recep Tayyip Erdoğan’a kendisinden başka hiç kimse, özellikle de hiçbir doktor ‘saralı’ demediği için, Yalçın Küçük müthiş öfkeli! Öfkesinden masaların altına tekme, üstüne yumruklar indiriyor, kuduruyor!

213 Safta: 18

214 Sayfa: 18

Öfkesi o kadar büyük ki, tüm doktorlara, Tıbbiye'yi hedef alarak saldırıyor!

Türk doktorlarının, Yalçın Küçük'ün sözde kanıtlarına ve tanıklığına güvenerek Recep Tayyip Erdoğan'a saralı teşhisi koymasını içine sindiremiyor!

Dünyanın hiçbir yerinde hiçbir doktor, muayene etmediği, türlü test sonuçlarını görmediği, gözlem altına almadığı bir kişiye, 'epilepsi hastası' teşhisi koymaz, koyamaz!

Tarihte böyle bir olay yaşanmamıştır.

Sinirbilimciler, araştırmacılar ve uzman sinir hastalıkları doktorları, çoktan ölüp gitmiş bazı ünlü kişilere bile, epilepsi teşhisi koymadan önce kılı kırk yarmışlar, ilgili hastane raporlarını ve sağlam belgeleri değerlendirmişler ve bütün bunlardan sonra bile, epilepsi teşhisi koyarken varılan sonucun yüzde yüz kesin olduğunu söylemekten kaçınmışlardır.

Bir de, hasta ile doktoru arasındaki ilişki var.

Doktorlar, hastalarına ait bilgileri üçüncü kişilere açıklamazlar. Meslek ahlâkına ve kurallara bağlı davranan Türk doktorlarına hakaret eden Prof. Dr. Yalçın Küçük, bu saldırganlığını cesur oluşuna bağlıyor.

İngilizler, bu tür cesarete, 'bravery of the ignorant' derler.

Yani, cahilin cesareti.

"Ben sadece bu gözlem ve bu bilgilerle, artık Tayyip Erdoğan'ın, başvekâlet bir yana, hiçbir kamu görevi alamayacağını yazıyorum."²¹⁵

Epilepsi hastası oldukları önceden açıkça bilinen iki Amerikalı, Dr. Neil Albercrombie ve Tony Coelho, ABD Temsilciler Meclisinde milletvekilliği yapmışlardır.

Bizim anayasamızın 76. maddesinde de, kimlerin milletvekili olamayacağı tek tek sayılmıştır. Ararlarında, saralılar yoktur.

Yalçın Küçük, Recep Tayyip Erdoğan'ı başbakan olarak görmek istemiyor.

Recep Tayyip Erdoğan'ı eleştirmek, her vatandaşın hakkı olduğu gibi, Yalçın Küçük'ün de en doğal siyasi hakkıdır.

Ancak, Recep Tayyip Erdoğan'ı başbakanlığa neden layık görmediğini saygın bir bilim adamına yaraşır bir biçimde açıklayacağına, önce ona 'saralı' damgasını vuruyor, sonra da tüm saralıları karalayıp aşağılayarak saldırmayı yeğliyor.

Bu kitabımda çok sağlam belge ve kaynaklara dayanarak yazdım. Epilepsi hastaları, nöbet dönemleri hariç, normal insanlardır. Günümüzde başta ABD ve Avrupa olmak üzere, dünyanın her yanında saralıları; doktor, mühendis, hukukçu, ekonomist, milletvekili ve bürokrat olarak çalışmakta, en sorumlu görevlerde bulunmaktadır.

Yalçın Küçük'ün kitabının üst başlığı, 'Mediko-Politik'tir.

Yani, tıbbi kullanarak politika yapmak.

Gerçekte ise, Prof. Dr. Yalçın Küçük'ün yaptığı, tıbbi politika bulaştırmak olmuştur.

“Şöyle söyleyebilirim, burada yazdıklarımın hepsi yanlış olabilir, öyleyse bunu, tıbbiye ve matbuat göstermek ve beni mahkûm etmek durumundadırlar.”²¹⁶

Yalçın Küçük'ün kitabı, 'Epilepsi ile Orgazm', hemen hemen baştan aşağı bilinçli saptırmalarla, yanıltmalarla, yalanlarla ve hakaretlerle doludur.

Yalçın Küçük, doğrudan eleştiremediği Recep Tayyip Erdoğan'a 'saralı' yaftasını yapıştırdıktan sonra, tüm saralıları hakaret etmiş, onları aşağılamıştır.

Türkiye'de yaklaşık 800.000 saralı bulunmaktadır.

Yetkili kaynaklar dünyada epilepsi hastası sayısının yaklaşık 50 milyon olduğunu söylemektedir.

Yalçın Küçük'ün Türkiye'de yüzbinlerce, dünyada on milyonlarca saralıya, hiçbir geçerli temele dayanmadan saldırıp haka-

ret etmesini önce bir insan olarak kabul edemedim, sonra da bir araştırmacı yazar olarak sessiz kalamadım.

‘Saralı Ünlüler-Epilepsi ve Deha’ adlı bu kitabımda, Yalçın Küçük’ün yazdıklarının tamamına yakınının yanlış, saptırılmış, dedikoduya dayalı, abartılmış ve düpedüz yalan olduğunu çok sağlam belgelere dayanarak gösterdim.

Bu kitabımla, Yalçın Küçük’ü mahkûm ettim. Kitabımı okuyanların vicdanında da mahkûm edileceğine inanıyorum.

Yalçın Küçük’ün, Recep Tayyip Erdoğan’ın saralı olduğu iddiasına gelince. Bu konuyu kitabımın Sekizinci Bölümünde irdeledim.

“Ben hep kitap sıkıyorum.”²¹⁷

Yalçın Küçük, ‘sıkma’ sözcüğünü burada, kurşun atma anlamında kullanıyor.

Yalçın Küçük, yazdığı her kitapla, aslında bir kurşun attığını söylüyor.

Sıkma sözcüğünün bir başka anlamı daha vardır.

Adanalılar, sıkma sözcüğünü, yalan söyleme anlamında kullanırlar ve birisi kuyruklu bir yalan uydurduğunda, tepkilerini şöyle dile getirirler:

‘Çok sıktın lan, Allahsız!’

Ben de, ‘Epilepsi ile Orgazm’ı okuduktan sonra Yalçın Küçük’e; ‘Çok sıkmışsınız, Yalçın Küçük Hazretleri!’ diyorum.

“Demek ki, birinci işaret düşme’dir. Bu nedenle hastayı ve epilepsiyi gizlemek isteyen yakınları, nöbet geleceği zaman hemen hastayı saklamak için tedbir alıyorlar.”²¹⁸

Bazı tür epilepsi nöbetlerinde hasta yere düşer.

Nöbetin gelmekte olduğunu, hastadan başka hiç kimse bilemez. Saralı, esinti (aura) denilen işareti hissettikten hemen sonra nöbet gelir. Yani hastanın nöbetin geleceğini hissetmesiyle, nöbe-

217 Sayfa: 22

218 Sayfa: 37

tin gerçekleşmesi arasında sadece saniyeler vardır. Hiç, birkaç saniye içinde önlem alınabilir mi?

Yalçın Küçük, ‘tedbir alıyorlar’ diyerek yalan yazmaktadır.

Tedbir almak, olanaksızdır.

Geçmişte, saralı yakınları, nöbetler görülmesin diye hastayı halkın içine hiç çıkarmamışlardır. Yani saralı, toplumun içine hiç sokulmamıştır, girmesine izin verilmemiştir.

Bu kitabımın Altıncı Bölümünde vermiş olduğum örnekler arasında bulunmaktadır. ABD Devlet Başkanı William McKinley’in karısı saralıydı. Beyaz Saray’da verilen yemekli davetlerde, protokole aykırı olmasına rağmen, Başkan karısını hep yanında oturtur, nöbet gelir gelmez karısının yüzünü bir peçeteyle örterdi. Eğer tedbir almak, hastayı nöbet sırasında saklamak mümkün olsaydı, ABD Başkanı, saralı karısının, seçkin davetliler önünde nöbet geçirmesine fırsat verir miydi?

İngiltere Kralı V. George’un oğlu Prens John da saralıydı. Nöbet geçirdiği görülmesin diye, Prens hiçbir zaman halkın önüne çıkarılmamıştır. O kadar ki, saralı Prens John, babasının taç giyme törenine bile katılamamıştır. Eğer, önlem almak, nöbet sırasında hastayı saklamak mümkün olsaydı, bir İngiliz prensine böyle davranılır mıydı?

Epilepsi nöbetleri çok ani gelmekte, sadece hastanın kendisi tarafından, o da saniyeler önce hissedilmektedir.

Nöbetin geleceği zaman hastanın saklandığını, tedbir alındığını söyleyen Yalçın Küçük, niçin böyle bir yalana başvuruyor?

Yalçın Küçük’ün saralı olduğunu öne sürdüğü Recep Tayyip Erdoğan düşmemiştir, ya da düştüğü hiç görülmemiştir de ondan!

Recep Tayyip Erdoğan’a saralı yaftasını yapıştıran Yalçın Küçük, bir nöbet anında onun da düşmüş olduğunu kanıtlamak zorunda olduğunu pek iyi biliyor!. Biliyor ama, kanıtlayamıyor! İşte o zaman da dönüp diyor ki, Recep Tayyip Erdoğan da sara nöbetleri geçirirken düşmüştür ama, yakınları nöbet geleceği zaman hemen onu saklamışlar, tedbir almışlardır!

Yalçın Küçük’ün nasıl bir kuyruklu yalan uydurmuş olduğunu, kitabımın Sekizinci Bölümünde, ‘Recep Tayyip Erdoğan Saralı mı?’ başlığı altında, hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak bir biçimde anlattım.

“Saralı dendiğinde karşımızda bir beyin hastası var.”²¹⁹

Doğru tanım şöyle:

Sara, sık görülen ve süreklilik gösteren önemli bir sinir sistemi bozukluğudur.

Sara, bir zihin hastalığı değildir.

Sara, bir akıl hastalığı değildir.

Sinirbilim ve ruhbilim uzmanı Prof. Dr. William Alwyn Linshman şöyle diyor:²²⁰

“It must be re-emphasized that epilepsy is to be regarded as a symptom and not as a disease entity on its own.”

Türkçesi:

“Tekrar vurgulamak gerekir ki, epilepsi tek başına bir hastalık olarak değil, bir hastalığın göstergesi olarak algılanmalıdır.”

Yalçın Küçük’ün derdi, sara hastalığının ne olup olmadığı değildir.

Yalçın Küçük’ün derdi, doğrudan ve bir bilim adamına yakışır biçimde dürüstçe ve cesurca eleştiremediği Recep Tayyip Erdoğan’a dolaylı olarak saldırmaktır. Bu nedenle sara hastalığını bir araç olarak kullanmakta, saralı olduğunu öne sürdüğü Recep Tayyip Erdoğan’a saldırırken, tüm saralıları aşağılayıp küçültmektedir.

“Büyük Sezar, aktif ve pasif homoseksüel idi, ‘bütün kocalarının karısı’ daha çok pasif homoseksüel anlamındadır.”²²¹

Kitabımın Beşinci Bölümünde, ‘Eski Roma’da Eşcinsellik’ başlığı altında ve Altıncı Bölümde ‘Saralı Ünlüler’ başlığı altında, Julius Sezar’ı tüm önemli yanlarıyla anlattım.

219 Sayfa: 41

220 William Alwynn Linshman, “Organic Psychiatry: The Psychological Consequences of Cerebral Disorder”, Oxford, 1987, sf. 253

221 Sayfa: 45

Hiçbir savaşta yenilmemiş bir general, ünlü bir devlet adamı, bir yasa koyucu, müthiş bir hatip, bir tarihçi ve matematikçi olan Julius Sezar, üç kez evlenmiştir.

Diplomatik bir görevle yanına gittiği Bithynia Kralı IV. Nicomedes ile eşcinsel ilişkide bulunduğu dedikodusu, Sezar'ın düşmanları tarafından yaratılıp yayılmıştır.

'Her kadının kocası ve her kocanın karısı' tekerlemesi, düşmanları tarafından uydurulmuştur.

Sezar'ın Roma'da neredeyse baştan çıkarmadığı güzel kadın kalmamıştır. Romalı aristokrat kadınlar, çoğu senatörün karısı ve kızı, hep Sezar'ın yatağından geçmiştir. O kadar ki, Sezar'ın adı, herkesin ağzında, 'kadın düşkünü'ne çıkmıştır.

Kaldı ki, Sezar'ın biseksüel (Yalçın Küçük'ün iddia ettiği gibi kesinlikle eşcinsel değil!) olduğunu kabul etsek bile, unutulmamalıdır ki, o devirde Roma'da eşcinsellik ve biseksüellik, genel ahlâka ters değildi. Roma tarihinde önemli bir dönemi kapsayan 'On İki İmparator'dan 10'u, ya eşcinsel ya da biseksüeldi. Ve bu 10 kişi, saralı değildi.

Prof. Dr. Yalçın Küçük, bütün bu tarihi gerçekleri görmezlikten geliyor.

Sezar, hem saralı hem de homoseksüeldi, öyleyse tüm saralılar da homoseksüeldir izlenimini yaratabilmek için, Yalçın Küçük tarihi gerçekleri saklamaktan ve saptırmaktan çekinmemektedir.

"Dolayısıyla, epileptiklerde, tıp'tan değil, ancak tarihi araştırmalardan, benim çıkardığım, cinsel ve politik saldırganlıktır; hem küstah hem de köle ruhu taşıyorlar. Bu 'küstah ve köle' hal, zaman zaman cinsel yaşamlarında da kendisini belli etmektedir; genelleme yapmam söz konusu değil, ancak ortaya çıktığını söyleyebiliyoruz."²²²

Yalçın Küçük, düpedüz yalan yazıyor.

Yalçın Küçük, tıbbi politika bulaştırmış, buna da 'mediko-politik' demiştir.

Yalçın Küçük, saralılar konusunda tarihi bir araştırma yapmamıştır.

Kafasında tasarladığı kurguya uygun düştüğünü varsaydığı üç kişiyi, iki bin yıllık tarihten sadece üç kişiyi; Caligula, Sezar ve Dostoyevski'yi çekip çıkarmış ve bunlar üzerinden dedikodulara, saptırmalara ve çarpıtmalara dayalı bir senaryo yazmıştır.

Bu kitabımın Üçüncü Bölümünde, kırk beş ünlü saralının yaşamını inceledim, sizler de okudunuz. Şimdi soruyorum, bu kırk beş ünlü saralının ortak yanları, Yalçın Küçük'ün iddia ettiği gibi, 'küstah ve köle ruhlu' oluşları mı?

Yalçın Küçük'ün amacı, epilepsi konusunda ciddi bir tarihi araştırma yapmak olmamıştır.

Yalçın Küçük'ün asıl amacı, iki bin yıllık tarihten çekip çıkardığı üç kişi üzerinden, Recep Tayyip Erdoğan'a dolaylı olarak, küstah ve köle olduğunu söylemektir.

Dürüst ve cesur olmayan sözde bilim adamları, Prof. Dr. Yalçın Küçük'ün durumuna düşerler.

Epilepsi hastalarında kontraksiyon, sırtın büyümesi ve şişmesine neden oluyor, 'the person will fall and her back may arch with the force of muscle contraction', kas kasılmasının sonucunda belinde kemer oluşmaktadır. Hasta oturamamaktadır. Bu tür sara hastaları yanlarında minder taşımak durumundadırlar.

Tersinden de söyleyebilirim; birisi oturmak için minder taşıyorsa ve sandalyesine, kışından yukarı ve arkasına minder koyuyorsa, böylece dayanması kolaylaştırılıyorsa, saralı olduğuna hükmetmek durumundayız."²²³

Baştan aşağı saçma, baştan aşağı uydurma!

Yalçın Küçük ya İngilizce bilmiyor, ya da nasıl olsa kimse anlamaz diye, çarpıtarak kafasına göre çeviri yapıyor!

Alıntı yaptığı İngilizce kısmın Türkçesi şöyle:

'Kişi yere düşecek ve kasılmanın gücüyle sırtı kamburlaşabilecek.'

Sırtın büyümesi, şişmesi ve belde kemer oluşması diye bir şey yok! Tamamı uydurma!

Bu tür sara hastalarının yanında minder taşıdığı da tam bir uydurma! Çünkü, bir sara nöbeti ne kadar şiddetli olursa olsun, örneğin tonik-klonik nöbetinden sonra bile hasta, bir-iki saat sonra normale döner. Nöbet sırasındaki kasılmalardan bir iz kalmaz.

Arkasına minder koyulan herkes eğer saralıysa, yaşlılarımızın hemen hemen tamamı saralı demektir!

Bir de bizim, konuk ağırlama geleneğimizde, misafirin arkasına, oturur oturmaz minder koyulur, rahat etsin diye. Demek ki, konuklarımızın da hemen hemen tamamı, saralı!

Peki, Yalçın Küçük bu tür yalanları, yakıştırmaları niçin uyduruyor?

Recep Tayyip Erdoğan'ın bir süre önce bel fıtığı geçirdiği yazılmıştı. Bel fıtığı ya da sırt rahatsızlığı çeken çoğu kişiye yapıldığı gibi, Recep Tayyip Erdoğan'ın da otururken arkasına minder konulmuş olabilir.

İşte, Yalçın Küçük bu sıradan olaya da dört elle sarılıp, minderi de sara hastalığına bağlayarak, Recep Tayyip Erdoğan'ın saralı olduğu iddiasına kanıt yaratmak istiyor.

“Saralıların, nöbet sırasında kendilerini saklamalarının ve nöbet kamusal alanda gelmişse, saklanmak için inanılmaz ve sonderece gülünç yollara başvurmalarının en önemli nedenlerinden birisinin, kendilerini tutamamaları olduğunu biliyoruz. Tutamamak, incontinenece, ise bir beyin hastalığı olmasından kaynaklanıyor.”²²⁴

Tek bir tür epilepsi nöbeti yoktur. Nöbet türleri, en hafifinden en şiddetlisine doğru geniş bir yelpazede görülür. Hafif bir epilepsi nöbeti geçiren saralı yere düşmez, bilinç kaybı yaşamaz. Epilepsinin en şiddetli türü olan tonik-klonik'te hasta yere düşer, kasılır, çırpınır ve bilinç kaybı yaşar.

Yalçın Küçük, sanki bir tür epilepsi nöbeti varmış gibi, tüm saralıları aynı düzeyde değerlendiriyor, her saralının yere düşüp kasıldığını ve bilinç kaybı yaşadığını söyleyerek gerçeği çarpıtıyor. Bununla da kalmıyor, tüm saralıların nöbet sırasında idrarlarını ve dışkılarını tutamadıklarını yazarak utanmaz bir yalan söylüyor.

Yalçın Küçük, kendi kafasındaki kurguya uysun diye, epilepsi ile ilgili tüm tıbbi geçekleri çiğnemekten, çarpıtmaktan ve daha ötesi göz göre göre yalan yazmaktan, hiç çekinmiyor, hiç sıkılmıyor.

Gerçekleri bir kez daha dile getirelim.

Yalnız tonik-klonik nöbetlerinde, yani epilepsinin en şiddetli türünde, saralı ya idrarını ya da dışkısını kontrol edemeyebilir.

Yani, mutlaka saralı idrarını ve dışkısını kontrol edemez diye bir kural yok! Belki kontrol edemeyebilir.

Yalçın Küçük'ün bu konuda referans olarak gösterdiği metinde bile şöyle yazılıdır:

“Similarly urine or feces may be forced out”.

Türkçesi:

“Benzer şekilde, idrar ya da dışkı zorla dışarı çıkartılmış olabilir.”

Yalçın Küçük, en şiddetli nöbet sırasında hastanın idrarını ya da dışkısını kontrol edemeyebileceğini abartıp çarpıtarak, saralı hastaların tümünü aşağılayan ifadelerini sürdürüyor:

“Göğüs ve karın kasları sıkışır.”

Bu nedenle saralı donuna i.r ve altına s...r.

Aynı zamanda ağzına köpükler dolar.

Saklarlar.”²²⁵

Tüm saralıların nöbet sırasında donlarına işediklerini ve altlarına sıçıktıklarını yazan Yalçın Küçük, yalnız tıbbi gerçekleri değil, ahlâk kurallarını da çiğnemektedir.

Yalçın Küçük, idrar ve dışkıyı tutamamanın bir beyin hastalığı olmasından kaynaklandığını yazarak da yalan söylemektedir.

Yetkili kaynakların yaptığı tahmine göre dünyada, 25 milyon yetişkin, idrar ve dışkı çıkarmayı kontrol edememektir. Bu rahatsızlıkların kadınlarda çok sık görülen nedeni doğum, erkeklerde ise prostat sorunudur.

Peki, ‘doğum yapma’ ve ‘prostat’ birer beyin hastalığı mıdır? Huzurevlerindeki yaşlıların, yarısından fazlasında bu rahatsızlıklar gözlemlenmektedir. Peki, bu yaşlılar da beyin hastası mıdır? Daha önce de yazdım. Bir saralının nöbetini saklaması olanaksızdır.

Yalçın Küçük, ‘saklarlar’ derken, düpedüz yalan söylemektedir. Peki, Yalçın Küçük, tüm tıbbi gerçekleri ve ahlâk kurallarını çiğnemeyi göze alarak, neden tüm saralıları böylesine aşağılamakta, gözünü karartıp yalan yazmaktadır?

Çünkü Yalçın Küçük aslında tüm saralıları değil, saralı olduğunu öne sürdüğü Recep Tayyip Erdoğan’ı aşağılamak, küçültmek istemektedir.

Recep Tayyip Erdoğan’ın, iddia ettiği gibi, sara nöbeti geçirirken idrarını ve dışkısını altına kaçırmış olduğunu doğrudan söyleyemediği için, tüm saralıları bu gerçekdışı açıklamayla aşağılamaktadır. Ve bunun adına da ‘mediko-politik’ demektedir, yani tıbbi politikanın bulaştırılması!

Kitabımın Üçüncü Bölümünde, ‘İdrar ve Dışkı Çıkarma ve Epilepsi’ başlığı altında bu konuyu ayrıntılarıyla anlattım.

“Caligula çalışmamda ‘küstah ve köle’ bölümü var; bunu büyük bir keşif olarak görüyorum. Bir insanın hem ‘küstah’ hem de ‘köle’ olması çok şaşırtıcıdır, ancak Caligula’ya son derece uyduğunu biliyorum...”²²⁶

İngiliz şair, çevirmen ve roman yazarı Robert Graves (1895-1985), ‘Ben Claudius’ adlı romanında, Caligula’dan ‘küstah ve köle’ diye söz etmiştir, bunun büyük bir keşif olduğu abartmanın ötesinde büyük bir uydurmadır.

Ciddi araştırmacılar, bir romanda yazılı sözleri tarihi belge olarak kabul etmezler, çok ciddiye almazlar. Oysa Prof. Dr. Yalçın Küçük, bir romanda yazılı ‘küstah ve köle’ deyimine mal bulmuş mağribi gibi sarılmış, kitabında bunu keşfedilmiş tarihi bir belge gibi okuyucularına yutturmaya çalışmıştır. Kaldı ki, Caligula’yı en ağır biçimde eleştiren yazılar ve romanlar yazılmış olduğu gibi, tam tersini savunanlar da vardır.

J. P. V. D. Balsdon, ‘İmparator Gaius’ adlı kitabında, Caligula’yı şöyle tanımlıyor: Akıllı ve zeki bir liderdi.

‘Caligula: Gücün Yozlaşması’ adlı biyografinin yazarı Anthony A. Barrett de, Caligula’nın akıllı ve zeki bir imparator olduğunu yazmaktadır.

Washington Üniversitesinde tarih öğretmeni olan Prof. Dr. Arthur Ferrill, 1991’de yayımlanan ‘Caligula’ adlı yapıtında, Caligula’nın, sınırsız bir gücün çıldırttığı bir lider olduğunu söylüyor, ama ondan küstah ve köle diye söz etmiyor.

Yalçın Küçük’ün ‘Caligula-Saralı Cumhuriyet’ adlı kitabının temel kurgusu, Caligula’nın bir sara hastası olduğu varsayımı üzerine kurulmuştur.

Şimdi, burada, Yalçın Küçük’ün, bu temel kurgusunu çökertiyorum, hem de onun mal bulmuş Mağribi gibi sarıldığı İngiliz yazar Robert Graves’in ‘Caligula’ adlı öyküsünden bir alıntı yaparak:

“Another chance remark that I made at supper about this time had an unexpected effect on Caligula. Someone mentioned epilepsy and I said that Carthaginian records showed that Hannibal to have been an epileptic, and that Alexander and Julius Caesar were both subject to this mysterious disease, which seemed to be an almost inevitable accompaniment of superlative military genius. Caligula pricked up his ears at this, and a few days later he gave a very good imitation of an epileptic fit, falling on the floor in the Senate House and screaming at the top of his voice, his lips white with foam-soap-suds, probably.”²²⁷

227 Robert Graves, “Caligula”, Penguin Books, London

Türkçesi:

“Akşam yemeğinde, fırsat gelince yaptığım bir yorum, bu kez Caligula’da beklenmedik bir etki yarattı. Birisi epilepsiden söz etti, ben de Kartaca belgelerine göre Anibal’ın saralı olduğunu söyledim. Büyük İskender’in ve Julius Sezar’ın da bu gizemli hastalığa yakalanmış olduğunu, en üstün askeri deha ile bu hastalığın neredeyse kaçınılmaz birlikteliğinin görüldüğünü anlattım. Caligula bunu duyar duymaz kulaklarını dikti ve birkaç gün sonra, bir epilepsi nöbetinin çok güzel taklidini sergiledi. Senato’da yere düştü ve avazı çıktığı kadar çığlık attı, dudakları ağzından gelen köpüklerle beyazlaşmıştı-muhtemelen sabun köpüğünden.”

Eğer biz de Yalçın Küçük gibi, Robert Graves’in öyküsündeki yazdıklarını tarihi belge olarak kabul edersek, şu kaçınılmaz sonuca ulaşırız: Caligula, aslında saralı değildi. Tıpkı Anibal, Büyük İskender ve Julius Sezar gibi, büyük bir askeri deha olarak görülebilmek için, epilepsi taklidi yapmış bir aktördü.

Yalçın Küçük’ün, ‘Caligula’ adlı kitabının kurgusu temelden çökmüştür, çünkü Caligula saralı değildir!

Caligula hakkında ciddi bir araştırma yapmamış olan Yalçın Küçük, İngiliz romancı Robert Graves’in ‘Ben Claudius’ adlı romanındaki ‘küstah ve köle’ deyimine dört elle sarılıyor, çünkü kafasında kurguladığı Recep Tayyip Erdoğan’a saldırı senaryosuna çok uygun düştüğünü görüyor.

“Bizi ilgilendiren de budur, epileptik, histerik’tir; hepsinde olmasa da bir kısım epileptik’lerde histerik davranışları kesinlikle görüyoruz... Dolayısıyla ‘epileptik histeriktir’ önermesini, bana, bu topraklar yazdırmaktadı.”²²⁸

Bu kitabımın Üçüncü Bölümünde ‘Epilepsi ve Histeri’ başlığı altında tüm ayrıntılarıyla yazdım
Günümüzde histeri, bir hastalık olarak kabul edilmemektedir.

Bugüne kadar, epilepsi ile histeri arasında herhangi bir bağ kuran bir araştırmacı, bir uzman doktor çıkmamıştır.

Histeri ile epilepsi arasında hiçbir tıbbi benzerlik, ortak yan ya da bağ bulunmamaktadır.

Yalçın Küçük, çağdaş bilim adamlarının ve epilepsi uzmanı doktorların söylediklerine gözlerini ve kulaklarını kapatmış, antikçağın iki Yunanlı hekimi Hipokrat ve Galen'in söylediklerine takılıp kalmıştır.

Antikçağın Yunan hekimleri Hipokrat ve Galen'in histeri hakkında söylemiş olduklarının doğru olmadığı, bugün artık çok iyi bilinmektedir.

Peki, Prof. Dr. Yalçın Küçük neden çağdışı görüşlere sarılmıştır? Çünkü, kurguladığı Recep Tayyip Erdoğan seneryosuna bu çağdışı görüşler birer malzeme olmaktadır.

“Tabii, burada otorite Hippocrates’dır ve Hippocrates’e atfedilen ünlü eserde, ‘hysteria is a disease of womb, treatable with exercise and massage’, isterinin, egzersiz ve masajla tedavisi mümkün bir rahim hastalığı olduğu yazılıdır. Güzel, burada duruyoruz.”²²⁹

Prof. Dr. Yalçın Küçük’ün durduğu yer, zamanımızdan yaklaşık 2.500 yıl öncesidir! Çünkü Hipokrat’ın yaşadığı yıllar, yaklaşık olarak, M.Ö. 460-M.Ö. 370’dir. Ve Hipokrat’ın histeri ile ilgili görüşlerinin doğru olmadığı bugün artık çok iyi bilinmektedir.

Histeri bir hastalık değildir.

Prof. Dr. Yalçın Küçük, çağdışı kalmıştır, 2.500 yıl öncesinde yaşamaktadır.

“...nöbetler arası bir epileptik, zaman zaman toplumsal ahlâkın, her türlü yobazlığın, garip kült’lerin, kriminal alanın, dejenerasyon ve kir teorisinin içine giriyorlar. Oradadırlar ve ben de buradayım.”²³⁰

229 Sayfa: 79

230 Sayfa: 83

Kitabımın Altıncı Bölümünde, ‘Saralı Ünlüler’ başlığı altında, kırk beş dünyaca ünlü saralının yaşam öykülerini okudunuz. Onların yaşamlarıyla, Yalçın Küçük’ün yukarıdaki karalaması arasında bir benzerlik gördünüz mü?

Epilepsi hastaları, nöbetler arası süreçte, normal insanlardır, yaşamlarını her normal insan gibi sürdürürler. Saralı operatör doktor, ameliyathaneye girer, ameliyatlarını yapar. Saralı inşaat mühendisi, projeler çizer. Saralı bilgisayar mühendisi, karmaşık programları hazırlar. Saralı avukat, mahkemeye çıkar, müvekkilini savunur. Saralı milletvekili, parlamentoya gider, yasama görevini yapar...

Ahlâksızların, yobazların, suçluların, yozlaşmışların genel nüfus içinde oranı neyse, saralılar arasında da en fazla o kadardır. Yalçın Küçük, bulunduğu yerden, Türkiye’de sayıları yaklaşık 800.000 olan saralı vatandaşımıza hakaret üzerine hakaret yağdırıyor!

Tüm bunları, Recep Tayyip Erdoğan’a doğrudan saldıramadığından yapıyor. Recep Tayyip Erdoğan’ı aşağılayayım derken, onurunu, gurunu kırdığı yüzbinlerce saralı vatandaşımız ona vız geliyor!

“Bir epilepsi nöbeti sırasında veya nöbet öncesi veya sonrası oluşan konfüzyon tablosu içinde işlenen suçlara karşı ceza ehliyeti yoktur.”²³¹

Yalçın Küçük, bu konuda da doğru söylemiyor.

Kitabımın Üçüncü Bölümünde, ‘Epilepsi ve Cezai Ehliyet’ başlığı altında, Avrupa’dan örnekler vererek, epilepsi hastalarının ceza sorumluluğu taşıdıklarını gösterdim.

Türk Ceza Kanunu’na göre, akıl hastalarının cezai ehliyetleri yoktur.

Yalçın Küçük, epilepsi hastalarının da cezai ehliyeti olmadığı yalanını uydurarak, saralıları da akıl hastası gibi göstermeye çalışmıştır.

Epilepsi, akıl hastalığı değildir.
Saralılar, akıl hastası değildir.
Suç işleyen saralıların, cezai ehliyeti vardır.

“Epileptiklerde bu var, çok kaba dilleri var ve en çok da yakınlarına küfürü eksik etmiyorlar.”²³²

Yalçın Küçük, yine uyduruyor!

Devlet başkanından sokaktaki sıradan insanına kadar Amerikalıların ne kadar küfürbaz olduğunu, yüksek lisans çalışması yapmak üzere gittiği Amerika’da Yalçın Küçük’ün görmemiş, duymamış ve öğrenmemiş olması, inanılır gibi değil!

Hiç abartmadan söylüyorum, Amerikalıların konuşurken kullandıkları her üç sözcükten biri, kesinlikle bir küfür sözcüğüdür. Ve bu sözcüklerin en hafifi de, ‘bok’ anlamına gelen ‘shit’ sözcüğüdür. Ağızlarından ‘bok’ eksilmeyen Amerikalıların tamamına yakını, Yalçın Küçük’ün teşhisine göre, epilepsi hastası olmalıdır!

“...tıp mesleğinin, yeni teknolojilerden yararlandıkları ölçüde, hem atgözlükleri ile donandıklarını hem de aydın olmaktan uzaklaştıklarını söyleyebilirim.

Dostoyevski ile ilgileri, saralı ve dahi bir yazar olduğu noktasını aşmamaktadır. Bir kısmı, buradan, saralı olmanın meziyetleri hakkında pek abartılı sonuçlar çıkarıyor ki; bunu, aydın olmaktan çıkışın ve sürüleşmenin tipik örneği sayabiliyorum.”²³³

Yalçın Küçük’ün, epilepsi ile deha arasında bir bağ kurulmasından ödü kopmaktadır! O kadar ki, böyle bir yaklaşımda bulunanları ve bulunacakları, aydın olmaktan çıkmış, sürüleşmiş olmakla suçlayacak kadar gözü dönmüştür!

Oysa, epilepsi ile deha arasında bağ kuran ilk kişi, eski Yunan filozofu Aristo’dur. Aristo, aralarında Sokrat’ın da bulunduğu bir ‘Ünlü Saralılar Kataloğu’ hazırlamıştır. Bu kataloğa, Rönesans devrinde yeni ünlü saralılar eklenmiştir.

232 Sayfa: 96

233 Sayfa: 115

1929 Nobel Edebiyat Ödülünü kazanan, kendisi epilepsi hastası olmayan, ünlü Alman yazar Thomas Mann, epilepsi ile yaratıcılık, hatta peygamberlik arasında bir bağ olduğuna inanmıştır.

Harvard Tıp Fakültesi öğretim üyesi, epilepsi uzmanı Prof. Dr. Steven C. Schachter ve yazar Eve La Plante, epilepsi ile deha arasında inkâr edilemeyecek bir bağdan söz etmişlerdir.

Kitabımın Altıncı Bölümünde, ‘Saralı Ünlüler’ başlığı altında kırk beş epilepsi hastası ünlü kişinin yaşam öyküleri kısaca anlatılmıştır.

Peki, Yalçın Küçük neden epilepsi ile deha arasında bir bağ kurulmasından bu kadar korkmakta, kaygı duymaktadır?

Çünkü kafasındaki Recep Tayyip Erdoğan merkezli kurgunun, böyle bir bağ kurulduğu anda çökeceğini, çökmek de ne demek, geri tepeceğini çok iyi bilmektedir.

“...bir epileptik, interiktal hâlde, nöbetlerde olduğundan çok daha fazla hastadır; tutarsız ve agresiftirler, demek istiyorum.”²³⁴

Yalçın Küçük, epilepsi ile ilgili tüm tıbbi bilgileri çiğneyerek yalan yazmaktadır.

Bir saralı, sadece epilepsi nöbeti sırasında hastadır. Nöbet geçtikten sonra saralının, normal insanlardan hiçbir farkı yoktur. İki nöbet arasındaki süreçte bir saralı, diğer sağlıklı insanlardan daha tutarsız, daha saldırgan değildir.

Yalçın Küçük, Recep Tayyip Erdoğan’a, tutarsız ve saldırgan olduğunu doğrudan söyleyemediği için, önce onun bir saralı olduğunu ısrarla öne sürmüş, sonra da tüm saralıları türlü aşağılamalarda ve hakaretlerde bulunarak, dolaylı yoldan amacına varmak istemiştir.

“Bir epileptik, nöbetler arasında son derece zaaflıdır, nöbetler, epilepsi hastasını belleği ve iradesi çok zayıf bir yaratık yapmaktadır. İradesi ve öğrenme kabiliyeti son derece zayıf ve paraya ve hırsızlığa meyyaldirler.”²³⁵

234 Sayfa: 116

235 Sayfa: 116

Kitabımın Altıncı Bölümünde, ‘Saralı Ünlüler’ başlığı altında, kırk beş saralının yaşam öykülerini okudunuz. Yalçın Küçük’ün yazdıklarının gerçeklerle bağdaşmadığını gördünüz.

Yalçın Küçük, Recep Tayyip Erdoğan’ı karalama uğruna, yüzbinlerce saralı vatandaşımıza hiç utanmadan, hiç sıkılmadan hakaretler yağdırmıştır.

“Fakat öyle sanıyorum, Galenus, tıptaki asıl ilerlemesini, büyük bir tıp geleneği olan ve gladyatörleriyle ünlü Bergama’ya borçlu olmalıdır; tıbbın kurucusunun, doğduğu veya büyüdüğü Bergama’da gladyatörlere cerrah atanmış olmasını herhalde tesadüfi sayamayız. Çünkü gladyatörlere cerrah olan bir doktorun otopsi imkânları açısından zengin olduğunu düşünebiliyoruz ve yaralı gladyatörlere de ölmeden önce otopsi yapmış mıdır, bilemiyoruz.”²³⁶

Prof. Dr. Yalçın Küçük, epilepsi konusunda hiçbir ciddi araştırma yapmadan kitabını yazmıştır.

Galen’in yaşadığı devirde Yunan’da insan vücudunu kesip incelemek yasaktı, tabuydu. Galen, insan vücudunda otopsi yapma olanağından yoksun olduğu için, kesip inceleme deneylerinde domuz, köpek ve Berberi maymunlarını kullanmıştır. Eğer gladyatörlere otopsi yapabilmiş olsaydı, insan anatomisini bilir, Berberi maymunlarında bulunan bir kılcal damarlar ağının insanda bulunmadığını görürdü. Bunu görememiş ve insan anatomisiyle ilgili yanlış bilgi vermiştir.

Galen, vücuttaki ‘kan dolaşımı sistemini’ de farkedememiştir.

“Sara’yı gizleyenler, cumhuriyet’i çökertmek isteyenlerdir. Bunların ülkeyi üçe bölmek istediklerinden hiç kuşku duymuyorum. ‘Caligula’ arayıcılarıdır ve ‘Caligula’ bir epileptiktir, artık biliyoruz.”²³⁷

236 Sayfa: 126-127

237 Sayfa: 176

Sara'yı gizleyenler de yok, cumhuriyet'i çökertmek isteyenlerin sara hastalığıyla ilgileri de yok!

Türkiye Cumhuriyeti'ni kimlerin çökertmek istediğini Yalçın Küçük gerçekten öğrenmek istiyorsa, yardımcı oluyorum, özellikle şu araştırmacıların kitaplarını okumasını öneriyorum:

Metin Aydoğan, Cengiz Özakıncı, Mustafa Yıldırım, Erol Bilbiklik, Talat Turhan ve Uğur Yıldırım.

Eğer Yalçın Küçük vakit bulursa, benim de şu kitaplarıma bir göz atıversin:

Satılık Vatan, Avrupa Birliği Tabuta Çakılan Son Çivi ve Gaflet Dalalet Hıyanet.

Kanal kanal dolaşmaktan zamanı kalır da televizyon izleyecek olursa, Yalçın Küçük, cumhuriyet'i kimlerin çökertmek istediğini ve buna karşılık alınacak önlemleri, şu programı izleyerek öğrenebilir:

Bertan Onaran, Ulusal Kanal-TV, her Pazar sabahı, 'Gazeteci' adlı program.

Yalçın Küçük, 'Caligula'yı yazarken, İngiliz romancı Robert Graves'in romanlarında yazılanlarını tarihi gerçek, tarihi belge olarak kabul etmiştir. Ben de aynı kaynaktan alıntı yaparak, Caligula'nın epilepsi hastası olmadığını, saralı rolü yapmış bir aktör olduğunu gösterdim. Caligula bir epileptik değil, epileptik taklitçisidir, artık biliyoruz.

Artık biliyoruz, Yalçın Küçük'ün 'Cailgula' üzerine kurmuş olduğu senaryo çökmüştür. Yani, Yalçın Küçük'ün kitabı, çürüğe çıkmıştır.

Tarihçi ve sosyolog unvanlarını kendi kendisine yakıştıran Yalçın Küçük, Recep Tayyip Erdoğan'ın saralı olduğunu kanıtlamak için bakın neleri öne sürüyor:

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, vefat eden arkadaşının oğluna, Kerim Cem'e, başsağlığı dilerken ensesinden tutup, yanağını okşamış.²³⁸

TBMM'de, görme engelli AKP'li Lokman Ayva'nın ensesine birkaç şaplak atmış.²³⁹

238 Sayfa: 181-Fotoğraflı

239 Sayfa: 182-Fotoğraflı

Acarya Özerk Bölgesi Başbakanı Levan Varshadomidze ile to-
kalaştıktan sonra elini boynuna atarak kendine doğru çekmiş.²⁴⁰

AKP'nin cumhurbaşkanı adayı açıklandıktan sonra Başbakan'ı
kutlayan Devlet Bakanı Ali Babacan'ı kucaklamış.²⁴¹

Bu müthiş kanıtlara siz ne diyorsunuz?

İsmet İnönü, çok sık olmasa da, sevdiği kişilerin yanağını okşardı.
Turgut Özal, Cengiz Çandar'ın yanağından makas almayı pek
severdi.

Devlet Bahçeli, kafa tokuşturuyor.

ABD Başkanı Bush'un, bir askerle göğüs göğüse çarpıştığını
gösterir fotoğraf yayımlandı, bu bir eski Amerikan geleneğiymiş.
Yalçın Küçük'ün değerlendirmesine göre, meğerse bu kişilerin
de hepsi saralıymış ama bugüne kadar kimse farkına varmamış!

Recep Tayyip Erdoğan, bir gazetecinin sorusu üzerine, çocuk
istediğini, yeniden baba olmayı arzu ettiğini söylemiş.²⁴²

Yalçın Küçük, hemen bu söyleşinin de üzerine atlamış, dört ço-
cuk sahibi olduktan sonra Recep Tayyip Erdoğan'ın bir kez da-
ha baba olmayı istemesini, saralı olduğunun müthiş bir kanıtı
olarak okuyucularına duyurmuştur!

Şimdi biz buna ne diyelim?

50'li yaşlarda sağlıklı bir erkeğin çocuk istemesinin, yeniden
baba olmayı arzulamasının sara hastası olduğunun bir kanıtı
olarak gösterilmesi, herhalde 'Guiness Rekorlar Kitabı'na geç-
cek değerdedir!

“Erdoğan kürsüde bir ara dengesini kaybetti.

Hemen arkasındaki koruma müdürü düşmesini engelledi.”²⁴³

240 Sayfa: 183-Fotoğraflı

241 Sayfa: 184-Fotoğraflı

242 Sayfa: 189

243 Sayfa: 192-Fotoğraflı

Yalçın Küçük, bunu şöyle yorumluyor:

“Ayağı kaydığı için düşmüyor, ansızın, bir nöbet halinde düşmektedir. Yüzü, bunu ifşa etmektedir.”

Şiddetli sara nöbeti geçiren kişi, düşer. Birisi o anda onun yere düşmesini önlese bile, nöbetin gelmesini önleyemez. Nöbet gelir, saralının vücudunda kasılmalar, kıvrılmalar başlar, bilincini kaybeder, ağzından köpükler gelir.

Oysa sözü edilen olayda, yere düşmesi koruma müdürü tarafından engellenen Recep Tayyip Erdoğan, kürsüden inmiş, yerine oturmuş, yanındakilerle konuşmuş, program normal olarak sürüp gitmiş.

Yalçın Küçük, en küçük sıradan bir olayı bile çarpıtıp saptırarak ve de yalan yazarak, Recep Tayyip Erdoğan’a ‘saralı’ yaftasını yapıştırmak için çırpınıp durmaktadır.

Bazı okuyucular hatırlayacaklardır, eski cumhurbaşkanı Süleyman Demirel de, birkaç kez ya konuşma yapmak üzere kürsüye çıkarken ya da kürsüden inerken tökezlemiş, yüzüstü düşerken korumaları tarafından tutulmuştu.

Süleyman Demirel de ‘düşer’ öyleyse saralıdır!

Uyarıyorum: Siz siz olun, sakın ayağınız kayıp düşmeyiniz! Yoksa arkanızda hemen Yalçın Küçük belirecek, ‘tutun bu da saralı’ diye haykıracaktır!

Recep Tayyip Erdoğan’a saralı damgasını vurabilmek için didi-nip duran Yalçın Küçük, Recep Tayyip Erdoğan’ın askerlik yapmış olmasından da kuşku duyduğunu ifade edip şunları söylüyor:

“...Tuzla Piyade Okulu’na ait, yedeksubay demirli, bir vesikalık fotoğraftan başka hiçbir askerlik fotoğrafını bilmiyoruz. Şimdi akp’li bir veya iki kişi, Tuzla dönemi ile ilgili olarak tanıklık edici sözler söylediler ve ancak hiçbir fotoğraf sunmadılar. Bunun dışında, yedeksubay dönemine dair, hiçbir askerlik arkadaşı ve komutanı da, bugüne kadar, çıkmamış durumdadır. Muamma var.”²⁴⁴

Bir muamma olduğunu söyleyip bir kuşku yarattıktan sonra Yalçın Küçük, durumu dramatize ediyor ve bir talepte bulunuyor:

“Artık Genelkurmay, bir açıklama yapmak durumundadır.”

Şimdi burada yazıyorum, Genelkurmay’ın açıklama yapmasına gerek yok, ortada muamma diye de hiçbir şey yok, Recep Tayyip Erdoğan’ın askerlik dönemiyle ilgili bilgileri veriyorum:

Recep Tayyip Erdoğan, 31 Mart 1982’de yedeksubay adayı olarak askere gitti.

Acemi eğitimini Tuzla Yedeksubay Piyade Okulunda yaptı.

Acemi eğitim döneminden sonra İstanbul, Alibeyköy’deki 3. Kolordu, 6. Piyade Tümeni, 77. Piyade Alayı, Alay Karargâhı Servis Bölüğünde ‘kantin subayı’ olarak göreve başladı.

6. Piyade Tümen Komutanı: Tümgeneral Mustafa Katırcıoğlu.

Alay Komutanı: Albay Erdinç Yücel.

Bölük Komutanı: Yüzbaşı Arif Doğmuş.

Recep Tayyip Erdoğan’ın Alibeyköy’deki 6. Piyade Tümeni, 77. Piyade Alayı, Alay Karagâh Servis Bölüğündeki en yakın yedeksubay arkadaşlarından ikisi şunlar:

Mehmet Bulut, Bursa.

Ender Solel, Bursa.

Bu iki arkadaşıyla çektiymiş oldukları birçok fotoğrafı var.

Servis Bölüğünde Recep Tayyip Erdoğan’ı çok yakından tanıyan Diyarbakırlı bir arkadaşı şunları söylüyor:

‘Daha önce kantin zarar ediyordu. Recep Tayyip Erdoğan kantin subayı olarak görevlendirildikten sonra, kantin para kazanmaya başladı.’

Recep Tayyip Erdoğan, kantin subayı olarak yedeksubay askerlik dönemini bitirdi ve 30.07.1983 tarihinde tezkeresini aldı.

Şimdi soruyorum:

Herhangi bir Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı erkeğin, askerlik bilgileri gizli olabilir mi?

Askerliğini yedeksubay olarak yapmış bir kişinin, askerlik dönemi ‘muamma’ olabilir mi?

Siz, birisinin askerlik fotoğraflarını göremediniz diye, o kişinin askerlik yapmış olmasından kuşku duyabilir misiniz, böyle bir şeye hakkınız olabilir mi?

Adının önüne; yazar, filozof, ekonomist, tarihçi, isim-bilimci ve sosyolog unvanlarını yazdırmış olan Prof. Dr. Yalçın Küçük’ün, eğer gerçekten istemiş olsaydı, Recep Tayyip Erdoğan’ın askerlik bilgilerine erişememiş olduğuna inanır mısınız?

Elbette hayır!

Yalçın Küçük’ün amacı, gerçeklere ulaşmak değil! Amacı, suyu bulandırmak, kafaları karıştırmak, kuşku yaratmak ve kendi uydurduğu dedikodulardan yola çıkarak Recep Tayyip Erdoğan’ın bir epilepsi hastası olduğuna herkesi inandırmak!

Recep Tayyip Erdoğan’ın askerliği ‘muamma’ diyor. Bunun bir adım ötesi, ‘Recep Tayyip Erdoğan askerlik yapmadı’ demektir. Onun da bir adım ötesi, ‘askerlik yapmadı, çünkü saralı olduğu için çürüğe çıkarıldı’ demektir!

Yalçın Küçük’ün izlediği bu sinsî yolun, uyguladığı bu saygısız yöntemin, bilimsel bir yol ve yöntem olduğunu söyleyebilir misiniz?

“Birçok ülkede, saralılara şoför ehliyeti verilmemektedir.”²⁴⁵

Bu da doğru değildir.

Amerika, İngiltere ve kara Avrupa’sında, bazı kısıtlamalarla da olsa, saralılar şoför ehliyeti alabilmektedir.

Kitabımın Birinci Bölümünde, ‘Epilepsi ve Taşıt Sürücülüğü’ başlığı altında bu konuyu ayrıntılarıyla ve örnekleriyle anlatmış bulunuyorum.

“Tayyip Erdoğan şoför mü? Otomobil kullandığını gören oldu mu; hatırlamak zor görünüyor.

...Şoför ehliyeti yoksa mani var, demektir. Sara olabilir mi; bilemiyoruz ve sadece soruyoruz. Buradan devam ediyoruz.”²⁴⁶

Peki, şimdi biz de soralım.

Eski cumhurbaşkanlarından Ahmet Necdet Sezer’in, Süleyman Demirel’in sürücü ehliyetleri var mıydı? Bu kişileri otomobil kullanırken gören oldu mu?

Eski başbakanlardan Bülent Ecevit’in sürücü ehliyeti var mıydı?

Devlet Bahçeli’yi araba kullanırken gören olmuş mu?

Yoksa bu kişilerin tümü de saralı mıydı?

Dünyada milyarlarca insanın şoför ehliyeti yok.

Prof. Dr. Yalçın Küçük mantığına göre, milyarlarca insana da ‘belki saralıdır’ gözüyle mi bakacağız?

Bilimde böyle bir yöntem var mı?

Yalçın Küçük, 269 sayfalık ‘Epilepsi ile Orgazm’ adlı kitabının elli sayfasından fazlasını, Recep Tayyip Erdoğan’ın saralı olduğu iddiasını kanıtlamaya ayırmış.

Yalçın Küçük’ün bu iddiasını ben, kitabımın Sekizinci Bölümünde, ‘Recep Tayyip Erdoğan Saralı mı?’ başlığı altında irdeledim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

**RECEP TAYYİP ERDOĞAN
SARALI MI?**

Recep Tayyip Erdoğan Saralı mı?

Bir kişiye ‘saralı’ teşhisi koyabilmenin önkoşulu, o kişinin birden fazla epilepsi nöbeti geçirmiş olmasıdır.

Her nöbet, epilepsi nöbeti değildir.

Bir kişi, tüm yaşamı boyunca sadece bir kez nöbet geçirmişse, o kişiye epilepsi hastası denilemez, o kişi saralı değildir.

Öyleyse, Yalçın Küçük’ün iddia ettiği gibi, Recep Tayyip Erdoğan bir epilepsi hastasıysa, onun birden fazla nöbet geçirmiş olduğu tıbbi belgelerle, görgü tanıklarıyla mutlaka kanıtlanmalıdır.

Sara nöbetlerinin saklanması olanaksızdır.

Sara nöbeti, sadece saralının hissedebildiği bir esinti (aura) ile gelir ve hemen arkasından nöbet gerçekleşir.

Nöbet geçiren bir saralının, hele bu nöbet tonik-klonik denilen şiddetli bir epilepsi nöbetiyse, bunu saklayacak ne zamanı ne de iradesi vardır.

Bütün bu konuları kitabımda tüm ayrıntılarıyla ve örnekleriyle yazdım, sizler de okuyup gördünüz.

Saralı olduğu Yalçın Küçük tarafından öne sürülen Recep Tayyip Erdoğan’ın yaşamının her evresini tek tek ele alalım ve bakalım, Recep Tayyip Erdoğan bugüne kadar hiç sara nöbeti geçirmiş mi, geçirmişse nerede, ne zaman ve kaç kez geçirmiş ve bu nöbetlerin tıbbi belgeleri nelerdir, görgü tanıkları kimlerdir?

Recep Tayyip Erdoğan'ın Öğrencilik Dönemi

26 Şubat 1954, İstanbul doğumlu olan Recep Tayyip Erdoğan, ilkokulu İstanbul'da Piyale Paşa İlkokulunda okumuş. İlkokulda sara nöbeti geçirmiş olduğunu gösterir ne bir belge ne de bir tanık var.

Recep Tayyip Erdoğan, 1973'de İstanbul İmam Hatip Lisesinden mezun oldu. Buradaki öğrencilik döneminde de sara nöbeti geçirmiş olduğunu gösterir ne bir belge ne de bir tanık var. Öyleyse, Recep Tayyip Erdoğan'ın 19 yaşına kadar epilepsi nöbeti geçirmemiş olduğunu kesinlikle söyleyebiliriz.

Futbolcu Recep Tayyip Erdoğan

Recep Tayyip Erdoğan, 1964-1980 sürecinde, Camialtı, İETT ve Erokspor'da futbol oynamıştır.

16 yıllık futbolcu yaşamında onun bir sara nöbeti geçirdiğini gören de olmamıştır, söyleyen de.

Eğer Recep Tayyip Erdoğan, soyunma odalarında, antrenmanlarda ve maçlarda epilepsi nöbeti, hem de tonik-klonik denilen en şiddetli türünü geçirmiş olsaydı, bunun bir tek görgü tanığı olmaz mıydı? Yoksa izleyiciler, Recep Tayyip Erdoğan'ın ileride başbakan olacağını bilerek böyle bir nöbeti gizlemişler miydi?

Askerlik Dönemi

Recep Tayyip Erdoğan, 31 Mart 1982'de yedeksubay adayı olarak askere gitti. Acemi eğitimini Tuzla Yedeksubay Piyade Okulunda yaptı.

Bu süreçte Recep Tayyip Erdoğan'nın epilepsi nöbeti geçirdiğini gören de yok, söyleyen de yok, yazan da yok.

Türk Silahlı Kuvvetleri, çok disiplinli ve çok ciddi bir kurumdur. Eğer Recep Tayyip Erdoğan sara nöbeti geçirmiş olsaydı, kesinlikle resmi kayıtlara, hastane dosyalarına geçerdi.

Acemi eğitimini bitiren Recep Tayyip Erdoğan, yedek subaylığını Alibeyköy, İstanbul’da, 3. Kolordu, 6. Piyade Tümeni, 77. Piyade Alayı, Alay Karargâh Servis Bölüğünde, ‘kantin subayı’ olarak sürdürmüş ve 30 Temmuz 1983 tarihinde tezkere almıştır. Bu dönemde de Recep Tayyip Erdoğan sara nöbeti geçirmemiştir. Çünkü, tekrar ediyorum, Türk Silahlı Kuvvetleri bildiğim en çok disiplinli ve en çok ciddi kurumdur. Sara nöbeti geçirmiş bir yedeksubayın resmi raporlarda, hastana dosyalarında kaydının bulunmaması olanaksızdır.

Demek ki, Recep Tayyip Erdoğan’ın 29 yaşına kadar sara nöbeti geçirmemiş olduğunu hiç kuşku duymadan söyleyebiliyoruz.

Evlilik ve Aile

4 Temmuz 1979’da evlenen Recep Tayyip Erdoğan’ın ikisi kız, ikisi erkek, dört çocuğu olmuştur. Çocuklarının hepsi eğitimlerini ABD’de sürdürmüşlerdir.

Epilepsinin bazen kalıtsal olduğu da görülmüştür.

Recep Tayyip Erdoğan’ın çocuklarından hiçbirinde sara ortaya çıkmamıştır. Eğer çocuklarından biri dahi saralı olsaydı, ABD’de epilepsi nöbeti geçirmesini gizlemek kesinlikle mümkün olamazdı.

Recep Tayyip Erdoğan’ın Çalışma Hayatı

Recep Tayyip Erdoğan, önce İETT’de daha sonra özel sektör şirketlerinde çalıştı. Çalışma hayatında sara nöbeti geçirdiğinin ne bir belgesi ne de bir tanığı vardır.

Eğer bir işyerinde Recep Tayyip Erdoğan sara nöbeti geçirmiş olsaydı, buna tanık olan işarkadaşları, ‘aman sakın durumu kimseye söylemeyelim, çünkü Recep Tayyip Erdoğan yirmi yıl sonra başbakan olacak!’ deyip, nöbeti hasıraltı etmiş olabilirler miydi?

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı

Recep Tayyip Erdoğan, 27 Mart 1994-26 Mart 1999 sürecinde, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı olarak görev yaptı.

Bu dönemde katıldığı belediye meclis toplantılarını, temel atma törenlerini, açılış törenlerini, konferansları, mitingleri, parti toplantılarını, bir düşünün.

Böylesine yoğun etkinliklerle geçen bir dönemde, eğer Recep Tayyip Erdoğan epilepsi nöbeti geçirmiş olsaydı, bu olay tüm medyada haber olmaz mıydı? Boy boy fotoğraflar çekilmiş olmaz mıydı?

Kesinlikle söyleyebiliyoruz, Recep Tayyip Erdoğan, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı döneminde de, sara nöbeti geçirmemiştir.

Recep Tayyip Erdoğan Hapisanede

Recep Tayyip Erdoğan, okuduğu bir şiir nediniyle yargılandı ve 26 Mart 1999-24 Temmuz 1999 sürecinde 4 ay hapis yattı.

Hapisanede sara nöbeti geçirecek bir kişinin bunu saklaması, gizlemesi olanaksızdır. Hapise yöneticilerinin de böyle bir sağlık sorununu örtbas etmesi düşünülemez.

Öyleyse, yine kesinlikle söylüyoruz, Recep Tayyip Erdoğan, dört aylık hapislik sürecinde de epilepsi nöbeti geçirmemiştir.

Recep Tayyip Erdoğan'ın Siyasi Hayatı

Recep Tayyip Erdoğan;

1976'da, MSP (Milli Selamet Partisi) Beyoğlu Gençlik Kolu Başkanı oldu, aynı yıl MSP İstanbul İl Başkanlığına seçildi.

1984'de, RP (Refah Partisi) İstanbul, Beyoğlu İlçe Başkanlığına getirildi.

1985’de, RP İstanbul İl Başkanlığına ve partinin MKYK’sına seçildi.

14 Ağustos 2001’de, AKP’yi kuranların başında yer aldı ve bu partinin Genel Başkanı seçildi.

Siyasi etkinliklerin ne kadar hareketli, ne kadar yoğun ve ateşli geçtiğini, hem parti içi yöneticileriyle hem de sivil toplum örgütleri ve halkla ne kadar sık toplantılar yapıldığını anlatmaya gerek yok.

Böylesine yüksek tempolu bir süreçte, eğer Recep Tayyip Erdoğan sara nöbeti geçirmiş olsaydı; böyle olağandışı bir olay görülmemiş, duyulmamış olabilir miydi? Böyle bir olayı, en azından muhalif medya hemen fotoğraflayıp kamuoyuna duyurmaz olur muydu?

Öyleyse, Recep Tayyip Erdoğan’ın yukarıda kısaca özetlenen siyasi yaşamı sırasında da sara nöbeti geçirmemiş olduğunu kesinlikle söyleyebiliyoruz.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan

Recep Tayyip Erdoğan, 12 Mart 2003 tarihinde Başbakan oldu. Bugünkü tarih itibariyle, 14 Temmuz 2008, başbakanlığı sürmektedir.

Yani, Recep Tayyip Erdoğan, beş yıldan fazladır başbakandır. Şimdi düşünün.

Beş yıl boyunca yapılan TBMM genel kurul toplantıları, bu toplantılarda Recep Tayyip Erdoğan’ın konuşmaları, kabine toplantıları, kendi partisinin grubunda yaptığı toplantılar, kendi partisinin yönetim organlarında yapılan toplantılar, bu toplantılarda Recep Tayyip Erdoğan’ın konuşmaları, yabancı ülke konuklarının başbakanlıkta ağırlanması, yabancı ülke temsilcileriyle yapılan yemekli toplantılar, sendika ve sivil toplum örgütü yöneticileriyle yapılan toplantılar, yurtiçi gezileri ve bu gezilerde Recep Tayyip Erdoğan’ın yaptığı açık hava mitingleri ve ka-

palı salon toplantıları, temel atma ve işletmeye alma törenleri... Beş yıl boyunca bu etkinliklerin hiçbirinde Recep Tayyip Erdoğan'ın sara nöbeti geçirdiğini gören, söyleyen, yazan yok! Bu kadarla kalsa neyse.

Recep Tayyip Erdoğan, başbakan olarak çok yurtdışı gezisi yapmış olmakla eleştirilmiştir.

3 Kasım 2002-5 Aralık 2006 tarihleri arasında Recep Tayyip Erdoğan'ın yurtdışına yapmış olduğu gezi sayısının 150 olduğunu öğrendim. Recep Tayyip Erdoğan, toplam 73 ülkeyi ziyaret etmiş. 10 kez Brüksel'e, 8'er kez de ABD ve Almanya'ya gitmiş.

Size şunu çok kesin olarak söyleyebilirim.

Eğer Recep Tayyip Erdoğan, özellikle ABD ve Avrupa ülkelerine yapmış olduğu gezilerden birinde bir epilepsi nöbeti geçirmiş olsaydı; bunu gizlemek, saklamak, duyurmamak asla ve asla mümkün olamazdı!

İşte bu nedenlerle, Recep Tayyip Erdoğan'ın, yurtdışı gezilerinden hiçbirinde sara nöbeti geçirmemiş olduğunu, hiçbir kuşku ya yer bırakmayacak kesinlikle söyleyebiliyoruz.

Recep Tayyip Erdoğan Güven Hastanesinde

18 Ekim 2006 tarihinde Ankara'da, Recep Tayyip Erdoğan arabasının içinde fenalık geçirir. Yanında AKP milletvekili Ömer Çelik bulunmaktadır. Araba acele Güven Hastanesine götürülür. Mercedes arabanın kapıları açılmayınca, balyozla kilitler kırılır. Güven Hastanesinde yapılan, Recep Tayyip Erdoğan'ın kan testi sonuçları şöyle çıkar:

Şeker: 154 mg/dl

Trigliserid: 300 g/dl

Total Kolestrol: 250 mg/dl

Kötü Kolestrol: 134 mg/dl

İyi Kolestrol: 50 mg/dl

Bu test sonuçlarını, Türk diline saldırıların medyada öncülüğünü yapan Hürriyet gazetesi şu başlıkla duyurur: ‘Latan Diyabet’.

Türkçesi, ‘Gizli Şeker Hastalığı’.

Ben de bu test sonuçlarını, değerli dostum uzman Opr. Dr. M. Uğur Yılmaz’a gösterdim, işte yorumu:

“Kan tahlilleri üzerinden sağlık durumu ya da hastalık yorumu yaptığımızda, sadece tahlillere bakarak teşhis koyamayacağımızı bilmek gerekir.

Yukarıdaki testte, kanda bulunan bazı maddelerin seviyeleri yazılmıştır. Bu sonuçlara göre kan şekeri değeri, eğer açlık değeri ise, kişinin hafif bir diyabetinin bulunduğundan söz edebiliriz. Bunun için kanın açken alınması ve kontrol için alınan örneklerde de yüksek düzeyde seyretmesi ve kişinin kan şekerini düşüren bir ilaç kullanmamış olması gerekmektedir.

Bu seviyedeki bir şeker koma, baygınlık, halsizlik ve bilinç kaybına neden olmaz.

Kolesterol ve trigliserid değerlerine gelince; her ne kadar topluma bu kan bileşenleri bir hastalık gibi tanıtılmışsa da, bu maddelerin kanda belirlenen seviyelerinin üstünde ya da altında olması bir hastalık olarak tanımlanmamıştır. Daha doğrusu, tanımlanamamıştır. Çünkü bu maddeler herkesin vücudunda değişik oranlarda bulunur.

Kolesterol; hücre zarının, vücutta kullanılan önemli iç salgıların ve enzimlerin temel yapı maddesidir. Vücut için çok önemlidir.

Kolesterol ve trigliserid değerlerinin yüksek ya da düşük olması, kişide herhangi bir sağlık sorunu, hastalık, rahatsızlıkla ilgili değildir, bilinç kaybı ya da bayılmaya neden olmaz.”

Eldeki bu somut tıbbi teste göre, Recep Tayyip Erdoğan’ın sağlığı hakkında yapılabilecek tek yorumun şu olduğu anlaşılıyor: Hafif şeker hastası.

Recep Tayyip Erdoğan’a ‘saralı’ yaftasını yapıştırabilmek için, bilim dışı her yola başvuran Prof. Dr. Yalçın Küçük, 23 Mayıs

2008 Cuma günü, Ulusal Kanal Televizyonunda, Mehmet Ali Güler'in sunduğu 'Ufuk Ötesi' adlı programda şöyle söylüyordu:

“...Recep Tayyip Erdoğan'ın doktorları, 4 yıl önce bana, Recep Tayyip Erdoğan'ın ileri derecede saralı olduğunu söylediler.”

Kim bu doktorlar, adlarını söylemiyor!

Eğer bir kişi, 'bana birileri dedi ki...' diye konuşmaya başlarsa, biliriz ki, o kişi dedikoducudur.

Ancak, şunu da çok iyi biliyoruz ki, bilimsel araştırmalarda dedikoduya yer yoktur ve bilim adamları dedikodu yapmazlar!

Prof. Dr. Yalçın Küçük, bir dedikodu yazarı olduğunu kanıtlamıştır.

28 Haziran 2008 tarihinde Recep Tayyip Erdoğan, 1998'den beri sağlık sorunlarında başvurduğu Medical Park Hastanesi'nin Göztepe Şubesinin açılışını yaptı. Törende kendisine bir kart verildi. Bu kartın üzerindeki numaradan internete girildiğinde, Recep Tayyip Erdoğan'ın sağlık dosyasındaki tüm bilgilere dünyanın dört bir yanından ulaşılabilir. Recep Tayyip Erdoğan, kendisine verilen kartı medya çalışanlarına gösterirken, tele-objektifler bunu görüntüledi, büyütülen fotğraflardan kartın numarası öğrenildi. İşte bu numaradan internete girilerek, Recep Tayyip Erdoğan'ın 29.04.1998 tarihinde yapılmış olan biyokimya, immünoloji ve hematoloji testlerinin sonuçları ortaya çıktı.²⁴⁷

İşte, Recep Tayyip Erdoğan'ın 29.04.1998 tarihinde, İstanbul'da Medical Park Fatih Hastanesinde yapılan biyokimya testinin sonuçları:

İsteyen doktor: Dr. Cevdet Avkan

Onaylayan doktor: Dr. Gülsen Erdem

247 “On yıldır şeker hastasıymış”, Hürriyet, 29.06.2008

Tetkikin Adı	Sonuç	Birim	Normali
Açlık Kan Şekeri	159	mg/dl	70-115
Üre	44	mg/dl	15-45
Kreatinin	1,10	mg/dl	0,7-1,4
Ürik Asit	5,4	mg/dl	3,4-7
Trigliserid	227	mg/dl	70-170
Kolestrol	219	mg/dl	0-200
Total Protein	5,9	g/dl	6-8
Albumin	3,4	g/dl	3,5-5
AST(SGOT)	16	U/L	0-0
ALT(SGOT)	27	U/L	0-0

Bu sonuçları da, değerli dostum uzman Opr. Dr. M. Uğur Yılmaz'a gösterdim, işte yorumu:

“Kan şekeri, burada da diğerinde olduğu gibi hafif yüksektir. Kişide hafif bir diyabet bulunduğu söylenebilir. Burada, ilk teste ek olarak karaciğer işlev testleri ve böbrek çalışması ile ilgili testlere girilmiş olup, bunların değerleri normal sınırlardadır. Bu değerlerin hafif bozuklukları da kişide bilinç kaybı, bayılma ve kişilik bozulmalarına neden olmaz. Sağlıklı kişilerde bu gibi testlerin yapılmasına da gerek yoktur.

Bir kişiyi sağlık yönünden değerlendirdiğimizde, tahlillerden önce şikâyet, muayene bulguları ve gözlem bulgularına dayanmak gerekir.”

Recep Tayyip Erdoğan'ın sağlığıyla ilgili elimizdeki ikinci somut belgeye, kan testine göre de yapılabilecek tek yorumun şu olduğu bir kez daha anlaşılmış oluyor:

Recep Tayyip Erdoğan, hafif şeker hastası.

Sonuç

Prof. Dr. Yalçın Küçük, siyasi amaçla, Recep Tayyip Erdoğan'ı eleştirmek istemiştir. Eleştiri hakkını gerçek bir bilim adamına

yakışır biçimde belgelere dayanarak açıkça, dürüstçe ve cesurca yapacağına, tıbbi politika bulaştırıp Recep Tayyip Erdoğan'ın 'saralı' olduğu iddiasını öne sürmüş, tüm saralıları aşağılayıcı, küçültücü, onur kırıcı, hakaretlerle dolu bir saldırı kitabı yazarak dolaylı ve dolambaçlı bir yoldan amacına ulaşmayı hedeflemiştir.

Prof. Dr. Yalçın Küçük'ün, 'Epilepsi ile Orgazm' adlı kitabının bilimsellikle uzaktan yakından bir ilişkisi olmadığı ortaya çıkmıştır.

Prof. Dr. Yalçın Küçük; çağdışı bilgilere, tarihi belge olmayan romanlara, dedikodulara ve kişisel görüşlere sarılarak; ülkemizdeki sekiz yüz bin, dünyadaki elli milyona yakın sara hastasını aşağılamış, onur ve gururlarını kırmış, toplumdaki saygın kişilikleri üzerine kara gölgeler düşürmüştür.

Yalçın Küçük, bu insafsızca yıkıcı eyleminden dolayı asla bağışlanmamalıdır.

SONSÖZ

Başta İngiltere ve Amerika olmak üzere, dünyanın hemen her yerinde epilepsi dernekleri ve vakıfları bulunmaktadır. Bunların başlıcaları şunlardır:

National Society for Epilepsy (NSE) (Epilepsi Ulusal Derneği)

Epilepsi konusunda, İngiltere'deki en büyük sağlık hayır kurumudur.

1892 yılından beri İngiltere'de epilepsi hastalarına türlü yardımlarda bulunmaktadır.

Epilepsi hastalığının araştırılmasında, dünyanın en başta gelen liderleri arasında sayılmaktadır.

American Epilepsy Society (AES) (Amerikan Epilepsi Derneği)

Kendilerini epilepsinin önlenmesi ve tedavisine adanmış doktor ve araştırmacılara öğrenim, eğitim ve araştırma olanakları sunmaktadır.

International League Against Epilepsy (ILAE) (Epilepsiye Karşı Uluslararası Lig)

Epilepsi hastalarının yaşamlarını geliştirmek amacıyla eğitim ve araştırma olanakları sunmakta, epilepsi tedavisinde araştırma yapanlara yardımcı olmaktadır.

British Epilepsy Association (BEA)

(Britanya Epilepsi Derneği)

Dünyada üyesi en fazla olan örgütlerden biridir. Üyelerine ve tüm epilepsi hastalarına bilgi vermekte, öneriler sunmaktadır.

Epilepsy Foundation

(Epilepsi Vakfı)

Amerika Birleşik Devletlerinin birçok eyaletinde şubeleri bulunmaktadır.

Epilepsi hastaları ve ailelerine önemli hizmetler sunmakta, onlara iş bulma konusunda yardımcı olmaktadır.

Epilepsy Action

(Epilepsi Hareketi)

Britanya’da üye sayısı en çok olan epilepsi örgütüdür.

Yılda yaklaşık 360,000 kişiye yardım sunmaktadır.

Epilepsi hastalarına internet üzerinden bilgi ve önerilerde bulunduğu gibi, ücretsiz bir telefon hattından da yardımcı olmaktadır.

Epilepsy Society of Australia (ESA)

(Avustralya Epilepsi Derneği)

Avustralya’da epilepsinin teşhisi, tedavisi ve ileri araştırmalarında çalışan profesyonel örgütlere, bilim adamlarına, doktorlara ve teknisyenlere türlü olanaklar sağlamaktadır.

Türkiye’de iki epilepsi derneği bulunmaktadır.

Epilepsi ve Toplum Derneği

3 Kasım 2003 tarihinde kurulan bu dernek, öncelikli amacının epilepsi hastası bebeklerin ailelerine, epilepsi hastası çocuklara ve gençlere yönelik sosyal anlamda iyileştirici faaliyette bulun-

mak olduğunu bildirmektedir.

Derneğin yönetimi şu kişilerden oluşmaktadır:

Genel Başkan: Alpaslan Varer

Genel Başkan Yardımcısı: Seviye Bıyık

Asil Üye: Ebru Sınırdere

Genel Sekreter: Sezgin Bellikli

Asil Üye: Leman Varer

Dernek olarak epilepsi hastaları ve yakınlarını bir araya getirmeyi, hastaların ve ailelerinin sorunlarına çözüm bulmayı ve onları hastalık konusunda doğru bilgilendirip yönlendirmeyi hedeflediklerini ifade eden Genel Başkan Alpaslan Varer, şöyle demektedir:

“Ülkemizde 800 binden fazla epilepsi hastası olduğunu tahmin ediyoruz. Şu anda 110 üyemiz var. Bu sayı, hastaların sayısını göz önüne aldığımızda çok yetersizdir. Bu durum, epilepsi hastalarına karşı toplumun önyargılı yaklaşımından kaynaklanmaktadır, epilepsi hastaları kendilerini bir biçimde gizleme ihtiyacını duymaktadırlar. Yapılan araştırmalarda da, genellikle epilepsi hastaları engelliler sınıfında süregelen hastalıklar kategorisinde yer alıyor. Epilepsi hastalarına ulaşmakta güçlük çekiyoruz.”

Epilepsi ve Toplum Derneği ile iletişim kurmak isteyenlere:

Telefon: 0216-337 07 06

Alpaslan Varer’in cep telefonu: 0533-666 48 80

epilepsi@gmail.com

info@epilepsi.org.tr

alpvarere@gmail.com

www.epilepsi.org.tr

Türk Epilepsi İle Savaş Derneği

İletişim için:

www.turkepilepsi.org.tr

dernek@turkepilepsi.org.tr

Telefon: 0212-633 01 31

Hafize Keleş'in cep telefonu: 0544-625 32 58

Kitabımı şu gerçekleri bir kez daha yazarak bitiriyorum.

Epilepsi, sık görülen ve süreklilik gösteren bir sinir sistemi bozukluğudur.

Epilepsi, bir akıl hastalığı değildir.

Epilepsi, bir zihin hastalığı değildir.

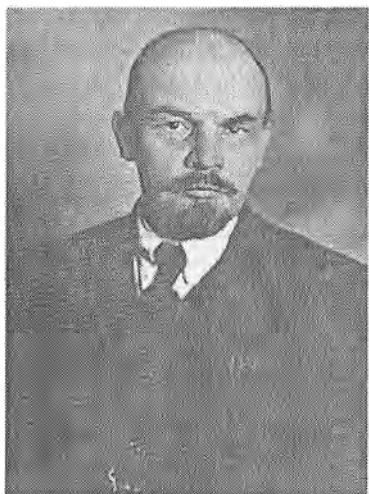
Epilepsi hastaları ne özürlü ne de engellidirler.

Epilepsi hastalarını toplum dışına itmeye çalışanlar, çağdışı kalmış olanlardır.

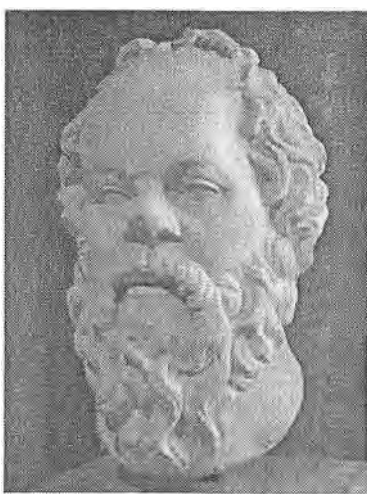
Engin sevgi, saygı ve şefkat duygularına sahip Türk halkı, epilepsi hastalarını da aynı duygularla kucaklamayı sürdürecektir.

EKLER

1. Fotoğraflar (Sarahı Ünlüler):

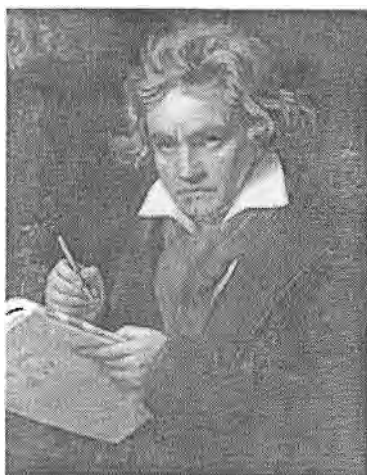
Lenin

Sokrat

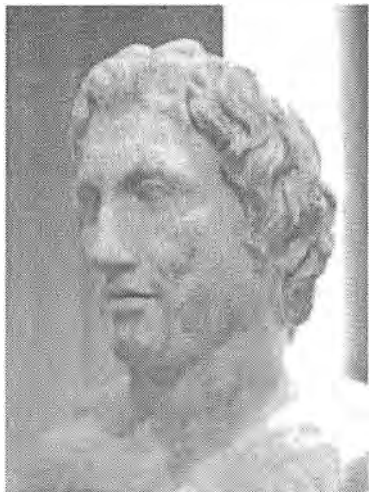
Napolyon Bonapart

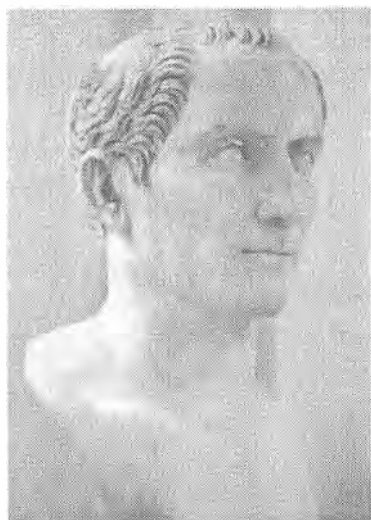
Beethoven

Van Gogh

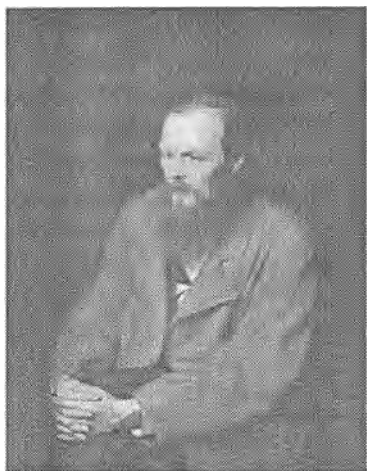
Büyük İskender

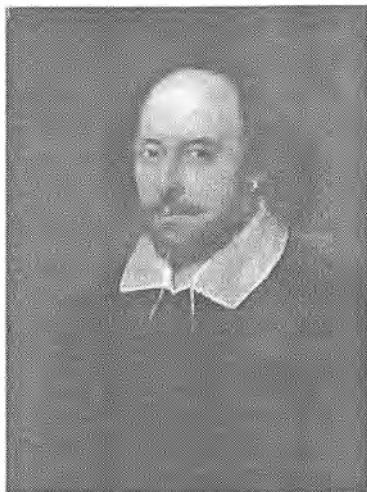
Sezar

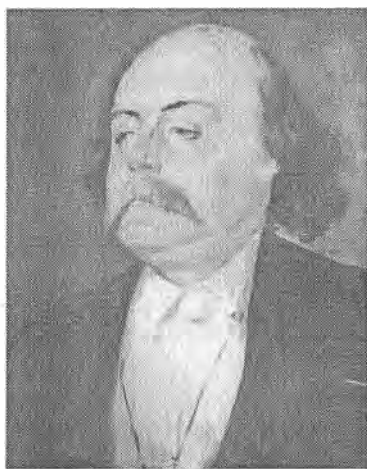
Papa IX. Pius

Dostoyevski

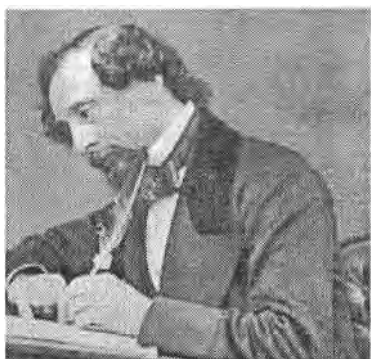
William Shakespeare

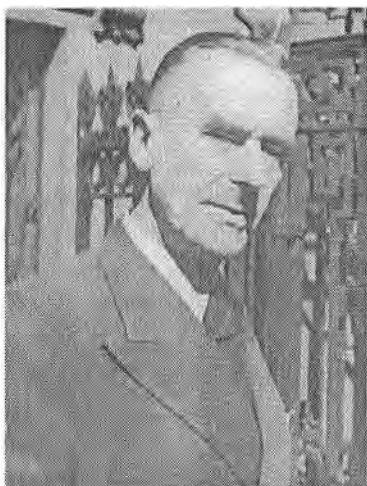
Gustave Flaubert

Aziz Paul

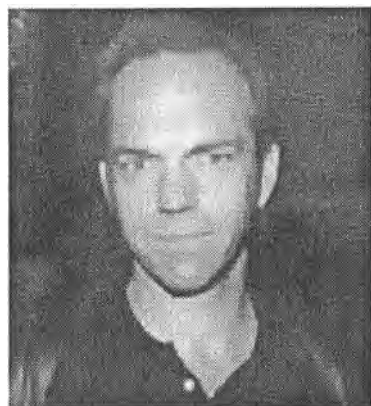
Charles Dickens

Thomas Mann

Lewis Carroll

Hugo Weaving

Ida McKinley

2. Hipokrat'ın Mektubu: "Kutsal Hastalık"

On the Sacred Disease

By Hippocrates

Written 400 B.C.E

Translated by Francis Adams

It is thus with regard to the disease called Sacred: it appears to me to be nowise more divine nor more sacred than other diseases, but has a natural cause from the originates like other affections. Men regard its nature and cause as divine from ignorance and wonder, because it is not at all like to other diseases. And this notion of its divinity is kept up by their inability to comprehend it, and the simplicity of the mode by which it is cured, for men are freed from it by purifications and incantations. But if it is reckoned divine because it is wonderful, instead of one there are many diseases which would be sacred; for, as I will show, there are others no less wonderful and prodigious, which nobody imagines to be sacred. The quotidian, tertian, and quartan fevers, seem to me no less sacred and divine in their origin than this disease, although they are not reckoned so wonderful. And I see men become mad and demented from no manifest cause, and at the same time doing many things out of place; and I have known many persons in sleep groaning and crying out, some in a state of suffocation, some jumping up and fleeing out of doors, and deprived of their reason until they awaken, and afterward becoming well and rational as before, although they be pale and weak; and this will happen not once but frequently. And there are many and various things of the like kind, which it would be tedious to state particularly.

They who first referred this malady to the gods appear to me to have been just such persons as the conjurors, purificators, mountebanks, and charlatans now are, who give themselves out for being excessively religious, and as knowing more than other people. Such persons, then, using the divinity as a pretext and screen of their own inability to of their own inability to afford any assistance, have given out that the disease is sacred, adding suitable reasons for this opinion, they have instituted a mode of treatment which is safe for themselves, namely, by

applying purifications and incantations, and enforcing abstinence from baths and many articles of food which are unwholesome to men in diseases. Of sea substances, the surmullet, the blacktail, the mullet, and the eel; for these are the fishes most to be guarded against. And of flesh, those of the goat, the stag, the sow, and the dog; for these are the kinds of flesh which are aptest to disorder the bowels. Of fowls, the cock, the turtle, and the bustard, and such others as are reckoned to be particularly strong. And of potherbs, mint, garlic, and onions; for what is acrid does not agree with a weak person. And they forbid to have a black robe, because black is expressive of death; and to sleep on a goat's skin, or to wear it, and to put one foot upon another, or one hand upon another; for all these things are held to be hindrances to the cure. All these they enjoin with reference to its divinity, as if possessed of more knowledge, and announcing beforehand other causes so that if the person should recover, theirs would be the honor and credit; and if he should die, they would have a certain defense, as if the gods, and not they, were to blame, seeing they had administered nothing either to eat or drink as medicines, nor had overheated him with baths, so as to prove the cause of what had happened. But I am of opinion that (if this were true) none of the Libyans, who live in the interior, would be free from this disease, since they all sleep on goats' skins, and live upon goats' flesh; neither have they couch, robe, nor shoe that is not made of goat's skin, for they have no other herds but goats and oxen. But if these things, when administered in food, aggravate the disease, and if it be cured by abstinence from them, godhead is not the cause at all; nor will purifications be of any avail, but it is the food which is beneficial and prejudicial, and the influence of the divinity vanishes.

Thus, they who try to cure these maladies in this way, appear to me neither to reckon them sacred nor divine. For when they are removed by such purifications, and this method of cure, what is to prevent them from being brought upon men and induced by other devices similar to these? So that the cause is no longer divine, but human. For whoever is able, by purifications conjurations, to drive away such an affection, will be able, by other practices, to excite it; and, according to this view, its divine nature is entirely done away with. By such sayings and doings, they profess to be possessed of superior knowledge, and deceive mankind by enjoining lustrations and purifications upon them, while their discourse turns upon the divinity and the godhead. And yet it would appear to me that their discourse savors not of piety, as they suppose, but rather of impiety, and as if there were no gods, and that what they hold to be holy and divine, were impious and unholy. This I will now explain.

For, if they profess to know how to bring down the moon, darken the sun, induce storms and fine weather, and rains and droughts, and make the sea and land unproductive, and so forth, whether they arrogate this power as being derived from mysteries or any other knowledge or consideration, they appear to me to practice impiety, and either to fancy that there are no gods. or, if there are, that they have no ability to ward off any of the greatest evils. How, then, are they not enemies to the gods? For if a man by magical arts and sacrifices will bring down the moon, and darken the sun, and induce storms, or fine weather, I should not believe that there was anything divine, but human, in these things, provided the power of the divine were overpowered by human knowledge and subjected to it. But perhaps it will be said, these things are not so, but, notwithstanding, men being in want of the means of life, invent many and various things, and devise many contrivances for all other things, and for this disease, in every phase of the disease, assigning the cause to a god. Nor do they remember the same things once, but frequently. For, if they imitate a goat, or grind their teeth, or if their right side be convulsed, they say that the mother of the gods is the cause. But if they speak in a sharper and more intense tone, they resemble this state to a horse, and say that Poseidon is the cause. Or if any excrement be passed, which is often the case, owing to the violence of the disease, the appellation of Enodia is adhibited; or, if it be passed in smaller and denser masses, like bird's, it is said to be from Apollo Nomius. But if foam be emitted by the mouth, and the patient kick with his feet, Ares then gets the blame. But terrors which happen during the night, and fevers, and delirium, and jumpings out of bed, and frightful apparitions, and fleeing away,-all these they hold to be the plots of Hecate, and the invasions the and use purifications and incantations, and, as appears to me, make the divinity to be most wicked and most impious. For they purify those laboring under this disease, with the same sorts of blood and the other means that are used in the case of those who are stained with crimes, and of malefactors, or who have been enchanted by men, or who have done any wicked act; who ought to do the very reverse, namely, sacrifice and pray, and, bringing gifts to the temples, supplicate the gods. But now they do none of these things, but purify; and some of the purifications they conceal in the earth, and some they throw into the sea, and some they carry to the mountains where no one can touch or tread upon them. But these they ought to take to the temples and present to the god, if a god be the cause of the disease. Neither truly do I count it a worthy opinion to hold that the body of man is polluted by god, the most impure by the most holy; for were it defiled, or did it suffer from any other thing, it would be like to be purified and sanctified rather than polluted by god. For it is the

divinity which purifies and sanctifies the greatest of offenses and the most wicked, and which proves our protection from them. And we mark out the boundaries of the temples and the groves of the gods, so that no one may pass them unless he be pure, and when we enter them we are sprinkled with holy water, not as being polluted, but as laying aside any other pollution which we formerly had. And thus it appears to me to hold, with regard to purifications.

But this disease seems to me to be no more divine than others; but it has its nature such as other diseases have, and a cause whence it originates, and its nature and cause are divine only just as much as all others are, and it is curable no less than the others, unless when, the from of time, it is confirmed, and has become stronger than the remedies applied. Its origin is hereditary, like that of other diseases. For if a phlegmatic person be born of a phlegmatic, and a bilious of a bilious, and a phthisical of a phthisical, and one having spleen disease, of another having disease of the spleen, what is to hinder it from happening that where the father and mother were subject to this disease, certain of their offspring should be so affected also? As the semen comes from all parts of the body, healthy particles will come from healthy parts, and unhealthy from unhealthy parts. And another great proof that it is in nothing more divine than other diseases is, that it occurs in those who are of a phlegmatic constitution, but does not attack the bilious. Yet, if it were more divine than the others, this disease ought to befall all alike, and make no distinction between the bilious and phlegmatic.

But the brain is the cause of this affection, as it is of other very great diseases, and in what manner and from what cause it is formed, I will now plainly declare. The brain of man, as in all other animals, is double, and a thin membrane divides it through the middle, and therefore the pain is not always in the same part of the head; for sometimes it is situated on either side, and sometimes the whole is affected; and veins run toward it from all parts of the body, many of which are small, but two are thick, the one from the liver, and the other from the spleen. And it is thus with regard to the one from the liver: a portion of it runs downward through the parts on the side, near the kidneys and the psoas muscles, to the inner part of the thigh, and extends to the foot. It is called vena cava. The other runs upward by the right veins and the lungs, and divides into branches for the heart and the right arm. The remaining part of it rises upward across the clavicle to the right side of the neck, and is superficial so as to be seen; near the ear it is concealed, and there it divides; its thickest, largest, and most

hollow part ends in the brain; another small vein goes to the right ear, another to the right eye, and another to the nostril. Such are the distributions of the hepatic vein. And a vein from the spleen is distributed on the left side, upward and downward, like that from the liver, but more slender and feeble.

By these veins we draw in much breath, since they are the spiracles of our bodies inhaling air to themselves and distributing it to the rest of the body, and to the smaller veins, and they and afterwards exhale it. For the breath cannot be stationary, but it passes upward and downward, for if stopped and intercepted, the part where it is stopped becomes powerless. In proof of this, when, in sitting or lying, the small veins are compressed, so that the breath from the larger vein does not pass into them, the part is immediately seized with numbness; and it is so likewise with regard to the other veins.

This malady, then, affects phlegmatic people, but not bilious. It begins to be formed while the foetus is still in utero. For the brain, like the other organs, is depurated and grows before birth. If, then, in this purgation it be properly and moderately depurated, and neither more nor less than what is proper be secreted from it, the head is thus in the most healthy condition. If the secretion (melting) the from the brain be greater than natural, the person, when he grows up, will have his head diseased, and full of noises, and will neither be able to endure the sun nor cold. Or, if the melting take place from any one part, either from the eye or ear, or if a vein has become slender, that part will be deranged in proportion to the melting. Or, should depuration not take place, but congestion accumulate in the brain, it necessarily becomes phlegmatic. And such children as have an eruption of ulcers on the head, on the ears, and along the rest of the body, with copious discharges of saliva and mucus, these, in after life, enjoy best health; for in this way the phlegm which ought to have been purged off in the womb, is discharged and cleared away, and persons so purged, for the most part, are not subject to attacks of this disease. But such as have had their skin free from eruptions, and have had no discharge of saliva or mucus, nor have undergone the proper purgation in the womb, these persons run the risk of being seized with this disease.

But should the defluxion make its way to the heart, the person is seized with palpitation and asthma, the chest becomes diseased, and some also have curvature of the spine. For when a defluxion of cold phlegm takes place on the lungs and heart, the blood is chilled, and the veins, being violently chilled, palpitate in the lungs and heart, and the heart palpitates,

so that from this necessity asthma and orthopnoea supervene. For it does not receive the spirits as much breath as he needs until the defluxion of phlegm be mastered, and being heated is distributed to the veins, then it ceases from its palpitation and difficulty of breathing, and this takes place as soon as it obtains an abundant supply; and this will be more slowly, provided the defluxion be more abundant, or if it be less, more quickly. And if the defluxions be more condensed, the epileptic attacks will be more frequent, but otherwise if it be rarer. Such are the symptoms when the defluxion is upon the lungs and heart; but if it be upon the bowels, the person is attacked with diarrhoea.

And if, being shut out from all these outlets, its defluxion be determined to the veins I have formerly mentioned, the patient loses his speech, and chokes, and foam issues by the mouth, the teeth are fixed, the hands are contracted, the eyes distorted, he becomes insensible, and in some cases the bowels are evacuated. And these symptoms occur sometimes on the left side, sometimes on the right, and sometimes in both. The cause of everyone of these symptoms I will now explain. The man becomes speechless when the phlegm, suddenly descending into the veins, shuts out the air, and does not admit it either to the brain or to the vena cava, or to the ventricles, but interrupts the inspiration. For when a person draws in air by the mouth and nostrils, the breath goes first to the brain, then the greater part of it to the internal cavity, and part to the lungs, and part to the veins, and from them it is distributed to the other parts of the body along the veins; and whatever passes to the stomach cools, and does nothing more; and so also with regard to the lungs. But the air which enters the veins is of use (to the body) by entering the brain and its ventricles, and thus it imparts sensibility and motion to all the members, so that when the veins are excluded from the air by the phlegm and do not receive it, the man loses his speech and intellect, and the hands become powerless, and are contracted, the blood stopping and not being diffused, as it was wont; and the eyes are distorted owing to the veins being excluded from the air; and they palpitate; and froth from the lungs issues by the mouth. For when the breath does not find entrance to him, he foams and sputters like a dying person. And the bowels are evacuated in consequence of the violent suffocation; and the suffocation is produced when the liver and stomach ascend to the diaphragm, and the mouth of the stomach is shut up; this takes place when the breath does not enter by the mouth, as it is wont. The patient kicks with his feet when the air is shut up in the lungs and cannot find an outlet, owing to the phlegm; and rushing by the blood upward and downward, it occasions convulsions and pain, and therefore he kicks with his feet. All these symptoms he endures when the cold phlegm

passes into the warm blood, for it congeals and stops the blood. And if the deflexion be copious and thick, it immediately proves fatal to him, for by its cold it prevails over the blood and congeals it; or, if it be less, it in the first place obtains the mastery, and stops the respiration; and then in the course of time, when it is diffused along the veins and mixed with much warm blood, it is thus overpowered, the veins receive the air, and the patient recovers his senses.

Of little children who are seized with this disease, the greater part die, provided the defluxion be copious and humid, for the veins being slender cannot admit the phlegm, owing to its thickness and abundance; but the blood is cooled and congealed, and the child immediately dies. But if the phlegm be in small quantity, and make a defluxion into both the veins, or to those on either side, the children survive, but exhibit notable marks of the disorder; for either the mouth is drawn aside, or an eye, the neck, or a hand, wherever a vein being filled with phlegm loses its tone, and is attenuated, and the part of the body connected with this vein is necessarily rendered weaker and defective. But for the most it affords relief for a longer interval; for the child is no longer seized with these attacks, if once it has contracted this impress of the disease, in consequence of which the other veins are necessarily affected, and to a certain degree attenuated, so as just to admit the air, but no longer to permit the influx of phlegm. However, the parts are proportionally enfeebled whenever the veins are in an unhealthy state. When in striplings the defluxion is small and to the right side, they recover without leaving any marks of the disease, but there is danger of its becoming habitual, and even increasing if not treated by suitable remedies. Thus, or very nearly so, is the case when it attacks children.

To persons of a more advanced age, it neither proves fatal, nor produces distortions. For their veins are capacious and are filled with hot blood; and therefore the phlegm can neither prevail nor cool the blood, so as to coagulate it, but it is quickly overpowered and mixed with the blood, and thus the veins receive the air, and sensibility remains; and, owing to their strength, the aforesaid symptoms are less likely to seize them. But when this disease attacks very old people, it therefore proves fatal, or induces paraplegia, because the veins are empty, and the blood scanty, thin, and watery. When, therefore, the defluxion is copious, and the season winter, it proves fatal; for it chokes up the exhalents, and coagulates the blood if the defluxion be to both sides; but if to either, it merely induces paraplegia. For the blood being thin, cold, and scanty, cannot prevail over the but being itself overpowered, it is coagulated, so that those parts in which the blood is corrupted, lose their strength.

The flux is to the right rather than to the left because the veins there are more capacious and numerous than on the left side, for on the one side they spring from the liver, and on the other from the spleen. The defluxion and melting down take place most especially in the case of children in whom the head is heated either by the sun or by fire, or if the brain suddenly contract a rigor, and then the phlegm is excreted. For it is melted down by the heat and diffusion of the but it is excreted by the congealing and contracting of it, and thus a defluxion takes place. And in some this is the cause of the disease, and in others, when the south wind quickly succeeds to northern breezes, it suddenly unbinds and relaxes the brain, which is contracted and weak, so that there is an inundation of phlegm, and thus the defluxion takes place. The defluxion also takes place in consequence of fear, from any hidden cause, if we are the at any person's calling aloud, or while crying, when one cannot quickly recover one's breath, such as often happens to children. When any of these things occur, the body immediately shivers, the person becoming speechless cannot draw his breath, but the breath (pneuma) stops, the brain is contracted, the blood stands still, and thus the excretion and defluxion of the phlegm take place. In children, these are the causes of the attack at first. But to old persons winter is most inimical. For when the head and brain have been heated at a great fire, and then the person is brought into cold and has a rigor, or when from cold he comes into warmth, and sits at the fire, he is apt to suffer in the same way, and thus he is seized in the manner described above. And there is much danger of the same thing occurring, if his head be exposed to the sun, but less so in summer, as the changes are not sudden. When a person has passed the twentieth year of his life, this disease is not apt to seize him, unless it has become habitual from childhood, or at least this is rarely or never the case. For the veins are filled with blood, and the brain consistent and firm, so that it does not run down into the veins, or if it do, it does not master the blood, which is copious and hot.

But when it has gained strength from one's childhood, and become habitual, such a person usually suffers attacks, and is seized with them in changes of the winds, especially in south winds, and it is difficult of removal. For the brain becomes more humid than natural, and is inundated with phlegm, so that the defluxions become more frequent, and the phlegm can no longer be the nor the brain be dried up, but it becomes wet and humid. This you may ascertain in particular, from beasts of the flock which are seized with this disease, and more especially goats, for they are most frequently attacked with it. If you will cut open the head, you will find the brain humid, full of sweat, and

having a bad smell. And in this way truly you may see that it is not a god that injures the body, but disease. And so it is with man. For when the disease has prevailed for a length of time, it is no longer curable, as the brain is corroded by the phlegm, and melted, and what is melted down becomes water, and surrounds the brain externally, and overflows it; wherefore they are more frequently and readily seized with the disease. And therefore the disease is protracted, because the influx is thin, owing to its quantity, and is immediately overpowered by the blood and heated all through.

But such persons as are habituated to the disease know beforehand when they are about to be seized and flee from men; if their own house be at hand, they run home, but if not, to a deserted place, where as few persons as possible will see them falling, and they immediately cover themselves up. This they do from shame of the affection, and not from fear of the divinity, as many suppose. And little children at first fall down wherever they may happen to be, from inexperience. But when they have been often seized, and feel its approach beforehand, they flee to their mothers, or to any other person they are acquainted with, from terror and dread of the affection, for being still infants they do not know yet what it is to be ashamed.

Therefore, they are attacked during changes of the winds, and especially south winds, then also with north winds, and afterwards also with the others. These are the strongest winds, and the most opposed to one another, both as to direction and power. For, the north wind condenses the air, and separates from it whatever is muddy and nebulous, and renders it clearer and brighter, and so in like manner also, all the winds which arise from the sea and other waters; for they extract the humidity and nebulosity from all objects, and from men themselves, and therefore it (the north wind) is the most wholesome of the winds. But the effects of the south are the very reverse. For in the first place it begins by melting and diffusing the condensed air, and therefore it does not blow strong at first, but is gentle at the commencement, because it is not able at once to overcome the and compacted air, which yet in a while it dissolves. It produces the same effects upon the land, the sea, the fountains, the wells, and on every production which contains humidity, and this, there is in all things, some more, some less. For all these feel the effects of this wind, and from clear they become cloudy, from cold, hot; from dry, moist; and whatever ear then vessels are placed upon the ground, filled with wine or any other fluid, are affected with the south wind, and undergo a change. And the a change. And the sun, and the moon, it renders

blunter appearance than they naturally are. When, then, it possesses such powers over things so great and strong, and the body is made to feel and undergo changes in the changes of the winds, it necessarily follows that the brain should be dissolved and overpowered with moisture, and that the veins should become more relaxed by the south winds, and that by the north the healthiest portion of the brain should become contracted, while the most morbid and humid is secreted, and overflows externally, and that catarrhs should thus take place in the changes of these winds. Thus is this disease formed and prevails from those things which enter into and go out of the body, and it is not more difficult to understand or to cure than the others, neither is it more divine than other diseases.

Men ought to know that from nothing else but the brain come joys, delights, laughter and sports, and sorrows, griefs, despondency, and lamentations. And by this, in an especial manner, we acquire wisdom and knowledge, and see and hear, and know what are foul and what are fair, what are bad and what are good, what are sweet, and what unsavory; some we discriminate by habit, and some we perceive by their utility. By this we distinguish objects of relish and disrelish, according to the seasons; and the same things do not always please us. And by the same organ we become mad and delirious, and fears and terrors assail us, some by night, and some by day, and dreams and untimely wanderings, and cares that are not suitable, and ignorance of present circumstances, desuetude, and unskilfulness. All these things we endure from the brain, when it is not healthy, but is more hot, more cold, more moist, or more dry than natural, or when it suffers any other preternatural and unusual affection. And we become mad from its humidity. For when it is more moist than natural, it is necessarily put into motion, and the affection being moved, neither the sight nor hearing can be at rest, and the tongue speaks in accordance with the sight and hearing.

As long as the brain is at rest, the man enjoys his reason, but the depravement of the brain arises from phlegm and bile, either of which you may recognize in this manner: Those who are mad from phlegm are quiet, and do not cry out nor make a noise; but those from bile are vociferous, malignant, and will not be quiet, but are always doing something improper. If the madness be constant, these are the causes thereof. But if terrors and fears assail, they are connected with derangement of the brain, and derangement is owing to its being heated. And it is heated by bile when it is determined to the brain along the bloodvessels running from the trunk; and fear is present until it

returns again to the veins and trunk, when it ceases. He is grieved and troubled when the brain is unseasonably cooled and contracted beyond its wont. This it suffers from phlegm, and from the same affection the patient becomes oblivious. He calls out and screams at night when the brain is suddenly heated. The bilious endure this. But the phlegmatic are not heated, except when much blood goes to the brain, and creates an ebullition. Much blood passes along the aforesaid veins. But when the man happens to see a frightful dream and is in fear as if awake, then his face is in a greater glow, and the eyes are red when the patient is in fear. And the understanding meditates doing some mischief, and thus it is affected in sleep. But if, when awakened, he returns to himself, and the blood is again distributed along the veins, it ceases.

In these ways I am of the opinion that the brain exercises the greatest power in the man. This is the interpreter to us of those things which emanate from the air, when the brain happens to be in a sound state. But the air supplies sense to it. And the eyes, the ears, the tongue and the feet, administer such things as the brain cogitates. For in as much as it is supplied with air, does it impart sense to the body. It is the brain which is the messenger to the understanding. For when the man draws the breath into himself, it passes first to the brain, and thus the air is distributed to the rest of the body, leaving in the brain its acme, and whatever has sense and understanding. For if it passed first to the body and last to the brain, then having left in the flesh and veins the judgment, when it reached the brain it would be hot, and not at all pure, but mixed with the humidity from flesh and blood, so as to be no longer pure.

Wherefore, I say, that it is the brain which interprets the understanding. But the diaphragm has obtained its name (*frenes*) from accident and usage, and not from reality or nature, for I know no power which it possesses, either as to sense or understanding, except that when the man is affected with unexpected joy or sorrow, it throbs and produces palpitations, owing to its thinness, and as having no belly to receive anything good or bad that may present themselves to it, but it is thrown into commotion by both these, from its natural weakness. It then perceives beforehand none of those things which occur in the body, but has received its name vaguely and without any proper reason, like the parts about the heart, which are called auricles, but which contribute nothing towards hearing. Some say that we think with the heart, and that this is the part which is grieved, and experiences care. But it is not so; only it contracts like the diaphragm, and still more so for the same causes. For veins from all parts of the body run to it, and it has valves, so as to as to perceive if any pain or pleasurable emotion befall the

man. For when grieved the body necessarily shudders, and is contracted, and from excessive joy it is affected in like manner. Wherefore the heart and the diaphragm are particularly sensitive, they have nothing to do, however, with the operations of the understanding, but of all but of all these the brain is the cause. Since, then, the brain, as being the primary seat of sense and of the spirits, perceives whatever occurs in the body, if any change more powerful than usual take place in the air, owing to the seasons, the brain becomes changed by the state of the air. For, on this account, the brain first perceives, because, I say, all the most acute, most powerful, and most deadly diseases, and those which are most difficult to be understood by the inexperienced, fall upon the brain.

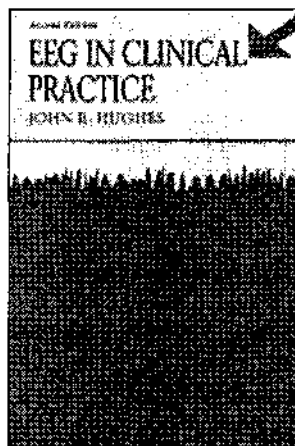
And the disease called the Sacred arises from causes as the others, namely, those things which enter and quit the body, such as cold, the sun, and the winds, which are ever changing and are never at rest. And these things are divine, so that there is no necessity for making a distinction, and holding this disease to be more divine than the others, but all are divine, and all human. And each has its own peculiar nature and power, and none is of an ambiguous nature, or irremediable. And the most of them are curable by the same means as those by which any other thing is food to one, and injurious to another. Thus, then, the physician should understand and distinguish the season of each, so that at one time he may attend to the nourishment and increase, and at another to abstraction and diminution. And in this disease as in all others, he must strive not to feed the disease, but endeavor to wear it out by administering whatever is most opposed to each disease, and not that which favors and is allied to it. For by that which is allied to it, it gains vigor and increase, but it wears out and disappears under the use of that which is opposed to it. But whoever is acquainted with such a change in men, and can render a man humid and dry, hot and cold by regimen, could also cure this disease, if he recognizes the proper season for administering his remedies, without minding purifications, spells, and all other illiberal practices of a like kind.

THE END

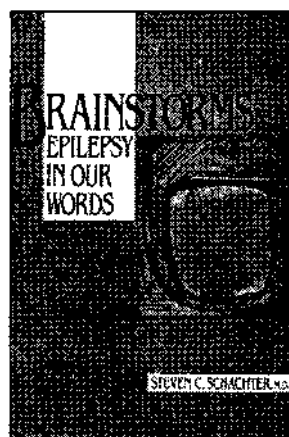
3. Kitaplar

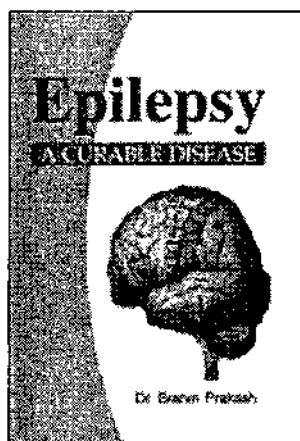
Seized

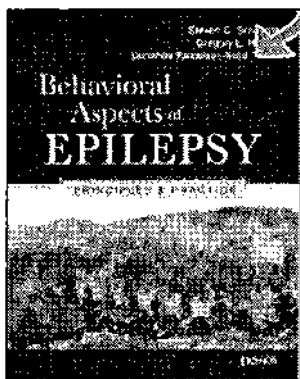
John Hughes

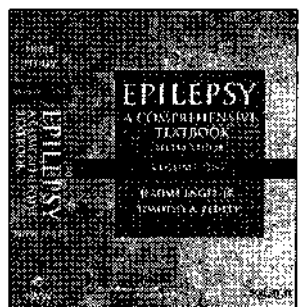
Brainstorms-
Steven Schachter

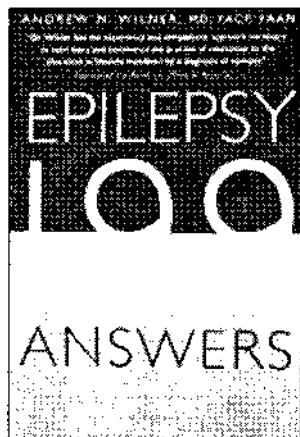
Aterya

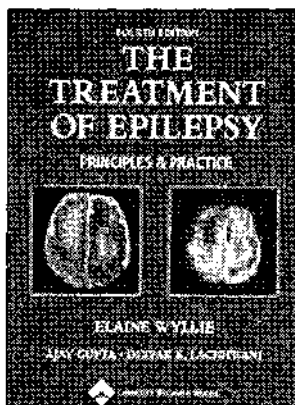
Epilepsy- Steven Schachter

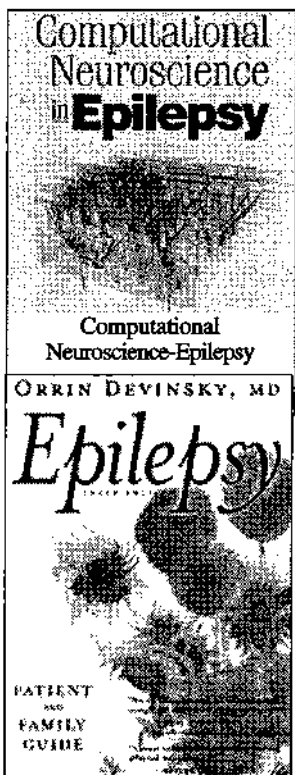
EPILEPSY

Epilepsy 199 Answers

The Treatment of Epilepsy

Epilepsy

4. Fotoğraflar (Ünlü Bilim Adamları)

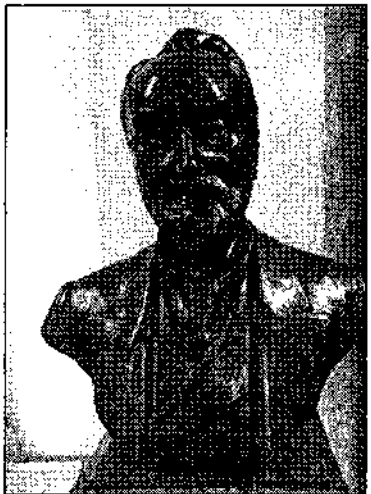
Wilder Penfield

Herbert Henri Jasper

Hans Berger

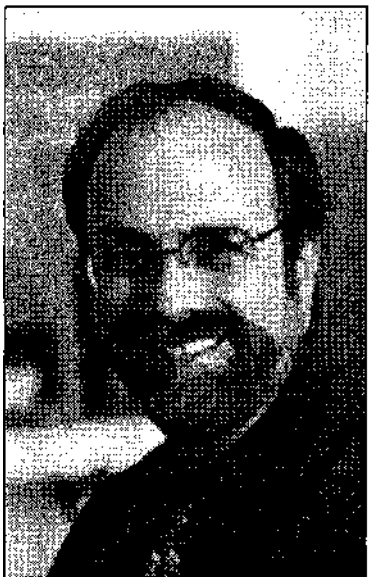
John Huglings

Jean-Martin Charcot

William Richard Gowers

Steven C. Scachter

KAYNAKÇA

Yabancı:

- Thomas R. Browne, Gregory L. Holmes, “Handbook of Epilepsy”, American Epilepsy Society, Third Edition, 2003
- Dr. Andrew N. Wilner, “Epilepsy 199 Answers”, Demos Medical Publishing, Second Edition, 2003
- P. Loiseau, P. Henry, “Crime and Epilepsy”, Bordeaux Medical, 1972
- Eve LaPlante, “Seized”, Backing Printing, 2000
- Robert Graves, “Caligula”, Penguin Books, London, 1993
- Robert Graves, “I, Claudius”, Vintage International, 1976
- Elie Wiesel, “Night”, Avon Books, 1969
- K. Thomas Hubbard, “Homosexuality in Greece and Rome”, 2003
- J. Kenneth Dover, “Greek Homosexuality”, Vintage Books, 1978
- G. L. Robert Waite, “The Psychopathic God Adolf Hitler”, New York, Signet Books, 1977
- C. Walter Langer, “The Mind of Adolf Hitler”, New York, Signet Books, 1972
- Warren Johansson and A. William Percy, “Homosexuals in Nazi Germany”, New York, Allied Books, 1990

- Thomas Fuchs, "The Hitler Fact Book", New York, Fountain Books, 1990
- Fyodor Dostoyevsky, "The Brothers Karamazov", A New Translation, Penguin Classics, London, 1993
- Fyodor Dostoyevsky, "Crime and Punishment", Penguin Popular Classics, London, 1997
- Fyodor Dostoyevsky, "The Idiot", Penguin Classics, London, 1993
- Fyodor Dostoyevsky, "The Insulted and Humiliated", Raduga Publishers, Moscow, 1989
- Dmitri Volkogonov, "Lenin: A New Biography", Free Press, 1994
- Jeremy Stangroom, James Garvey, "The Great Philosophers", Arcturus Publishing, 2005
- May Hope, "On Socrates", Belmont, CA, 2000
- J. V. Luce, "An Introduction to Greek Philosophy", Thames & Hudson, NY, 1992
- J. Peter Davies, "The Character of a Genius: Beethoven in Perspective", Greenwood Press, 2002
- P. Johnson, "Napoleon: A life", Penguin Books, 2002
- J. Albert Lubin, "Stranger on the earth: A psychological biography of Vincent van Gogh", Holt Publishing, 1972
- A. B. Bosworth, E. J. Baynham, "Alexander the Great in Fact and Fiction", Oxford University Press, 2002
- Frederick Brown, "Flaubert: A Biography", Brown, 2006
- N. Morton Cohen, "Lewis Carroll: A Biography", Macmillan, London, 1995

Internet:

- "Beethoven bipolar?", www.gazette.uottowa.ca
- "The Life of Napoleon Bonaparte", www.gutenberg.org
- "Vincent van Gogh study guide", www.sparknotes.com

- “Alexander the Great”, www.isidore-of-seville.com
- “Bjornstjerne Bjornson”, www.en.wikipedia.org
- “Michael IV the Paphlagonian”, www.en.wikipedia.org
- “Thom Jones”, www.en.wikipedia.org
- “Rudi Dutschke”, www.en.wikipedia.org
- “Prince John of the United Kingdom”,
www.en.wikipedia.org
- “Lionel Blue”, www.en.wikipedia.org
- “Emanuel Swedanborg”, www.wikipedia.org
- “Isabel Allende”, www.en.wikipedia.org
- “Amos Oz”, www.en.wikipedia.org
- “Christa Wolf”, www.en.wikipedia.org
- “Thomas Mann”, www.en.wikipedia.org
- “George Eliot”, www.en.wikipedia.org
- “Orgasm”, www.thepsychologist.org.uk
- “On the Life of the Caesars”, www.en.wikipedia.org
- “Atreya”, www.en.wikipedia.org
- “Hippocrates”, www.en.wikipedia.org
- “William G. Lennox”, www.en.wikipedia.org
- “Galen”, www.epilepsimuseum.de/alt/galenen.html
- “Jean-Martin Charcot”, www.en.wikipedia.org
- “John Huglings Jackson”, www.en.wikipedia.org
- “William Richard Gowers”, www.en.wikipedia.org
- “H. Houston Merritt”, www.en.wikipedia.org
- “Wilder Penfield”, www.en.wikipedia.org
- “Herbert Jasper”, www.en.wikipedia.org
- “Hans Berger”, www.en.wikipedia.org
- “Steven C. Schachter”, www.cimit.org/bios/schachter.html
- “Pederasty in ancient Greece”, www.en.wikipedia.org
- “Suetonius”, www.en.wikipedia.org
- “Homosexuality in ancient Rome”, www.en.wikipedia.org
- “Epilepsy”, www.epilepsy.com
- “The National Society for Epilepsy”, www.epilep-synse.org.uk

- “The International League Against Epilepsy”, www.ilae-epilepsy.org
- “Department of Neurology at Washington University School of Medicine”, www.neuro.wustl.edu/epilepsy.html

Türkçe

- Yalçın Küçük, “Mediko-Politik, Epilepsi ile Orgazm”, Arkadaş Yayınevi, 2. Basım, Ankara, 2008
- Yalçın Küçük, “Caligula-Saralı Cumhuriyet”, Salyangoz Yayınları, 2007
- Wilhelm Reich, “Bedensel Boşalmanın İşlevi”, Çeviren: Bertan Onaran, Payel Yayınları, 3. Basım, 1994
- Kurt Vonnegut, “Hokus Pokus”, Çeviren: Ali Öktem, Dost Kitabevi, Ankara, 2001

YILMAZ DİKBAŞ Saralı Üniüler Epilepsi ve Deha

Bizim 'sara' dediğimiz epilepsi, tarihin bilinen en eski hastalıklarından biridir. Bugün dünyada, yaklaşık olarak 50 milyon epilepsi hastası bulunmaktadır. ABD'de saralı sayısı yaklaşık 2,5 milyon olup, bu sayı yalnız Florida eyaletinde 360,000'dir. Türkiye'de saralı sayısının 800,000 olduğu söylenmektedir.

Geçmişte epilepsi 'kutsal hastalık' olarak görüldüğü gibi, insan bedenine giren şeytanın ya da kötü ruhların eylemi olarak da nitelenmiştir. 1494 yılında iki papaz, 'Cadi Açı El Kitabı' adlı bir kitap yazmışlar, sara nöbeti geçirenleri 'cadi' olarak damgalamışlardır. Bu kitap temel alınarak, Avrupa'da 200,000 kadın yargılanmış, işkence görmüş ve öldürülmüştür.

Bu korkunç olaydan 514 yıl sonra Türkiye'de, Prof. Dr. Yalçın Küçük, 'Epilepsi ile Orgazm' adlı bir kitap yazmıştır. Bu kitabında saralıları aşağılayıp hakaretler yağdırmış, onların onurlarını, gururlarını kırıp, kişiliklerini şu nitelmelerle kailemiştir: 'Köle, kusta, sodomist, çürük, kişiliği çökmuş, şehvet düşkün, sodomizasyon meraklısı, yobaz, budala, itrit, kriminal, dejenere, kırı, donuna işer ve altına sigar, küfürbaz, ahlaksız, agresif, iradesi çok zayıf yaratık, paraya ve hirsizliğe eğilimli...'

Bu kitapta, epilepsi ile eşcinsellik arasında hiçbir bağ bulunmadığını; Eski Yunan'da ve Eski Roma'daki eşcinsel yaşamı okuyarak göreceksiniz. Bu kitapta, tarihin en vahşi, en kanlı ve en alçakça soykırımında rol almış üst düzey Alman faşistlerin tümünün eşcinsel, ancak hiçbirinin epilepsi hastası olmadığını göreceksiniz, belki de eşcinsellikte faşizm arasında bağlar kuracaksınız. Dünyaca ünlü saralı toplam 45 devlet adamı, askeri lider ve sanat adamının yaşam öykülerini okuduktan sonra, doğal olarak, epilepsi ile deha arasında bir ilişki olup olmadığı sorusunu kendinize soracak, yanıtını bu kitapta bulacaksınız. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ı eleştirmek isteyen Prof. Dr. Yalçın Küçük, bu hakkını gerçek bir bilim adamına yakışır biçimde belgelere dayanarak açkça, dogrudan, dürüstçe ve cesurca kullanamamış, tıbbi politika bulaştırıp, Recep Tayyip Erdoğan'ın saralı olduğu iddiasını ortaya atmıştır. Bu asılsız iddiasını kanıtlayabilmek için, Yalçın Küçük'ün nasıl çaldışı bilgileri, romanlara ve hatta dedikodulara sarıldığını, düpedüz yalan yazdığını bu kitapta ibretle okuyacaksınız.

ASYA SAFAK
yayınları

YILMAZ DİKBAŞ